

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

AR 467

12.2-1933

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Φιγουρίνα για ασφόρονα, Κεντήματα, Κροσέ, Ίολάντ, Άζου, Φιλέ, Τρικό, δι' όλα τα είδη Πουλ-δερ καθώς και όλα τα είδη γυναικείων εργαλείων με άφθονα πολυτελή δώρα του παγκοσμίου φήμης Παρισινού Οίκου «FRANCOIS TEDESCO».

Δεχόμεθα συνδρομάς εξαιρετικώς δια την 'Ελλάδα ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ και με δαχαμήν σταθεροποιημένην, του Γαλλικού φράγκου υπολογιζομένου ΠΡΟΣ ΠΕΝΤΕ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧ. δια τα περιοδικά «LA FEMME CHEZ ELLE», «JOURNAL DES OUVRAGES DE DAMES», «MON AIQUILLE» «MA-DEMOISELLE», «MA ROUPÉE». Φιγουρίνα εκδόσεως: Δεκαπενθήμερα, μηνιαία, δίμηνα και εξάμηνα, δια προίκας, ΚΟΠΤΙΚΗΣ, ΡΑΠΤΙΚΗΣ, έπισσης φιγουρίνα με ιχάκια «l'Aigons Expiques» δια φορέματα γυναικεία, παιδικά, μπλουζες, κορσάζ, ασφόρονα κλπ., καθώς και περιοδικά δι' όλα τα είδη ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ.

Κατάλογοι λεπτομερείς δια τας επαρχίας αποστέλλονται ένανα 3 δραχμών ταχυδρομικώς.

Περιοδεύον αντιπρόσωπος του οίκου: Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.
Γενικός αντιπρόσωπος καθ' όλην την 'Ελλάδα: ΝΙΚ. ΜΟΣΧΟΣ, Φιλέλ. λήνων 3, Αθήνα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αθανασίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE, ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΜΟΥΡ, ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΩ-ΝΑΔ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΣΙΕ, ΜΑΛ-ΛΟΜΕΤΑΞΑ

Και ό,τι νέον και μόδερνο παράγεται από την 'Ελληνικήν Βιομηχανίαν, λαν-σάρεται κατά πρώτον εις την αποθήκην των 'Ελληνικών Μεταξωτών.

Ερμού 3, ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΣ

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΔΕΣΙΤΙΝ

ΟΡΘΑ ΠΕΥΝΟΝΤΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΗΝ

fabrique Desitin Hambourg

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΙ ΟΙΚΟΙ

Α. ΚΟΛΟΥΘΑΣ-Γ. ΒΑΓΓΕΛΑΣ Λοκισσών 7 Τηλ 23-450

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ 20 ΔΡΑΧΜ.

«ΓΚΡΑΣ»

Ένα σιχ δώρο είνε ένα μπου-καλάκι άρώματος

«AIR DE GRACE»

λεπτού-μεθυστικεού.

Τιμαί . 60, 100, 150.

«ΓΚΡΑΣ» Περιχέουσ 48

Βαφάτε τα νεραιά Σας φορέματα με Βαφάς

ARTI

και θα γίνεσι καινούργια και μόδερνα. Πωλούνται στα έμπειρικά και φαρμακεία

Η ΧΑΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ ΕΠΑ-ΝΑΚΤΑΤΑΙ ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤ της Mme KETTY, ΕΙΔΙΚΕΥ-ΘΕΙΣΗΣ ΕΝ ΩΖΑΝΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ

N. L. PEARCE

Αναλαμβάνει εντός χρονικού διαστήματος να θεραπεύση κάθε άσχημίαν του προσώπου και πτώ-σιν του στήθους και παχυσάρκιαν.

Τη συνεργασία της άρτι άφι-χθείσης εκ Χέλσιν Φόρς Φινλαν-δίας διπλωματούχου διδαχθείσης κατά της παχυσάρκίας, άσθρετι-σμών και πονοκεφάλων Δίδος Φα-νής.

Διπλό πώγωνα, πανάδες, μπα-μπάκια, κ.τ.λ.

Δέχεται μαθητριάς, δίδουσα εις αυτάς δίπλωμα μετά εξάμη-νον φοίτησιν, παρέχουσα και οί-κογενειακό άστυλ.

Διεΰθυνσις: 'Ηρακλείτου 18.
Ωραι 9 1)2—12 1)2 και 3—6.
Κολωνία 'Αθήνα

— Πώς θα εφοδιασούμε την κουζίνα μας γυναίκα

— Απλούστατα: Θαί πιάς ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιόγυνος) και θα πάρης από 'ντί όν χρειώδη της κουζίνας μας

ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΣΧΕΤΟ ΠΡΟ-ΟΛΟΠΑΧΟ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ

Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΕΥ. ΜΑΣΟΥΡΙΔΗΣ

Όδός Πραξιτέλους 6.

Βούτυρα νωπά και όλα τα είδη της μαγειρικής.

ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ ΚΙΝΗ

“Ας μη λησμονή κάθε άσχη-σπονίς δι' όλη την εαρινή των εις τους χορούς άρτι άπο-ποτρίχουσι έπιμολώς τις κα-“Υπενθυμιζόμεν προς την άρ-τήν άποτρίχωτικήν καλλι-ΖΑΝ», ή όποία καίει την με-λούδινη εντός 3 λεπτών.

Η κρέμα ΕΠΙΛΟΖΑΝ κα-τά κεντρικά Μυροσώλεια καί-πρός Δρ. 30 το σωληνάριον-φει δύναται πάσα ένδοξα πο-ποτανθή εις τον άναπαύσαν-σαν Νικολαΐδην, 'Αχαΐας, 1-δος όδου Πειραιώς, έντα-μείον). Τηλ. 22—166.

Συνιστώμεν την ΕΝ-ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, της 'Οφθαλμοεργίας ή τιστημίας.

Μενάνδρου 27-Αθήνα.

12 Φεβρουαρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

193

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΦΙΛΟΙ

(Πίναξ του Ζεφρούα).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΟΡΝΤΩ

“Όταν ό Μάξ ντ' Άκεμόν, έφεδρος λοχαγός των δραγόνων, γύ-ρωσε, εύθης μετά την άνακαχή, στο Παρίσι, τράβηξε κατ' ευθείαν στο σπίτι του. Μολονότι δεν ήταν πιστός σύζυγος—ό, κάθε άλλο!—άπομονώσε, όστόσο, να ιδή την γυναίκα του, την όμορφη, γαλή-να και πιστή του Έντιθ, την όποιαν δεν είχε ειδοποιήσει για τό γάμμό του.

“Όταν μπήκε στο διαμέρισμα της γυναίκας του, δοκίμασε μιά θα-λαύρα. “Όχι μόνο ήταν άδεια, μά φαινόταν και άνατοίκητο. “Όλα τα έπιπλα ήταν βαλμένα πάρα πολύ τακτικά, όπως στα δωμά-τια όπου δεν μπαίνει ποτέ κανένας. Δεν μπορούσε να καταλάβη τί συνέβαινε. Τό τελευταίο γράμμα της Έντιθ τό είχε λάβει λίγες μέ-ρες πριν άπ' την άνακαχή. Ήταν όμοιο με όλα τα προηγούμενα: συγκαταμένο στην τρυφερότητά του, λίγα κομπόδες και πολύ πα-τριωτικό.

“Εκάλισε άμέσως την καμαριέρα για να μάθη τί συνέβαινε. Μά αντί της καμαριέρας, παρουσιάστηκε ή μαγειρίσσα. Τόν πληροφορή-σε ότι ή γυναίκα του είχε φύγει, παίρνοντας μαζί της όλα τα ρούχα της και συνοδευομένη από την Καρλόττα, την καμαριέρα.

—Και πότε έφυγε; ρώτησε άνήσυχος ό Μάξ ντ' Άκεμόν.

—Μιά μέρα μετά την άνακαχή, κύριε.

“Ο Μάξ όταν έμεινε μόνος εξέτασε με μεγαλειότητα προσοχή τά έπιπλα του διαμερίσματος της σύζυγού του. Τό μάτι του έπεσε άξα-φνα σ' ένα κομμάτι σπουτόχαρτο πού βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι. Τό σήκωσε και βρήκε από κά-τα ένα γράμμα, ένα γράμμα με την διεύθυνσί του. “Εκεί τέλος, θα μάθαινε τό μυστικό της εξαφανίσεως της γυναίκας του! Με μιá διαστική, πυρετώδη κίνησι, έσπασε τόν φάκελλο και διάβασε:

Παρίσι, 11 Νοεμβρίου 1918.

“Κύριε,

“Υπήρξα πάντοτε—και τέτοια με γνωρίζετε και σεις—τακτική στις όποθέσεις μου, και συχνά σας

έδωδη ή εύκαιρία να με συγχαρήτε γι' αυτό. Έπιθυμώ λοιπόν να διατηρήσετε την έντύπωσι αυτή για μένα και τώρα πού φεύγω. “Η άναχώρησίς μου είνε όριστική. Χάρης στην πληρεξουσιότητα πού μου δώσατε κατά την διάρκεια του πολέμου και ή όποία έ-δειχνε όλη σας την εμπιστοσύνη σ' έμένα, έδυσκολεύτηκα να προ-έξω στον χωρισμό της περιουσίας μου. Πάισγω ό,τι μου άνήκει, ό,τι μου φτάνει δηλαδή για να ζήσω. Δεν ξέρω αν και σε σας θα είνε άρκετό τό μερίδιό πού σας απομένει.

“Μου ύπολείπεται να σας εξηγήσω την αΐτια της αποφάσεώς μου αυτής. “Η απόφασίς μου ελήφθη τόν πρώτο άόκη χρόνό του πολέμου. Δεν τό θεωρούσα όμως εύγενικό να σας εγκαταλείψω πριν τελειώσει ό πόλεμος. Πιστεύω ότι θα εκτιμήσετε την εύγένειά μου αυτή.

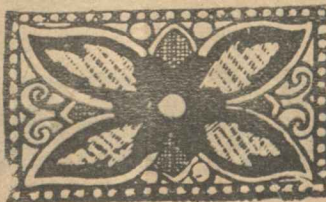
“Είμαστε παντρεμένοι έξη χρόνια όταν σας εκάλεσαν από τά έπιλα. Δεν μπορώ να πώ ότι είχα γνωρίσει μαζί σας την εύτυχία. “Η έρωτιά σας επάγωνε τους ένθουσιασμούς μου. “Ωρες-ώρες αΐ-σθανόμουν ότι είμαστε δύο άνθρωποι πού ζούσαμε διαρκώς μαζί και πού ό ένας ήταν ξένος για τόν άλλον.

“Όστόσο ό κόσμος με θεωρούσε εύτυχισμένη. Πολλές μου φί-λες με ζήλευαν και άπορούσαν όταν μ' έβλεπαν κάποτε μεγαλ-χολική.

“Σ' αυτή την κατάστασι θρυσκόμαστε, όταν εκηρύχθη ό πό-λεμος.

“Αναγκαστήκατε να φύγετε από την πρώτη μέ-ρα και μάλιστα έπισπεύσατε κατά λίγες ώρες την άναχώρησί σας. “Αργότερα έμαθα σε τί ώφείλετο ή διασύνη σας αυτή. “Όταν χωριστήκαμε, έγώ υπέ-φερα, έκλαψα, ξεφώνισα από τόν πόνο. “Εσείς μου δείξατε την συνηθισμένη σας τρυφερότητα, ψυχρή πάντα και τυπική. Πονεμένη καθώς ήμουν, δεν υπό-φερα να αντίληφθώ εκείνη τη στιγμή τί σημασία εί-χε ή διαγωγή σας αυτή.

“Από τους πρώτους μήνες του πολέμου μου έ-

γινε αισθητή ή άπουσία σας. Για να ερεθώ λίγο πιο κοντά σας, ζήτησα να γίνει νοσοκόμος. Και τότε έμαθα την αλήθεια. Χρειαστήκατε κάτι και μου γράψατε πού ακριβώς βρισκόταν σ' ένα συρτάρι του γραφείου σας. Μά είτε γιατί εσείς δεν θυμόσαστε καλά, είτε από δική μου αδεξιότητα δεν βρέθηκε το πράγμα πού ζητούσατε στη θέση πού υποδεικνύατε. Ωστόσο, σκαλίζοντας τα χαρτιά σας βρήκα ένα δέμα από γράμματα, τα οποία ξανάβαλα στη θέση τους, παρά την ύποπτη όψη τους. Μου δείξατε εμπιστοσύνη και δεν ήθελα να την καταχρασθώ. Μά τότε γνώρισα τον τρομερότερο πειρασμό της ζωής μου. Έπί δικού μέρες, έτρεχα κάθε στιγμή σχεδόν στο γραφείο σας, μη ξέροντας αν έπρεπε ν' ανοίξω ή όχι τα ύποπτα εκείνα γράμματα. Πολέμησα πολύ, μά στο τέλος νίκησε ο πειρασμός.

Ήταν μία ανήθικη πράξη αυτό πούκαμα, το ξέρω, μά έπρεπε να γίνει. Γι' αυτό και δεν μετανοώ πού την έκανα. Το τί άνακάλυψα στο γραφείο, το φαντάζεστε βέβαια. Έκείνο πού δεν φαντάζεστε είναι τούτο: Ότι τα γράμματα εκείνα με σκοτώσαν!

Σκοτώσανε μέσα μου ένα πλάσμα γεμάτο τιμιότητα, εμπιστοσύνη, ένθουσιασμό, γενναιοδωρία, τρυφερότητα, γιατί αληθινά ήμουν τέτοια.

Έξωσα ύστερα από τη φοβερή αυτή δοκιμασία, ζω άκόμη, μά ή γυναίκα πού είμαι τώρα είναι έντελώς διαφορετική. Έχω μία γαλήνη πού με τρομάζει, μία περιφρόνηση για όλα πού με φέρνει ώρες-ώρες σε άγωνία, μία αυτοκρατορία για την όποια δεν θα θεωρούσα τον έαυτό μου ποτέ ίκανό. Έμαθα ξαφνικά ότι ύπήρξατε έραστής της κ. Δ... πρό του γάμου μας, και ότι ξαναγίνατε έραστής της, ούτε ένα χρόνο μετά το γάμο μας. Μά και σ' αυτήν, άλλωστε, δεν έμεινατε πιστός. Δεν είναι τού χαρακτηρισμός σας.

Έτσι λοιπόν ζούσα μ' έναν άντρα, πού την άγάπη την επιλέγωνε μ' άπιστία. Μ' έπιασε τότε τέτοια άηδία, μία τέτοια ντροπή, ώστε θέλησα να φύγω μονομιάς από τό σπίτι σας, για τό όποιο δεν έννοιώθα πεία παρά σιχασιά μονάχα. Και όμως έμεινα.

Δεν σας φανέρωσα τίποτε. Έξακολούθησα να σας γράφω, όπως και πριν, τακτικότερα, μά λιγότερα. Όταν παίρνατε άδεια και γυρίζατε στο Παρίσι, καταδικώνοντας τη ντροπή και την άηδία μου, σας έσφιγγα στην άγκυλιά μου, σαν να σας αγαπούσα πραγματικά. Ποτέ δεν άντιληφθήκατε πόσο αυτό πού έκανα μου ήτανε δυσάρεστο.

Όταν τώμαθα, μου ξέφυγε μία κραυγή λυγρομού. Είχα τηρήσει την υπόσχεση πού είχα δώσει στον έαυτό μου. Και τώρα ήμουν ελεύθερη, ελεύθερη πλέον! Το μαρτύριό μου είχε τελειώσει. Έσήμανε και για μένα ή στιγμή της ελευθερίας. Δεν σας άνηκω πεία. Και μπορώ να σας πώ, ότι δεν αισθάνομαι για σας πλέον παρά μονάχα άηδία.

ΕΝΤΙΘ ΝΤΕ ΠΡΟΒΑΝΣΕΡ

Όταν τελείωσε τό διάβασμα του γράμματός αὐτοῦ, ο Μάξ ντ' Άκεμόν, έννοιωσε βαθύ πόνο. Τί έπρεπε να κάνει τώρα; Τώρα πούχασε τη γυναίκα του, πού αγαπούσε κατά βάθος; Ωστόσο, για να μην εγκαταλειφθί σε δυσάρεστα συναισθήματα, πήγε να έπισκεφθί την κ. Λορίλ, παλιά του φίλη. Στο σπίτι της όμως τον πληροφόρησαν ότι ή κ. Λορίλ, βρισκόταν στο προσκέφαλο ενός πληγωμένου αεροπόρου. Ο αεροπόρος αὐτός—τόξερε ο Μάξ—ήταν φίλος της Λορίλ. Έφυγε λοιπόν και τράβηξε για τό σπίτι μιάς άλλης παλιάς του φιλενάδας, της κ. Λουμπέν. Και αυτή όμως έλειπε στο Ναυό, και ήξερε ο Μάξ για πού ήπαιτο λόγω άπουσίας.

Μετά τις δύο αυτές άκαρπες έπισκέψεις ο Μάξ γύρισε στο σπίτι του θλιμμένος, με βαρειά την καρδιά. Γύρω του αίσθανόταν ένα μεγάλο κενόν.

Γιατί να μη σκοτωθί στον πόλεμο; Μά ο θάνατος δεν άργεί όταν τον ζητήσει κανείς.

Ο Μάξ άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του, πήρε από μέσα τό πιστόλι του, τό στήριξε στον κατώτατό του και πυροβόλησε. Τη φορά αὐτή, ο θάνατος, πού τόσο τον σβάσπιζε στον πόλεμο, έτρεξε άμέσως κοντά του, άνακουριστός και παρήγορος...

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΔΙΑΝΟΥΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

(Πώς εργαζόντουσαν οι διάφοροι σοφοί)

Στίς Ίησουϊτικές διατάξεις άνάγχει κ' ένα άρθρο, τό όποιο άπογοεύει ρητώς τη συνεχή πνευματική εργασία, την πλέον των όλων εργασία. «Ο πούς του σπουδαστού, λένε οι Ίησουϊτες, άπαιτείται από τη συνεχή εργασία και γι' αυτό έχει άνάγκη άπό μία μιάς μικρής τέρψεως ή άναπαύσεως».

Με τη γνώμη αὐτή των Ίησουϊτών συντάσσεται κ' ή έπιστήμη, όποία λέει ότι κάθε διανοητική εργασία, για νάξη απόδοσι, πρέπει διακόπτεται από μερικες στιγμές άναψυχής.

Συμφωνούν όμως με τό παραπάνω κ' οι σοφοί, οι έπιστήμονες, οι συγγραφείς; Μάλλον ναι.

Κατά την ίδιονομηρία του θυμωσ ο καθένας, τό κέφι και τό ήσυχίο του.

Ο Σαμουήλ Κλάφν, λόγου χάριν, όταν καταλάβαινε ότι είχε κοραστεί πολύ άπ' τό γράψιμο, κατέβαινε στις στρατιωτικές άσκασεις για να ξεκουράσθι το πνεύμα του. Πολλές φορές τον είδαν να κινδυνεύει στην αλή του και να πηδάει σωρούς ξύλων, να κιν... π... μπες σαν τρελλός, να κρεμείται από κανένα δοκάρι της κληματαριάς του ή να βοηθά την ύπνωση του, βγάζοντας νερό από τό κεφάλι.

Ο Τίθο Βραha διασκεδάζε κατά τό διαλειμμα της εργασίας του φτιάχνοντας διάφορα άπύσματα.

Ο Καρτέος, κάθε άπόγευμα, μετά την πρωινή του πνευματική εργασία, εύχαριστούσαν να καλλιεργή διάφορα άπορροφά άέντρα του κήπου του, φροντίζοντας μία ποικιλία κηπουρού. Τς πρωινές ώρες έγραφε τό περίφημο «Περί Συστήματος Κόσμου» σύγγραμμά του.

Ο Κάτων εύρισκε άνακούφιση από τις σοβαρές πολιτικές του άσχολίες, καταφεύγοντας σε λαϊκά καπνίσματα και πιπύτες μερικά κάπνισμα κηρύ.

Ο περίφημος σοφός Σπίνος, μετά την τρίωρη συνεχή μελέτη του, συνήθιζε να ξεκουράζεται μιλώντας για τό πού κονιά κ' άπομυατα πράγματα, με τό μέλη της οικογενείας, στο σπίτι της άσπης καθόταν. Κι όταν δεν εύρισκε κανένα άλλο λόγο για να κοιμηθεί, ούτε μέσα στο σπίτι, ούτε στη γουρνιά, καθόταν μόνος του μέσα στο δωμάτιό του, έπιανε δύο άφροσύ από τη σοφία και τις έβαζε να κλώσουν. Η άπλοή αὐτή διαπαιδαρσία εύχαριστούσε πολύ τον μεγάλο σοφό και τον έκανε να ξεκουράζεται στα γέλια, σαν νάναν παιδί.

Ο D' Andilly, ο μεταρραστής του Ίωσήφου, ύστερα από όχλη ή έννη άόρων συνεχή εργασία έκοιναζόταν κλαδένοντας τό δέντρο του κήπου του.

Η πιδ ξεκουραστική διασκεδασί του διασίου μυητομορφώμενου Μπαλζάκ, ήταν να μασέει και να κατατάσσει στη συλλογή του αὐτούς ζωγράφους, γνωστών ή άγνωστων, σπουδαγμένων ή αὐτοδιδάκτων.

Ο Πολίτης διέκοπτε συχνά τη μελέτη του κ' έπαιζε πιλάκι ή τραγουδούσε.

Ο Ίσακ Νεύτων, ύστερα από δίωρο εργασία, αίσθανόταν την άνάγκη να παίζη λιγάκι με τον σκύλο του για να ξεκουραστή.

Η μεγαλειότητα διασκεδασί του σοφού Παταβίου, όταν συνέγραφε τό σπουδαίο έργο του «Θεολογικά Δόγματα», ήταν να κοιμηθεί επί ή λεπτά της ώρας στην πολυθόνα του.

Ο Ρουσό εργαζόταν τό πρωί, έπειδή όποιαδήποτε άλλη ώρα της ημέρας ή έμπνευσις του έχανταν με μεγάλη δυσκολία. Η μένη του Ρουσό ήταν πολύ άσθενής κ' αὐτό ήταν πού τον έκανε να κοιμηθεί πολύ στην εργασία του. Ο ίδιος, στίς «Έξομολογήσεις» του γράφει σχετικώς τό εξής:

«Σκέπτομαι τό κάθε τι στο κρεβάτι μου, πριν σηκωθώ, και με μεγάλη δυσκολία και κόπο κατορθώνω να διατυπώσω μέσα στο μυλό μου τις προτάσεις. Όταν όμως σηκωθώ και ντυθώ, τάχα έπ' αμνησίσι κιάλας... όλα!».

Η Γεωργία Σάνδη, τέλος, εργαζόταν τέσσερες ως πέντε ώρες μετά τό μεσάνυχτα καπνίζοντας συνεχώς.

Πολλοί θέλουν ν' άποκτήσουν γνώσεις, αλλά λίγοι είναι πρόθυμοι να πληρώσουν την αξία των.

Γιουβενάλης: Αλλ' ανός: Αίσχος είναι τό να μάθεις να μαθαίνεις. Κάτω.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΑ

Μ. Σ.

Η έμπνευσις της πλέον γοητευτικής ώραότητος. Η έμπνευσις της μιά λάμψης χάριτος, κομψότητος, θελκτικότητος. συμπληρωμένης, καλωσύνης. Τό πλέον γενετικό πρόσωπο πού μπορεί κανείς να φαντασθί. Τό μενίσμα της, θαύμα σαγηνευτικότητος. Ένας τύπος εύμορφιάς πού σπληνροβολεί, φασφορίζει, συναρπάζει. Αν παρατηρήσετε τα χαρακτηριστικά της, βεβαίως θα βρήτε άλλα κανονικότερα, άγαλματώδη, ούδέποτε όμως τόσον έξορατικά, τόσον εύγλωττα. Τά μύτια της λάμπουν σαν σάββα πολιμία μαύρα διαμάντια. Είναι εύφρεσσύτη, ή άμυλία της ένδιαφέρεται, έλαστική. Με άλλους λόγους, μέσα στοίς πλέον έλκετούς κομμάτις κήλους είναι μία δασυς, μία άναψυχή. Όταν την ίδι κανείς, έννοει τί θα πη εύμορφία άλατισμένη και άνθρωπος με νόημα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Αί δεξιότητες, άπογευματινά και βραδινά, εξακολουθούν με μεγάλο μυσίο.

—Μία εύχρηστος έσπερις παρά τώ κ. και τη κ. Α. Ρούφου. —Παρευρίσκοντο ο Πρεσβευτής της Ρουμανίας και ή κ. Ραμάνο, Πρέσβειρα Τεχοσολοβασίας και ή κ. Μπαρτσέκ, ή κ. Λούμα, ή κ. Μπρίμπουλη, Στρατηγός και κ. Φραντζή, κ. και κ. Πετρίτσι, κ. και κ. Δαμιλά, ή κ. Θεολόγου.

—Εμμερσεις πού ξεχωρίζουν, λόγω κομψότητος, ή κ. Σακελλαροπούλου και ή κ. Μπέμπη.

—Μαρίτσα τό παρελθόν Σάββατον παρά τώ κ. και τη κ. Σπ. Αλεράτου.

—Θαυμάσια αίσθησις φιλοξενούσαν τίς πλέον κομψές και ώρες Άττίδες.

—Έκ του Διπλωματικού Σόματος παρευρήθησαν Πρεσβευτής Τυλίας και ή κ. Ντὲ Λιόν Νέρο, Πρεσβευτής Γαλλίας και ή κ. Κλαίαν Σιάν, Πρέσβειρα της Γερμανίας κ. Αϊζενλόφ, Πρέσβειρα της Τεχοσολοβασίας κ. Μπαρτσέκ, ο γραμματέας της Τεχοσολοβασίας Πρεσβείας και ή κ. Βίσσεν, ο γραμματέας της Ιταλικής Πρεσβείας κούης Ντὲ Κοσσάτο, ο Πρόξενος της Γαλλίας και ή δὲς Τζαζ, ή κ. Έμπερλάν, Έπιτετραμμένος της Έλβετίας και ή κ. Ζενί.

—Επίσης ή κ. Α. Μιχαλοκοπούλου, ή κ. Θ. Σοφούλη, ή κ. Καλοστράτη, ή κ. Δενδοραή, ή κ. Α. Μελά, κ. και κ. Άλεξανδρή, ο κ. Ρούφος, ή κ. Κ. Μπάτσον, κ. και κ. Κωνστ. Τσαλδάρη, κ. και δὲς Λογοθεταπούλου, ο κ. Μεταξάς, ή κ. Νάζου, κ. και κ. Άργυροπούλου, κ. και κ. Δελιαπόρτα, κ. και κ. Α. Γρίβα, κ. και κ. Μανιά.

—Επίσης ή κ. Παπαχατζή, ή κ. Λικαροπούλου, ή κ. Σταθά-

του, ή κ. Βουρλούμη, κ. και κ. Άλφονένους, ή κ. και ή δὲς Α. Λοβέρδου, ή κ. Ν. Σουδάκη, κ. και κ. Γ. Μελά, κ. και κ. Σαφιντή, ή κ. Κομψάνη.

—Όμοιος ή κ. Ν. Πασιπάτη, κ. και κ. Άλ. Άργυροπούλου, ή κ. Σακελλαροπούλου, ή κ. Νεοκλήδη, ή κ. και ή δὲς Φραντζή, κ. και κ. Βικέλα, κ. και κ. Πετρίτσι, κ. και κ. Τσιροπούλου, κ. και κ. Ταμτασοπούλου, ή κ. Κυριακίδη, κ. και κ. Σπιντή, κ. και κ. Σκένδερ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπόλυτως άνεκονομικώς τιμὰς παλαιά έλπορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και έλκελρες βιβλιοθήκες. Γράφατε: «Μπουκέτο», Δέκα 7, Άθήνα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Έμμα. Ένταύθα.— Μπορείτε να φορέτε παπούτσια σπόρ με πολύ χαμηλό τακούνι, αλλά και τό ντύσιμό σας πρέπει να είναι άνάλογο. Να φορέτε δηλαδή φόρεμα ή κοστούμι κ' έπωμοφόρι σπόρ.

Β. Φ. Κ.—Για τό πάθημά σας, πρέπει να συμβουλευθείτε ειδικών δερματολόγο και να κάνετε άμέσως ό,τι σας πη αὐτός. Δεν μου έξηγείτε, άγαπητή φίλη, γιατί έσωκλείετε στο γράμμα σας πέντε δραχμές;

Μα ρε γαρί ταν τού Ά γ ρ ο υ.—Όχι, δεν είναι πεία της μόδας ή πολύ λεπτή σιλουέττα με την ίσια γραμμή, αλλά ένα σώμα μάλλον γεμάτο—όχι σε ύπερβολικό βαθμό έννοείται— με γραμμές άρετά καμπύλες, άπαλές κ' άρμονικές. Γι' αὐτό, μην έπιζητήσετε ν' άδυνατώσετε, άφού τό σώμα σας είναι τόσο άνάλογο, καθώς μου γράφατε.

Για λοιπόν, σας συνιστώ την εξής:

Lait d' amandes douces	1½ litre
Lait d' orge	1½ litre
Baume de Judée	4 gouttes
Essence de vanille	2 gouttes

Αί λίαν.— Σας άπάντησα λεπτομερώς σε προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου».

Γιοάνα ν.—Για τό φόρεμα από σατέν, σας έχω γράψει ήδη. Ένα φόρεμα από βελούδο μενεξεδένο, γαρνίρεται στο κορμάκι, με δαντέλλα γαπούρ, ή χρυσή, ή με κέντημα του ίδιου χρώματος, αλλά σε πού άνοιχτή άπόχρωση, και συνδυάζεται με γούβάνα από σατέν μενεξεδένο και κάλτσες όμοιόχρωμες με τη γαρνιτούρα ή σάο.

Τό φόρεμά σας από ζωρέτα μπορείτε να τό φορέσετε κ' έφέτος, χωρίς να τό βάψετε και να τό μεταποιήσετε, αν είναι άρετά μακρό.

Σ' άνεμάρια σας μπορείτε να προσφέρετε—άφού, καθώς λέτε, είναι εύπορα και δεν έχουν άνάγκη από φορέματα— στο πέν κοριντάσι μία ώραία μοντέρνα κοκέλα από φέτρ με ζωγραφιστό πρόσωπο, και στο άγοράκι ένα από τό μοντέρνα και κατάλληλα γ' άγόρια παιγνίδια ή δυό διαλεχτά βιβλία με ρομαντιστές ζωγραφίες. Στίς λοιπές ερωτήσεις σας θ' άπαντήσω προσεχώς.

Κίριον Γ. Ν., Ρέθυμνον.— Για τό μαλλιά σας σας συνιστώ τό εξής μίγμα:

Huile de soleil (tournesol)	90 gr.
Graisse d' oie	30 »
Styrax	8 »
Beurre de cacao	8 »
Baume du Perou	0,05 »
Huile d' oeuf (lécithine)	0,80 »
Neroli	0,08 »
Essence de Thym	0,04 »
Essence de roses	0,04 »

Άλείψετε τακτικά τίς ρίζες των μαλλιών σας με τό παραπάνω μίγμα, τό όπιο είναι πολύ άποτελεσματικό για την τριχόπτωση και προλαμβάνει την φαλάκρα.

Φοάου λαν, Ένταύθα.— Για τούς λεκέδες του προσώπου σας, εάν δεν είναι πολύ έντονοι, σας συνιστώ την εξής λοσιόν:

Ροδόκερο	50 γρ.
Άνθόνερο	50 »
Βόραξ	10 »

Για τό στείριό σας συμβουλευώ τοπικές πλύσεις με χυμό δενδρολίβανου, και να τρώτε ήσυχονα σούπα και πρό πάντων πορτοκάλια.

Για να πικνύνουν τα φρύδια σας, να τ' αλείψετε με λίγο δανδρόλιβο και τίς βλεφαρίδες σας με λίγο ρετινόλιβο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Κέντημα κοφτό για μαξιλάρι.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ' αφήσουμε τον Βουαροξέ και τους συντρόφους του, τον Κουήλο και τον δόν 'Εστεβάν με τον Διάζ και τον Βαράγια να βαδίζουν ολοταχώς προς την Κουλάδα του Χρυσού, κι' ως ρίξουμε μια ματιά στις όχθες του ποταμού πουχε στρατοπεδεύσει το Μαύρο Πουλί με τους πολεμιστές του.

Μόλις ξημέρωσε και είδαν οι 'Ινδοί το ηρώα να μη βρίσκεται πια στη θέση του, καταμεσής στο ποτάμι, κραυγές εκπλήξεως και όργης γέμισαν τον αέρα.

Τί είχε απογίνει ένα δολοκλήρο ηρώ; Πώς χάθηκε έτσι μυστηριωδώς απ' τη θέση που βρισκόταν;

Και οι λεικοί πολεμιστές που βρισκότουσαν επάνω σ' αυτό, τί είχαν απογίνει;

Η άγρια κραυγή των ερυθροδέρμων ξύπνησαν το Μαύρο Πουλί που είχε αποκοιμηθεί πάλι επάνω στη χλόη. Όταν ο άρχηγός των ερυθροδέρμων είδε τί είχε συμβεί, παραξενεύτηκε πολύ, μα και λύσσαξε απ' την όργη του. Κατά την αντίληψή του, είχε γίνει κάποιο θαύμα. Τ' άγαθα πνεύματα των λεικών πολεμιστών τους είχαν βοηθήσει να ξεφύγουν, μαζί μ' ολόκληρο το ηρώ.

Έτσι πια, το Μαύρο Πουλί δεν θα μπορούσε να εκδικηθεί τους εχθρούς του, που είχαν σκοτώσει τόσους πολεμιστές του και είχαν τραυματίσει κι' αυτόν τον ίδιο. Μα πού θα πήγαιναν οι τρέις κυνηγοί; Θα τους εβρίσκε πολύ γρήγορα και θα τους εξεδίκετο σκληρά. Προς το παρόν, έπρεπε να τρέξει κοντά στους άλλους 'Ινδούς πολεμιστές που τον είχαν καλέσει να τον κάνουν άρχηγό τους, μετά τον θάνατο της Παρθαλής Γάτας.

Ο 'Ινδός άρχηγός δεν έχασε πλέον καιρό. Πήρε τους πολεμιστές του κι' έτρεξε στο μεγάλο στρατόπεδο των 'Ινδών, αντίστοιχη κατ' ουσίαν του δόν 'Εστεβάν.

Μετά τον δεικτικό που είχαν υποστεί τη νύχτα οι ερυθροδέρμοι απ' τους 'Ισπανούς τυχοδιώκτες, περιέμεναν το Μαύρο Πουλί μ' άντοιμονησία.

Μόλις λοιπόν είδαν τον 'Ινδό άρχηγό να φτάνει στο στρατόπεδό τους, τον υποδέχτηκαν με δυνατές κραυγές ένθουςιασμού.

Ο 'Ινδός άρχηγός χαϊρέθηκε τους ερυθροδέρμους και κάθισε κοντά στη μεγάλη φωτιά, γύρω απ' την οποία συνεδρίαζαν οι πό ήλιωμένοι και γενναίοι πολεμιστές.

Πριν αναλάβει την αρχηγία των ερυθροδέρμων, πριν επιτεθούν κι' εκδικηθούν τους λεικούς πολεμιστές, για το κακό που είχαν πάθει, το Μαύρο Πουλί ήθελε ν' άκούση λεπτομερώς τί συνέβη κατά τη νικητική μάχη κι' άνάμα ποδοίσε να μάθει τί γινόταν στην κατασκήνωσή του δόν 'Εστεβάν, μετά τη νύχτα.

Ας αφήσουμε λοιπόν τους ερυθροδέρμους να μιλούν και να συζητούν κι' ως δοίμε τί γινόταν την ίδια αυτή ώρα στην κατασκήνωσή των χρυσοθρών.

Μόλις ξημέρωσε και οι τυχοδιώκτες πληροφορήθηκαν την ξαφνική αναχώρησή του δόν 'Εστεβάν, του Διάζ και του Βαράγια, δεν άνησυχησαν και πολύ. Έλπιζαν ότι οι 'Ινδοί δεν θα πολυμάσαν να τους επιτεθούν, μετά την πανωλεθρία που υπέστησαν τη νύχτα, πριν νικηθεί τοις λείκων. Στά μεταξύ, δόν 'Εστεβάν κι' ο γενναίος Διάζ θα γύριζαν. Κι' έτσι θα είχαν επί κεφαλής τους άρχηγούς των, εν περιπτώσει 'Ινδικής επιθέσεως.

Τους χρυσοθρήνους συγκαλούσε από πάντων η σκέψη, ότι ο δόν 'Εστεβάν πήγε κάπου εκεί γύρω, για να εξακριβώσει τη θέση, στην οποία βρισκόταν το χρυσάρι που θα μοιραζόντουσαν.

Ήσαν λοιπόν ήσυχoi και γεμάτοι έλπίδες και χρυσά όνειρα.

Μά ή όρες περνούσαν κι' ο δόν 'Εστεβάν δεν φανόταν να γυρίσει. Κόντευε μεσημέρι. Οι χρυσοθρήνους έβγαζαν στο πόδι. Είχαν άρχει πια ν' άγονούν και κατέτρωγαν με τὰ βλέμματά τους τις γύρω εκτάσεις. Τού κάπου όμως περιέμεναν να δοίεν τους γενναίους άρχηγούς των να γυρίσουν.

Ο δόν 'Εστεβάν άργούσε...

Κι' ή ώρα περνούσε, περνούσε τόσο γρήγορα!...

Οι χρυσοθρήνους άρχισαν ν' άνησυχούν. Είχε περάσει το μεσημέρι. Τί θα γινότουσαν, αλλόμονο, αν νύχτανε πριν γυρίσει ο δόν 'Εστεβάν; Τί θα γινότουσαν αν τους εχζόντουσαν οι ερυθροδέρμοι τη νύχτα;

Το στρατόπεδο ήταν άναστικτο και ταραγμένο, όταν έβγαζαν και κραυγή, που ακούστηκε απ' τις θέσεις των σκοπών, αΐσθησε την ταραχή και την άναστάτωση των χρυσοθρήνων.

Οι 'Ινδοί!... Οι 'Ινδοί!... Στά όπλα!... Τό τί έγινε τη στιγμή αυτή στην κατασκήνωσή των τυχοδιωκτών, δεν περιγράφεται. Έντρομοι οι χρυσοθρήνους, έτρεχαν πανάγιστα, μίν ξερόντας τί να κάνουν.

Πραγματικώς, σ' ένα ήρωμα, αντίκριαν απ' την κατασκήνωσή, έχαν φανεί μερικοί ερυθροδέρμοι πολεμιστές. Μά όταν οι χρυσοθρήνους κίτταξαν καλύτερα, είδαν πως οι φόβοι κι' ή ταραχή τους ήσαν δικαιολογημένοι.

Οι 'Ινδοί ήσαν μόνον έξη. Καβάλλα στ' άλογά τους προχωρούσαν άργά-άργά, δείχνοντας πως δεν είχαν κακούς σκοπούς. Έκείνος που προχωρούσε πρώτος, κρατούσε ψηλά τη λόγχη του, που στην όποια είχε δέσει ένα λευκό πανί.

Οι 'Ινδοί αυτοί λοιπόν ήσαν άπεσταλμένοι απ' το στρατόπεδο των ερυθροδέρμων για συνενόηση. Οι τυχοδιώκτες έπρεπε να τους δεχτούν, να μιλήσουν μαζί τους, να τους ρωτήσουν τί θέλουν. Και νένας όμως απ' τους χρυσοθρήνους δεν ήθελε ν' αναλάβη τη δουλειά αυτή, έρ' όσον οι άρχηγοί τους λείπαν. Φοβόντουσαν να πλησιάσουν απ' 'Ινδούς, οι όποιοι είχαν σταθεί τώρα αντίκρυ στο στρατόπεδό σ' απόστασι δύο βολών καραμίντας και περιέμεναν.

Τί έπρεπε να γίνει; Οάδειξαν οι λεικοί δειλά, άπέναντι έξη ερυθροδέρμων. Όχι, αυτό δεν ήταν σωστό και φρόνημα. Δεν έπρεπε να περιφρονήσουν τους 'Ινδούς, δεν έπρεπε να τους θυμώσουν, να νύχισή ο δόν 'Εστεβάν. Έπεισαν λοιπόν έναν απ' τους συντρόφους του, Πουλί μονοκόρη του φλεβάρη, ή άνδιόμνη μινιάλα.

Η όρους δλη φοδισμένη από το κρύο το πολύ θαρρείς τη μυγδαλιά προσ- για ν' άναζήση ή δειλή.

Λευκή σημαία την ελπίην μέσα στον πόλεμο μηνά, κι' ή μυγδαλιά την κλω- (οδνη) στα χιονισμένα μας βουνά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Τ' άσπρο της φόρεμα με χάρη σ' ήλιο κινεί την άγκαλιά ή μονοκόρη του φλεβάρη, ή άνδιόμνη μινιάλα.

Η όρους δλη φοδισμένη από το κρύο το πολύ θαρρείς τη μυγδαλιά προσ- για ν' άναζήση ή δειλή.

Λευκή σημαία την ελπίην μέσα στον πόλεμο μηνά, κι' ή μυγδαλιά την κλω- (οδνη) στα χιονισμένα μας βουνά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Σήμωρον με τις συνθήκες των 'Ινδών ο Γομέζ άγκάλιασε το Μαύρο Πουλί άντήλλαξε μαζί του το φέλιμα της όργης. Κατόπιν, χρησιμοποιώντας το ποταμό δεξ έφρος των 'Ινδών, ρώτησε:

—Τί εντεί ο άδελφός μου απ' τους λεικούς πολεμιστές; Τ' αυτά που έλάνονχτά για ν' άκούσουν τα λόγια του κι' ή καρδιά μου λευκή σαν το χιόνι των βουνών.

Ο Γομέζ ήταν βέβαιος πως τα λόγια του αυτά θάκαναν έντύπωση και θα καλάρωναν τους 'Ινδούς. Μά νέβη άκριβώς το αντίθετο.

Τό Μαύρο Πουλί έάρωσε τὰ φρόνδια του, κίτταξε τον Γομέζ ριφρονητικά και τού άπάντησε:

—'Ησθα έδώ, ξητώντας τον άρχηγό των λεικών. Πού έστι άρχηγός σου;

Ο Γομέζ σάσιπσε. Έκαμε όσόνόσο κουράγιο κι' άπάντησε:

—Εγώ είμαι ο άρχηγός των λεικών. Τί θέλεις να μου πεις άρχηγός των ερυθροδέρμων;

Μά το Μαύρο Πουλί είχε την ποτηρία του διαδύλου. Με πρώτη ματιά κατάλαβε πως ο τυχοδιώκτης ποίεσκε έμψυχο κάθε άλλο παρ' άρχηγός των λεικών ήσαν. Πού βρισκόταν λοιπόν ο έπ' κεφαλής των χρυσοθρήνων γενναίος πολεμιστής; Κι' έλπιζε πού ήσαν ο άλλος έκείνος πολεμιστής που σκότωσε την Παρθαλή Γάτα, κατά τη συμπλοκή της περασμένης νύχτας;

Οι 'Ινδοί πολεμιστές του είχαν μιλήσει ήδη με θαυμασμό για τον δόν 'Εστεβάν και για τον Πέτρο Διάζ, τον όποιο ήξεραν πως έλυνε όλοι οι ερυθροδέρμοι και τον τρέμανε. Πού ήσαν λοιπόν τη στιγμή αυτή οι δύο άτρόμητοι πολεμιστές και γιατί δεν παρου-

ζόντουσαν οι ίδιοι, άλλ' έστειλαν έναν απ' τους ανθρώπους των; Όλ' αυτά ήθελε να τὰ εξακριβώσει, με κάθε τρόπο, το Μαύρο Πουλί. Γι' αυτό άλλωστε πήγε ως την κατασκήνωσή των λεικών, με διαθέσεις ειρηνικές ή ήθεν. Ποδοίσε να ιδή την κατασκήνωσή, τον περιόλό της, τους λεικούς πολεμιστές, τὰ πάντα. 'Ηθελε να εξακριβώσει με πόσους και ποιους άντιπάλους θα είχε να κάνει τη νύχτα, πού θα γινόταν ή επίθεσις των 'Ινδών. Γύρισε λοιπόν και έλε απόστασι στο Γομέζ:

—Τά χείλη σου δεν λένε την αλήθεια. Άλλα υπάρχουν στην καρδιά σου κι' άλλα στο στόμα σου. Ο 'Ινδός άρχηγός δεν άπαύει εικόλα. Είπα: Έπαύησά να μιλήσω με τους άρχηγούς των λεικών πολεμιστών, έκείνων που μάχεται σαν το λιοντάρι κι' έκείνων που τὰ χείρη του είνε δυνατά σαν σιδερόξυλο.

Ο Γομέζ τὰ είχε χαμένα. Θέλησε να πη κάτι, μα το Μαύρο Πουλί δεν τού έδωσε άπάντησι. Είχε σταυρώσει τὰ χείρη του και περιέμενε, άφού έλεξε ξερά κι' απότομα:

—Θά περιμένο τους άρχηγούς των λεικών, για να συνεννοηθώ μαζί τους.

Τά πράγματα ήσαν πια σκούρα. Ο δούτικος ο Γομέζ δεν ήξερε τί να κάνει. Τέλος, σκέφτηκε να καλέση τον 'Ινδό άρχηγό στην κατασκήνωσή. Έκεί θα τον έπειθε ίσως, πως αυτός είνε ο άρχηγός των λεικών. Θα τού τὸ έβεβαίοναν κι' οι άλλοι σύντροφοί του. Γι' ας έλπιζε.

—Ο άδελφός μου θά βεβαιωθεί πως τού λέω την αλήθεια, αν έρθει στην κατασκήνωσή. Έκεί θα ιδή με τὰ ίδια του τὰ μάτια πως εγώ είμαι ο άρχηγός των λεικών πολεμιστών.

Τά μάτια του Μαύρου Πουλιού δ' άσπασαν άγρια. Τό σχέδιό του, τό κατήχησά και τομερό, πήγαγε θαυμάσια θύλαπνε στην κατασκήνωσή των λεικών, θά κατασκόπευε άνέντως τὰ πάντα, θά μάντευε αν έλειπαν πραγματικώς οι άρχηγοί των εχθρών και τί νύχτα θα έρχταν με τους πολεμιστές του έναντι των λεικών εκ τού άσφαλούς.

—Θ' άκολουθήσω τον λευκό πολεμιστή ως την κατασκήνωσή, έλε, άφού με προσκαλεί. Έμπαρός, άς πηγαίνουμε.

Οι 'Ινδοί έτοιμάστηκαν να ξεκινήσουν.

Μά ο ποτηρός Γομέζ τους σταμάτησε.

—Ο άδελφός μου, έλε, στο Μαύρο Πουλί, πρέπει να ρθή στην κατασκήνωσή τους.

Ο άρχηγός των 'Ινδών δεν έφερε άπάντησι.

—Θά γίνει αυτό που ξητάς, άποκρίθηκε. Οι σύντροφοί μου θά με περιμένουν έδώ. Θα πάρω μόνο μαζί μου τον Αίγαργο.

Ο Αίγαργος ήταν ένας 'Ινδός πολεμιστής πανήγυρος κι' εβρωστός, σωστός Πυθαγόρας, γενναίος και τολμηρός.

Ο Γομέζ δεν δυσκολεύτηκε να δεχτεί την πρόταση του 'Ινδού.

—Ας πηγαίνουμε, έλε.

Μόλις οι δύο 'Ινδοί έφτασαν στην κατασκήνωσή των χρυσοθρήνων, το Μαύρο Πουλί άρχισε να λοξοκιντά γύρω του και να εξετάζει τὰ πάντα με προσοχή.

Έπειτα γύρισε στο Γομέζ και τού έλε:

—Ας πάμε στη σπηνή του άρχηγού. Έκεί θά μιλήσουμε πιά ήσυχά.

Θέοντας και μή, ο Γομέζ ώδήγησε τους 'Ινδούς στη σπηνή του δόν 'Εστεβάν, τούς έβαλε να καθήσουν και κατόπιν έλε στο Μαύρο Πουλί:

—Περιμένο ν' άκούσω τὰ λόγια των άδελφών μου. Ο άρχηγός των λεικών έχει τ' αυτά που άνοχητά. Μιλήστε...

Ο άρχηγός των 'Ινδών κίτταξε τον Γομέζ με βλέμμα άγριο και άσχημο. Κατόπιν, στηρίζοντας τὸ δάχτυλό του με περιφρόνησι στο στήθος του, άπάντησε:

—Δεν βλέπω παρ' έναν μονάχα άρχηγό, έναν 'Ινδό άρχηγό, κι' αυτός είν' εγώ. Πού είνε ο άρχηγός των λεικών; Δεν τον βλέπω.

Ο Γομέζ τάρωσε πάλι. Κι' ενώ σκεφτόταν τί ν' άπάντηση, ο 'Ινδός έλε πάλι:

—Γιατί ξητάς να μ' άπαύησης; Τὰ λόγια σου είνε δολερά, ο δόν 'Ινδός κλάματι των τίγρεων.

—Δέν ξητά ν' ά' άπαύησης, άποκρίθηκε ο Γομέζ. Σου έλετα: Εγώ είμαι ο άρχηγός των λεικών πολεμιστών.

Τό Μαύρο Πουλί γύρισε τότε και κίτταξε τον Αίγαργο. Ο 'Ινδός αυτός πολεμιστής είχε λάβει μέρος στη μάχη της προηγούμενης νύχτας και είχε ιδεί συνέπες από πολύ κοντά τον δόν 'Εστεβάν και

τον Διάζ.

—Είνε αυτός ο άρχηγός των λεικών; ρώτησε το Μαύρο Πουλί τον Αίγαργο.

—Όχι, άπάντησε με βεβαιότητα ο Αίγαργος.

Ο Γομέζ δεν ήξερε πια τί να κάνει.

—Εγώ είμαι ο μόνος άρχηγός έδώ, έλε με κάπου πείσμα.

—Λές ψέμματα, βροντοφώνησε το Μαύρο Πουλί. Κι' ένας άρχηγός όπως εγώ, δεν καταδέχεται να μιλά μ' ανθρώπους που ψεύδονται.

Ο δυστυχής Γομέζ δάγκωσε τη γλώσσα του. Η θέση του ήταν πια πολύ δύσκολη. Τη στιγμή όμως αυτή επενέβη σκοπιάς ο Αίγαργος, ο όποιος προσπαθούσε ή ήθεν να καταπραΐνη το Μαύρο Πουλί. Κατόπιν γύρισε στο Γομέζ και τού περιέγραψε λεπτομερώς τὰ χαρακτηριστικά του δόν 'Εστεβάν.

—Μαζί με τον άρχηγό σας, συνέχισε ο Αίγαργος, πολεμούσε σαν λιοντάρι κι' ένας άλλος λευκός πολεμιστής. Πού είνε αυτός τοις άρχηγός;

—Γιά πούν πολεμιστή μιλάς; ρώτησε ο Γομέζ.

—Γιά τον πολεμιστή που στο μέρος αυτό χδές τη νύχτα σκότωσε την Παρθαλή Γάτα. Ο πολεμιστής αυτός λέγεται Πέτρος Διάζ. Τά τένα της έρήμου τον έβρουν καλά και πολλές φορές δοκίμασαν τη δύναμη του χεριού του...

Ο Αίγαργος σταμάτησε για μερικά δευτερόλεπτα και κατόπιν πρόσθεσε, κιντώντας τον Γομέζ κατάματα:

—Οι δύο αυτοί πολεμιστές, που σου περιέγραφα, δεν είνε άρχηγοί σας; Είπαν ψέμματα τὰ χείλη μου;

Μπαρός στ' άκαταμάχητα αυτά επιχειρήματα, ο Γομέζ βουδάρηκε έντελώς. Τί μπορούσε να πη; Οι 'Ινδοί ήξεραν καλά τί έλεγαν. Να εξακολουθήση ψευδόμενος; Κι' αν το Μαύρο Πουλί θέμونه και δέκοπτε τις διαπραγματεύσεις της ειρήνης, πού τόσα ένδιέφεραν τους χρυσοθρήνους; Άποφάσεις λοιπόν να πη την αλήθεια. Κι' όμολόγησε πως δεν ήταν αυτός ο άρχηγός των λεικών.

Ένα άπαισιο μειδίαμα φώτισε τις βυτίλες μορφές των δύο 'Ινδών. Κατάλαβαν πια καλά, ότι οι άρχηγοί των λεικών έλειπαν κι' ότι δεν ήταν δύσκολο να κατασφάξουν τους άτυχους χρυσοθρήνους.

Ο Γομέζ δεν άντελήφθη τίποτε απ' όλα αυτά. Νόμιζε πως οι 'Ινδοί είχαν φτάσει στην κατασκήνωσή σαν φίλοι. Έξαφνα άντήχησε πάλι αίσθησι και σαρκαστική ή φωνή του Μαύρου Πουλιού:

—Γιατί λοιπόν, φώναζε στο Γομέζ, σφετεριστήρες ξένο τίλο; Εγώ ξητώ να μιλήσω περί ειρήνης με τους άρχηγούς σου. Πού είνε οι άρχηγοί σου;

—Έστγαν να κυνηγήσουν, για να θρέψουν τους ανθρώπους των, άπάντησε ψευδόμενος και πάλι ο Γομέζ.

Μά οι 'Ινδοί δεν γελόντουσαν εικόλα. Αντήλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα και κατόπιν έλεαν στο Γομέζ:

—Αφού οι άρχηγοί των λεικών λείπουν, θά τους περιμένουμε να γυρίσουν. Ως τη στιγμή εκείνη, τὰ στόματα των 'Ινδών πολεμιστών θά μένουν κλειστά.

Πραγματικώς οι δύο 'Ινδοί, μισόκλεισαν τὰ μάτια τους κι' έμειναν άκίνητοι, σαν να είχαν μαγαρώσει.

Ο Γομέζ σπρώχθηκε και βγήκε έξω απ' τη σπηνή. Η περιφρονητική αυτή στάσις των 'Ινδών τον ένοχλούσε, τον πεισμάτωνε.

Μόλις τον είδαν οι σύντροφοί του έτρεξαν να τον ρωτήσουν τί συνέβη. Ο Γομέζ τούς διηγήθηκε καταλεπτός τί έλέχη μεταξύ αυτού και του Μαύρου Πουλιού.

—Άστε ξέσουν πως λείπει ο άρχηγός μας; ρώτησε ένας χρυσοθρήνους.

—Και βέβαια τὸ ξέρουν.

—Και τώρα τί θά γίνει;

—Τί θές να γίνει; Αυτοί οι σκυλο-Ινδοί κάθονται και περιμένουν.

Στό μεταξύ αυτό θά γυρίσει ο δόν 'Εστεβάν.

—Άσφαλώς θά γυρίση.

Μά ή ώρα περνούσε, αλλόμονο, κι' ο δόν 'Εστεβάν δεν φανόταν πούθεν. Μάταια ο χρυσοθρήνους κάρφωναν κι' άγονία τὸ βλέμμα τους στις γύρω της κατασκήνωσες εκτάσεις. Ο άρχηγός τους δεν φανόταν πούθενά και πλησίαζε πια νά πέση ή νύχτα.

Η άνησυχία των χρυσοθρήνων μεγάλωσε από στιγμή σὲ στιγμή.

(Άκολουθεί)

Οι 'Ινδοί ήσαν έτοιμοι να επιτεθούν...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

Η ΠΡΩΤΗ ΙΝΔΗ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ

Η όμορφη Ποκαχόντα, η κόρη του Ίνδου φυλάρχου. Μακριά απ' τον πολιτισμένο κόσμο. Η επιδρομή των λευκών. Οι Ίνδοι εκδικεύονται. Η σύλληψις του αρχηγού των Άγγλων τυχοδιωκτών και η καταδίκη του σε θάνατο. Πώς τὸν έσωσε η Ποκαχόντα. Ένας φλογερὸς έρωτας. Άπίστευτες περιπέτειες, κτλ. κτλ.

Η ιστορία της Ίνδης Ποκαχόντα, που θα σας διηγηθούμε παρακάτω, εινε αληθινή ως τις τελευταίες της λεπτομέρειες, αν και υιοθετεί πράγματι με παραμύθι.

Τι όμορφη λοιπόν Ποκαχόντα γεννήθηκε κατά το 1594 κι' ήταν κόρη ενός πανσάρχινου ερυθρόδερμου φυλάρχου, που έζησούσε τριάντα φυλές γενναίων και πολυμαχών Ίνδων. Ο Πουχατάν —έτσι λεγόταν ο πατέρας της νέας— είχε πρωτεύουσα την ίδια πολιτεία που πήρε αργότερα απ' τους λευκούς τ' όνομα Βιργίνια κι' έγινε μιά απ' τις μεγαλύτερες πόλεις της Αμερικής. Οι Ίνδοι υπήκουον του ζούσανε σαν ελεύθερα πουλιά. Άγνοουσαν τί συνέβαινε παραξέω απ' τὰ σύνορά τους κι' αν πέρα απ' τη θάλασσα που περιέβαλε την ήπειρό τους, ύψηχαν και άλλοι κόσμοι, κατοικημένοι από ανθρώπους.

Ήσαν άμέτρητοι κι' ευτυχισμένοι. Όστόσο, μιά μέρα —η Ποκαχόντα είχε συμπληρώσει τότε το δωδέκατο έτος της ηλικίας της— παράξενες κι' άπίστευτες διαδόσεις άρχισαν να κυκλοφορούν στο βασίλειο του Πουχατάν, σαράζοντας τον τρόμο και την κατάπληξη στην ψυχή των άφελων εκείνων Ίνδων. Μερικοί Ίνδοι άνεκοίνωσαν, ότι τεράστια κινούμενα βουνά φάνηκαν στον ποταμό, που είχε το ίδιο όνομα με τον φυλάρχό τους. Κι' από τὰ βουνά αυτά —που δεν ήσαν τίποτ' άλλο παρά... καράβια— κάτω περιεργον άνθρώποι, με άσπρό πρόσωπο, έβγαιναν και αποβιβάζοντουσαν σ'αξ άκοροπατιές. Οι άνθρώποι αυτοί ήσαν ντυμένοι σαν θεοί. Μπορούσαν να κάνουν το παν και είχαν τη δύναμη να σκοτώσουν στη στιγμή ένα θηρίο.

Καταλαβαίνετε τώρα τί άλλοφροσύνη κατέλαβε τους ερυθρόδερμους, όταν άκουσαν δι' αυτά. Κι' ενώ η γυναίκες της φυλής δίδρονταν και τραβούσαν τὰ μαλλιά τους από άπελεια για τη μεγάλη συμφορά που τους βόηκε, η Ποκαχόντα έννοιωθε μέσα της όχι τρόμο, άλλ' άκατανίκητη περιέργεια να ιδή τὰ μυθικά αυτά όντα. Και δεν άργησε να της παρουσιασθή η κατάλληλη ευκαιρία.

Οι παράξενoi θεοί που έφεραν τόση άναστάσιw στους άμέτρητους υπηκόους του Πουχατάν, ήσαν άπλούστατα μερικοί Άγγλοι τυχοδιώκτες, που αποβιβάζονταν σ' εκείνα τὰ μέρη, λίγο καιρό ύστερ' απ' την άνακάλυψη της Αμερικής, με την έλπίδα να πλουτίσουν εις βάρος των άφελων ίθαγενών. Έπ' κεφάλης των ήσαν ένας πολυμήδης Άγγλος λοχαγός, ο Τζών Σμιθ.

Στην αρχή, η επιχειρήσεις των Ευρωπαίων τυχοδιωκτών στο βασίλειο του Πουχατάν πήγαιναν πολύ καλά. Οι Ίνδοι, τρομοκρατημένοι από τους ξένους, δεν τολμούσαν να τους φέρουν την παραμικρή αντίστασι. Τους έδιναν με προθυμία, δι' τους ζητούσανε —γιατί ήξεραν πως αν δεν τὸ έδιναν, θα τους τὸ έπαιρναν δια της βίας. Ήρθε όμως μιά ημέρα, που οι ερυθρόδερμοι επαναστάτησαν κατά της πλεονεξίας και της θρηωδίας των λευκών. Έπετέθησαν τότε έναντίον τους με την όρμη των άγανακτισμένων σκλάβων. Και οι Άγγλοι τυχοδιώκτες αναγκάστηκαν να διασπορηθούν, να μπουιν στα καράβια τους και να φύγουν, άρίνοντας στο πεδίο της μάχης τον αρχηγό τους.

Οι ερυθρόδερμοι μετέφεραν τότε με άλλαγματους χαρῶς τὸν αλγμάλωτό τους στην πρωτεύου-

σα της περιφέρειας των. Ο Τζών Σμιθ ήξερε πως δεν τὸν ήσαν καμιά έλατις σωτηρίας. Όστόσο, φάνηκε άνδρας ως την τελευταία στιγμή. Άκουσε με περιφρονητικό χαμόγελο τὸν φυλάρχο Πουχατάν ν' άπαγγέλλει ο ίδιος την θανατική καταδίκη : ο ερυθρόδερμος κατακτητής καταδικάστηκε να τὸν συντρίφουν τὸ κεφάλι μ' ένα ρόπαλο.

Μεταξύ όμως των παρισταμένων στο δικαστήριο, ήσαν και η Ποκαχόντα. Και τὸ περίεργο εινε, ότι η ήμαρτία εκείνη παύθηκε νύκταζε τὸν επανίδννο ξένο με βλέμματα γεμάτα λατρεία και θαυμασμό. Δεν έννοιωθε κανένα μίσος έναντίον τὸν ανθρώπου εκείνου, που σκόρπισε τὸν τρόμο σ' όλη την περιφέρεια. Η άρρενωπή μορφή του Τζών Σμιθ την είχε μαγνητίσει, ύπνωσισει. Πως μπορεί να ξεφύγει τί συνέβη στην καρδιά της ερυθρόδερμης αυτής; Τι γεγονός εινε, πως η Ποκαχόντα έννοιωθε άπειρη σημασία για τὸν εχθροτρόσσωπο εχθρό της φυλής της.

Σε λίγο, άρχισαν να χτυπούν τὰ τύμπανα, άρχα κι' επιθυμίες. Οι καλύτεροι πολεμιστά της φυλής χόρευαν τὸ χορό τὸ θανάτου. Οι Ίνδοι, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σχηματίζουν έναν τεράστιο κύκλο γύρω απ' τὸν Τζών Σμιθ, ο οποίος περιμενε τὸ τέλος των ατοική άπάθειας. Τὸν είχαν ξεπλώσει καταγής, άφου τὸν έδωσαν σφιχτά χειροπόδα. Η τελευταία του στιγμή πλησίαζε...

Όταν τελείωσε ο χορός, έγινε βαθειά σιωπή. Μακριά Ίνδοι πλησίασαν τότε τὸν Άγγλο, έχοντας σηκωμένα τὰ ρόπαλά τους, έτοιμοι να τὸν συντρίφουν τὸ κεφάλι. Ξαφνικά όμως συνέβη κάτι τὸ έντελὸς άπροσδόκητο. Η Ποκαχόντα έτρεξε κοντά στο Σμιθ. Έπεσε πάνω του και τὸν σκέπασε με τὸ σώμα της. Οι ερυθρόδερμοι δεν τόλμησαν να χτυπήσουν έναν άνθρωπο που τὸν προστάει με παρθένα. Θεώρησαν μάλιστα τη χειρονομία της Ποκαχόντας ως έπίδειξη πως οι θεοί των δεν ήθελαν να θανατωθῇ ο λευκός αυτός. Τὸν έλυσαν λοιπόν και τὸν παρουσίασαν στὸν Πουχατάν, ο οποίος άναγκάστηκε να τὸν περιποιηθῇ και να τὸν φιλοξενήσει με γάλες τιμές!

Όστερ' από λίγο καιρό, ο Τζών Σμιθ απέβηκε ελεύθερος, άφου έλαβε μάλιστα απ' τὸν Ίνδο φυλάρχο —χάρις σ'αυτή ένέργειά της— την άδεια να η καταστήσει λευκός άπόστολος στην περιφέρεια, ύπο τὸν όρο να η βλάπτουν τους ίθαγενείς. Ο Άγγλος λοχαγός άποχώρησε με συγκίνησι την όμορφη Ίνδη που τὸν έσωσε τη ζωή. Μά κι' εκείνη η λύπη ήταν μεγάλη, επειδή χωριζότανε τὸν άνδρα που έρω ποίσε.

Μετά παρέλειπε ένας περὶ χρόνου, μιά άρκετά μεγάλη και κία λευκὸς είχε εγκατασταθῇ στο μέρος εκείνα. Η Ποκαχόντα πὸς βοηθοῦσε δυο μουρσες, στέλλοντας σ' αὐτοὺς τρόφιμα και δινοντας τους χρησιμες διδασκαλίες να περιστελίζουν τ' άρματα τους ένστοντα. Άρχισαν και πάλι να ληστεύουν και να δολοφονοῦν τους ίθαγενείς. Οι ερυθρόδερμοι, έρω νακτισμένοι πειά έναντίον της προδοτικῆς στάσεως των άρρω προσώπων, αποφάσισαν να τους πεθεθῶν μιά νύχτα και να τὸν έξολοθρεύσουν.

Η Ποκαχόντα όμως, πὸς φορηθηκε τὰ σχέδιά τους, πὸς και προήβηκε μ'αυτοὺς πῶς τὸν πὸς ο άγαπημένος της. Και την παρημονή άκριβῶς της επιθέσεως, έκανε τρεῖς όρες δρόμο, τι πήγε με μέσα στο δάσος και πήγε να βῇ τὸν Σμιθ για να τὸν άνακουσῇ. Τί κίνδυνος άπειλόσε την άκουσι. Κατόπιν ξαναγύρισε στην πόλη της, παρὰ τις προστάσεις τὸν λοχαγὸν να την κρατήσει κοντά.

Η όμορφη Ίνδη Ποκαχόντα. (Σκίτσο του Στάλ, από παλιά αμερικανική χαλκογραφία).

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο βασιλεύς Λεοπόλδος κι' η δυο Αμερικανίδες. Πως έπαιξε τὸν ρόλο τὸν κηπουρῶ. Ο Πριέξ κι' ο λωπεδύτης. Τα λεπτά σου η τη ζωή σου!. Ο Πάρτα!. Η άταραξία τὸν μεγάλου σοφῶ. Η καταγωγή τὸν Καστελλάν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Για τὸν βασιλέα τὸν Βελγίου Λεοπόλδο διηγούνται τὸ έξης νόστιμο ανέκδοτο :

Ο Λεοπόλδος, τὸν περισσότερο καιρό του τὸν περνούσε στὸν όμορφο πύργο Λάρεν, τὸν οποίου οι άπεράντοι κήποι ήσαν περιφρημοι σ' όλον τὸν κόσμο. Σ' όρισμένη μάλιστα έποχή τὸν έτους, ο βασιλεύς έδινε στὸν πύργο αὐτὸν έπίσημο χορό, στὸν οποίο συγκεντρωνόταν όλη η άριστοκρατία και η διπλωματία τὸν Βελγίου.

Τις παραμονές λοιπὸν μιάς τέτοιας χοροσεπίδοις, ο Λεοπόλδος έτρεξε να περπατῇ μόνος κοντά στην πόλη τὸν κήπου του, διανύο καιμὲς κι' όρμεις Αμερικανίδες περιηγήτριες τὸν έπλησίασαν κι' έπειδή δεν τὸν έγνωριζαν, φυσικά, τὸν έπαιαν :

— Έχετε την καλωσύνη, κύριε, να μᾶς οδηγήσετε να ιδούμε τὰ αξιοθέατα μέρη τὸν κήπου ;

— Πολὺ ευχαρίστως, απάντησε πρόθυμα ο Λεοπόλδος. Ορίστε. Περπάτε...

Και άνέλαβε να οδηγήσει μέσα στὸν κήπο τις δυο Αμερικανίδες, η οποίες, νομίζοντας τὸν για κηπουρό, άρχισαν να τὸν υποβάλουν χίλιες-δυο ερωτήσεις. Σε λίγο μάλιστα έγιναν τοιμηρότερες και με μεγάλη περιέργεια τὸν ρωτούσαν για την ιδιαίτερη ζωή τὸν βασιλέως, για τὰ σκάνδαλά του, για τις ιδιοτροπίες του.

Σε κάποια στιγμή, συνάντησαν και τὸν αλλόγλωσσον, κόμισσα Ουίλντρεμντ, τὸν οποίον ο Λεοπόλδος έχαιρέτησε πρώτος, βγάζοντας εὖσε-βάσως τὸ καπέλλο του. Ο αλλόγλωσσος έμεινε κατάπληκτος στην αρχή, ύστερα όμως κατάλαβε τί συνέβαινε και άντιχαμήρεται με χαμόγελο, κρατώντας κατὰ τὸ ρόλο του.

— Εξοχώτατε, τὸν έπαι ο Λεοπόλδος, έλαβα την τόλην να οδηγήσω τις ευγενέστατες αυτές κυρίες να ιδούν τὸν κήπο. Άν τὸν έπιστρέψετε, μπορούμε να έξακολοιήσουμε τὸν περπάτό μας.

Ο αλλόγλωσσος έδωσε τη... συγκατάθεσι τὸν με σοβαρότητα κι' ευγένεια κι' έφυγε. Η δυο Αμερικανίδες τώρα ήσαν κατεν-ουσιασμενες απ' τὸν οδηγό τους. Κι' διαν τελείωσε η περιήγησι τους, έβγαλαν και τὸν έδωκαν ένα... γενναίο πουμπουάρο.

Ο βασιλεύς τὸν πήρε, τις ευχαρίστησε με πολλές υποκλίσεις και ύπερθέθη, ότι θα φρόντιζε να έξαφαιλήσει γι' αυτές δυο προσκλήσεις για τὸν αὐριανό χορό. Πραγματικά, η προσκλήσεις έστράφησαν την έπομένη στο ξενοδοχείο, όπου έμειναν η δυο Αμερικανίδες, η οποίες έσπευσαν να πάνε στὸν βασιλικό χορό.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξή τους, όταν παρουσιάστηκαν στὸν βασιλέα και είδαν ότι αὐτὸς ήταν ο πρόθυμος κηπουρῶς που τις είχε οδηγήσει την προηγούμενη σ' όλα τὰ κατατοπα τὸν κήπου !...

Μιά μέρα, ο Ίουσιφ Πριέξ, ένας απ' τοὺς μεγαλύτερους φυσιολόγους τὸν μεσαίνου, βρισκόταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι του —κατά τη συνήθειά του— κι' έγραφε. Σε κάποια στιγμή όμως, ένας κλέφτης μίτρε έξαφνα μέσα και πλησιάζοντας τὸ κρεβάτι, άκούμησε τὸ μαχαίρι του στο στήθος τὸν σοφῶ και τὸν έπαι :

— Τὰ χρηματά σου η τη ζωή σου !... —Τὰ χρηματά μου ; ρώτησε ο Πριέξ, με τη μεγαλύτερη άταραξία τὸν κόσμου. Καί εινε άνάγκη ν' άνησυχῇ γι' αὐτό ; Μέσα στο άριστοτέρ σιγῶ τὸν γραφεῖον μου θα τὰ βρῇς. Πάρτα, άφου τὰ θέλεις. Άλλά πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, να μη μου άνακατέμης τὰ χειρόγραφα...

Ο κλέφτης, άφου πήρε τὰ χρηματά, έφυγε άνεπρόλητος, άφίνοντας την πόρτα άνοιχτή.

— Κύριε... κύριε !... τὸν φώναζε τότε ο σοφῶ.

Ο κλέφτης έγυρισε πίσω.

— Τί θέλετε ;

— Μήπως κατά λάθος μου πήρατε κανένα χειρόγραφο ;

— Όχι, κύριε.

— Πολὺ καλά... Κλείστε όμως, σας παρακαλῶ, την πόρτα, γιατί κρινώνω και άφήστε με να έξαγαθῶ... Στο Καλό !...

Κάποτε, ο Φραγκίσκος Α' τῆς Γαλλίας ρώτησε τὸν Καστελλάν, τὸν ισχυρό αὐλικό του, αν καταγόταν από παλιά οικογένεια ευγενῶν.

— Πολὺ παλιὰ, Μεγαλειότατε, απάντησε εκείνος.

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή καταγόμαι απ' τοὺς γιγούς τὸν Νῶε, ἀλλ' από ποῶν άκριβῶς, δεν ξέρω, απάντησε ο ευφής αὐλικός.

ΠΑΝΑ ΓΑΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ένας διαγρόρος ύπεραστίζεται στο δικαστήριο τὸν πελάτη του.

— Ο πελάτης μου, κύριε πρόεδρε, εινε ένας χωριάτης, ένας άέστεος και κωτῶς άνθρωπος κι' δι' έκαμε, δεν τὸν έκαμε από κακία.

— Βέβαια, κύριε πρόεδρε. Θα καταλάβετε ότι ειμαι κωτῶς...

Απὸ τὸν διαγρόρο που διάλεξε !...

Εκείνο... Τὸ όρώο σου πρόσωπο εινε για μένα τὸ βιβλίο της ζωῆς, τὸ Εὐαγγέλιό μου. Σου τ' όραζομαι.

— Εκείνη... Άλλά ο όρκος σου δεν έχει καμιά αξία, αν δεν...

...πληρώσεις τὸ Εὐαγγέλιό !...

— Γιατί υπογράφεις : «Δημήτριος» κι' όχι «Δημήτριος» ;

— Έτσι εινε τ' όνομά μου. Ο κοινῶς που με βάψατε ήσαν πολλὸν κοσμικῶς κι' έτρωγε τὸ ερε !...

Στὸ τραμ.

— Είδες αὐτὸν τὸν εισπράκτορα που σὲ κυτοῦσε σὲν να μην είχες πληρώσει εισιτήριο ;

— Ναί, ἀλλά κι' εγὼ τὸν κυτοῦσα... σάν να είχα πληρώσει !...

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΤΑΣ 26 Φεβρουαρίου 1864, ημέρα Παρασκευή και ώρα 10 το πρωί, οι κάτοικοι του χωριού Μπελάς είδαν ναρχεται λαχανιασμένος ο αρχιθαλαμηπόλος του πύργου της Μπαγιάς, να στέκεται στη μέση της πλατείας του χωριού, και να φωνάζει ξελλός από φρίκη:

— Βοήθεια χωριανοί!... Μεγάλο κακό μας βρήκε στον πύργο... Έλατε μαζί μου... Φονικό!... Φονικό!... Αίμα!...

Στις άπεγνωσμένες φωνές του έτρεξαν πολλοί κοντά του, και μαζί μ' αυτούς ο δήμαρχος του χωριού κ. Ρουστός με τόν άπλοϊκό εφημέριο παπα-Άλμούν. Ο κ. Ρουστός έδωσε λίγο κουράγιο με τα καθησυχαστικά του λόγια στον αρχιθαλαμηπόλο και του σύστησε να εξηγηθεί τι έτρεχε:

— Νά, έλεε εκείνος, πάντα παραγμένος και κοντανασάινοντας, δγίνα ξεμεφώματα ακόμη απ' τον πύργο, και έβριξα μία ματιά στους σορούς των ξύλων που είχαν κόψει απ' το πλαϊνό μας δάσος, χθές, οι άνθρωποι μας... Αφού είδα, ότι όλα ήταν εν τάξει κι' ότι καμιά κλοπή δεν είχε συμβεί τη νύχτα, γύριξα σιγά-σιγά στον πύργο, ενώ ο ήλιος πελά ήταν άνεδασμένος μία όργιά στον ούρανό... Πλησιάζοντας είδα με τρομάρα πως όλα τα παράθυρα ήταν κατάκλειστα άκωμη... Τάχυνά τότε το δήμα μου, κυριευμένος από άόριστη άνηση, κι' όταν διέβηκα το καθύφλι είδα στο χώμα της αυλής πλατείες κηλίδες αίμα... Φοβήθηκα νάμω πιά μέσα, κι' έτρεξα άμέσως να σάς ειδοποιήσω. Αχ, Θεέ μου... Φριχτή συμφορά μας βρήκε!...

Αιφίλητοι όλοι, ο δήμαρχος, ο παπάς και μερικοί χωριάτες, ακολουθήσαν τον αρχιθαλαμηπόλο με όχημα διαστικό στον πύργο. Όταν έφτασαν εκεί, είδαν με τρομάρα πλατείες σταγόνες αίμα μισοτήχτο και μισομαυρισμένο, νάνα χυμένο όω κι' εκεί στο χώμα της αυλής, φτάνοντας ως το σταύλο...

Τράβηξαν άμέσως προς τα εκεί. Μά μόλις πλησίασαν στην όρθάνοιχτη πόρτα του σταύλου τινάχτηκαν προς τα πίσω άνατριχιασμένοι και γλάρωσαν τα μάτια τους στο άπαισιο θέαμα που αντίκρισαν μπροστά τους. Πεσμένο μπρούμυτα, με τα μούτρα μισοκαμμένα στην ύψη κοιλιά του σταύλου, δρισκόταν εκεί ένα πτώμα νεαρού κοριτσιού, μισογυμνωμένο και καταματωμένο. Το κεφάλι του ήταν χωρισμένο στα δύο από μία φοβερή τσεκουριά και τα άρθωνα μαλλιά του κολλητούσαν σε μία λάσπη από χλιαρή κοιλιά κι' από μαυρισμένο αίμα...

Δίχως καθόλου να πειράζον το φριχτό εκείνο πτώμα οι χωριάτες, προχώρησαν κατάχλωμοι πιά μέσα, ακολουθώντας τα ματωμένα ίχνη του κοριτσιού, και τινάχτηκαν από το σκόταδο, άνοιξαν διάπλατα όλες τις κεντρικές πόρτες και τα παράθυρα.

Ετσι δρεθήσαν, σε λιγάκι, στον πλατύ και κεντρικό διάδρομο του πύργου. Μά εκεί μέσα βασίλευε πηχτό σκοτάδι, Γι' αυτό ο αρχιθαλαμηπόλος, μαζί με κάποιον χωρικό, άνοιξαν διάπλατα όλες τις κεντρικές πόρτες και τα παράθυρα.

Όλοφάνερα πιά τώρα τα ματωμένα ίχνη, αφού άνέβαιναν μία μικρή και πλατειά σκάλα, άδηγούσαν στην όρθάνοιχτη πόρτα της κρεβατοκάμαρας του κ. ντε Λασσάλ, του γηραιού δηλαδή πυργοδεσπότου...

Με κλονισμένα γόνατα απ' τα άπαισια προαισθήματά τους, μπήκαν στην κρεβατοκάμαρα αυτή μόνον ο δήμαρχος, ο παπάς κι' ο βουδός απ' την ξαφνική του τρέλλα ύπνρετης, που στάθηκαν διαταχτικοί απ' το σκοτάδι που κυριαρχούσε και στο δωμάτιο αυτό...

Ανοιξαν τότε τα παραθυρόφυλλα, και στο άδύναμο απ' την χειμωνιάτικη καταχνιά φώς του ήλιου, που μπήκε μέσα, είδαν ένα διαβολικό θέαμα που τους πάγωσε το αίμα.

Καταμυσθεί στο πάτωμα, κι' επάνω στο παχύ ταπέτο, δρισκόταν μπρούμυτα σωριασμένο το αίματοδοτηγμένο πτώμα του κ. ντε Λασσάλ!...

Φορούσε τα νυχτικά του άκόμα, ο άμοιρος εκείνος γέρος. Ή στάσι του ήταν ή ίδια άκριβός, όπως το άλλον πτώματος, κι' ή ίδια άμείλητη τσεκουριά με μαθηματική άκρίβεια χώριζε στα δύο, το σέβασμο και φαλακρό του κεφάλι, απ' την κορφή ως το λαιμό, λές κι' ήταν διβλίο άνοιγμένο...

Ήταν διβλίο άνοιγμένο...

Απερίγραπτη άναστάσιση βασίλευε στο δωμάτιο αυτό. Τα καθίσματα ήταν άναποδογυρισμένα. Σωστή βροχή έπίσης αίματος κηλίδωνε τους τοίχους ένα γύρο, σε ύψος δύο μέτρων, απ' το άπότομο και πορφύρο συντριβάνι το όποιο τινάχτηκε απ' τη φριχτή πληγή της τσεκουριάς.

Όλοι τους πιά στεκόντουσαν λαχανιασμένοι και βουδός, και καταδόντουσαν στα μάτια, με υπέρτατη τρομάρα, σάν να ζητούσαν λίγη θάρρος ο ένας απ' τον άλλον...

Πέρασαν λίγα λεπτά άνείπωτης άνατριχίλας κι' άγωνίας, όπως κανέναν τους ν' άποφασίσει να κοιμηθεί ή να μιλήσει. Μά σε λίγα πρώτος ο δήμαρχος προχώρησε, σάν να τον κυνηγούσαν, προς την έξοδο του δωματίου, και δγίρε στο διάδρομο. Οι άλλοι τον ακολουθούσαν λαχταρισμένοι και διαστικοί...

Εκεί σταμάτησαν λίγες στιγμές λυρωμένοι απ' τον έκπληξη κι' άνακουφισμένοι κάπως. Κάθισαν στα σκαλοπάτια γιατί τή νύχτα τους έτρεμαν κι' ένας απ' τους χωρικούς έτρεξε άμέσως στην κοντινή πόλα, να δώσει είδησι στις δικαστικές άρχες και στην άστυνομία...

Απομεινόμερο πιά. Στη μεγάλη αίθουσα του πύργου παρός σ' ένα τραπέζι καθισμένος, ο άνακριτής κ. Πυζάν, ένεργούσε τις πρώτες ένακρισεις, τριγυρισμένος από χωροφύλακες, ενώ ο γραμματέας του κρατούσε σημειώσεις όλων των μαρτυριών καταθέσεων...

Σε μία στιγμή ο κ. Πυζάν, έπλωσε το χέρι του έσοκλαστικά κάτω, το όποιο δρισκόταν στο τραπέζι του, σκεπασμένο με μία έφημερίδα: Κι' αυτό το κάπι ήταν ένα ξεγυράρι κομμά γυναικεία σκαρτίνια από λουστρίνι, μισοκαμμένα στο αίμα—ξερό πιά και πηχτό—και λερωμένα στις σόλες και στα τακούνια τους από παλαιά στρώματα κορμιάς σταύλου...

Επειτα γύρισε σε κάποιον ένωμοτάρχη κι' τότε με την άταραχη και μολαχή φωνή του:

— Οδηγήστε ένοπλόν μου τη δεσποινίδα ντε Λασσάλ...

Κι' άμέσως, μπρος στα κατάπληκτα βλέμματα όλων εκεί μέσως, παρουσιάστηκε μία δεσποινίς ως 20 χρονών, λεπτή, κατάχλωμη κι' άρρητημένη, με όμορφα, ένενικά κι' άριστοκρατικάτα χαρακτηριστικά...

Τα χέρια της και τα γυνά της πόδια ήταν ολόκαινα από άφθονο και ξερό αίμα, και το κορμί, μάλινο ταγιέρ της ήταν σάν καλαριωμένο—άδύνατο και έσοκλαστικό—από άφθονο έπίσης αίμα, ξερό πιά κι' αυτό και πηχτό...

Τα μεγάλα, μαύρα και σάν κομμένα μάτια της, ήταν στεφανωμένα με μαύρους γύρους, έτοιμα να πέσουν...

Τό χέρι του μαύρινε σιγά-σιγά και μπήκε στο δωμάτιό μου...

— Είστε ή... Όρτενοία ντε Λασσάλ;... 20 ετών, άνευ έπαγγελματος, κι' όφρανη μητρός; της έλεε ο άνακριτής κατάρχοντας την κατάματα και σταθερά, με φωνή γαλήνια, μά κι' επιβλητική συγχρόνως. Επειτα, δυναμώνοντας περισσότερο την έντασι της φωνής του, και προσηλώνοντας τη μαγνητική και διαπεραστική ματιά του στο άποχανωμένο βλέμμα της δεσποινίδος ντε Λασσάλ, λές κι' ήθελε να την έψήσει απ' τον διανοητικό της ήπνο, μουρμούρισε ξεχωρίζοντας μία-μία τις συλλαβές:

— Κατηγορείσθε, ότι άπόψε κατά τις δύο ή τρεις ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα, μπήκατε στα μαγειρεία του πύργου, κι' όπιστράσατε με το μεγάλο τσεκούρι του κρέατος!... Κι' άφου πρώτα σκοτώσατε την ύπνρετρια Πελαγία, ή όποια περιποιόταν εκείνη την προχωρημένη ώρα τις δύο άφροστες άγγελώδες, στο σταύλο, άνεθίκατε κατόπιν στο δωμάτιο του πατρός σας... Έκει, έπειτα από μία πάλη λυσσαλέα άναμεταξύ σας, τον σωριάσατε κι' αυτόν νεκρό στο πάτωμα, άνοιγόντας του το κρανίο με την ίδια τρομακτική τσεκουριά, με την όποια θανατώσατε και την Πελαγία... Ποιά έλατήρια σας ώθησαν σ' αυτό το άνήκουστο έγκλημα σας;... Τι άπολογείσθε;...

Κάτι σάν ηφικτός σεισμός συγκλόνησε όλως τη βουβή κι' άνοτισμένη νέα. Ένα βαθύ και ξαφνικό άναφυλλήτο σπάζαζε το λαγύγι της, και μία άτονη βραχνή φωνή δγίρε από το στόμα της, σάν νάβγαινε από τάφο:

— Δέν ξέρω... Δέν ξέρω... Είδα αίματα... Τά βλέπω άκόμα μπροστά μου... Μά τί συμβαίνει, δέν ξέρω... Δέν μπορώ να καταλά-

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΙΩΝ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΩΝ «ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΙΝΑΡΔΟ»

Νικόλας

Τώρα που στον κόρφο σφαλισμένα τάχω,
Τώρα γιά κανένα κλέφτη δέν με μέλει,
Τώρα τό σεντούκι άς βρεθεί μονάχο,
Τώρα άς μπει στο σπίτι όποιος κλέφτης θέλει.
Τώρα πουρ' ο ίδιος κάσα σιδερένια
Κι' έχω δυό χέρια μπρούτζινα κλειδιά μου,
Τώρα πιά δέν έχω στην ψυχή μου έννοια,
Τώρα δέν φοβάμαι μήτε τα παιδιά μου.
Είμ' εγώ σεντούκι, κάσα, πορτοφόλι,
Κεντρικό ταμείο, Τράπεζα του Κράτους,
Κι' αν οι λαποδύτες μου ριχτούν όλοι,
Σάν θωρακιστό μας θά σταθώ μπροστά τους.

ΑΠΟ ΤΩΝ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΚΟΥΜΗ»

Ελένη

Νά το καίρι τ' άνοιγει
και σε κομμάτι γοργό θά φύγη
άχ ο καλός μου μόνος μισεύει
μακριά απ' την κόρη που τον λατρεύει.
Αχ! πώς θά ζήσης μόνος μακριά μου!
άχ! που πηγαίνεις και πώς μ' άφίνεις,
κύμα, μην παίρνεις τα δάκρυά μου,
γιατί πιά μαύρο μπορείς να γίνης.
Μά ή καρδιά μου όσο κι' αν κλαίει
σάν άλκυώνα έδώ στην ξέρα,
θαρωσά πως κάποιος της κρυφολέει:
σώπα! δικός σου θάνα μια μέρα.

Ελένη

Όρκίσου με, Μιχάλη, πώς θά μ' αγαπάς,
όσο μακριά μου θάσαι όπου και να πιάς.

Μιχάλης

Όρκίζομαι στο κύμα και στον ούρανό,
μακριά σου πώς θά κλαίω και πώς θά πονώ.

Ελένη

Όρκίσου με πώς θάσαι ταίρι μου πιστό.
Αχ! τώρα που σε λίγο θά σε χωριστώ.

Μιχάλης

Όσο λουλούδια βγάζουν τα χλωρά κλαδιά,
πάντα δική σου θάνα ή δόλια μου καρδιά.

Ελένη

Κι' αν άλλη βγει μπροστά σου, κίτταζε καλά
μην τύχει και σου πάρει, φώς μου, τα μυαλά.

Μιχάλης

Νεράδα του γυαλού μας, κόρη του βουνού,
έσύ μου πήρες μόνη και καρδιά και του.

Χορός

Φεύγει, φεύγει ο άφέντης ο τράνος,
φεύγει της πατρίδας το καμάρι,

και βροντοφωνάζει γη και ούρανος
πώς θά δώσει στην Αθήνα και θά πάρη!
Όταν θάμνη πρώτα-πρώτα στη Βουλή
θά τον βλέπουν μ' άνοιχτό το στόμα όλοι,
και την ώρα π' απ' το βήμα θά μιλή
της Βουλής θά μπουμπουνίζουν οι θόλοι.
Σύρε, σύρε, βουλευτή μας, στο καλό
και προστάτη μας και πρώτε μας άφέντη,
κι' όπως τώρα το γλεντούμε στο γυαλό,
στην Αθήνα πιά μεγάλο δάχουν γλέντι.
Φεύγει, φεύγει ο άφέντης, τί χαρά!
με τον γυιό του πούνα σπρίτο δά μονάχο,
κι' όταν φθάσει στην Αθήνα μία φορά,
θά τραντάξη κάθε πέτρα, κάθε βράχο...

Καπετάν Γιακουμής
Χαρά ε' το το δελφίνι, χαρά στο παλληκάρι,
αυτός θά ξεπεράσει Μισούλη και Κανάκη,
και κάθε ναυτοπούλι και κάθε μπουρλοτιέρα,
και τί μπορεί να γίνη ένας Θεός το ξέρει.
Μπορεί με μιάς να πνίξει του Ίμπραήμ το στόλο,
μπορεί να τον τινάξει μονάχος στον άέρα...
γιατί δέ λές μία λέξη και σύ, μωρέ χαχόλο;

Μανώλης

Ό,τι μου πεις θά κάμω εγώ, καλέ πατέρα,
Καπετάν Γιακουμής

Αφού, μωρέ, σου δίνουν γυναίκα
και θάσαστε ξεγυράρι ταιριαστό,
τί κάβειαι άλύγιστος σάν στέκα
και δέν της λές ούτ' ένα φχαριστώ;
Χαρά στο γυιό, αλήθεια, που τον δερμα,
χαρά στο χαζωμένο κουνερά
του δίνουνε πεντάμορφη και προίκα
και δέν σου ξεστομίζει ένα ναι!
(Στίχοι ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΥ).

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

("Ένα άρθρο του συγγραφέως των «Κατορθωμάτων του Άρσεν Λουπέν» Μωρίς Λεμπλάν)

ΣΦΑΛΩΣ πολλοί θ' αναρωτιούνται, πώς έμαθα τις καταπληκτικές περιπέτειες του Άρσεν Λουπέν, του περφημίου και ασύλληπτου αυτού τζέντλεμαν-λαποδύτη, τις οποίες έτυχε κατά καιρούς να διηγηθώ σε διάφορα έργα μου.

Τις περισσότερες απ' αυτές μου τις διηγήθηκε ο ίδιος ο Λουπέν, ο οποίος μου κάνει την τιμή να με θεωρή φίλο του και εμπιστό του. Μην άπορείτε για την κολακευτική έκφραση την οποία χρησιμοποιήσα προκειμένου για έναν άνθρωπο που θεωρείται, από τον όγκο κι' απ' τους αστυνομικούς κυρίως, ως κακοποιός.

Τόν Λουπέν, εγώ τουλάχιστον, δεν τον θεωρώ λαποδύτη. Για μένα είναι ένας ιδιότυπος άνθρωπος, ένας άναρχος, άν θέλετε, που χτυπάει το κεφάλαιο, και μόνον αυτό, όταν, κατά τη γνώμη του, δεν βρίσκεται σε χέρια άξια να το χρησιμοποιήσουν υπέρ της ανθρωπότητας.

Πώς όμως ο Λουπέν, ο άνθρωπος αυτός με τα εκατό πρόσωπα και με τα χίλια δυο ψευδώνυμα, μπόρεσε να αισθανθή τέτοια εμπιστοσύνη σ' εμένα, ώστε να ρωτάει κάθε τόσο και να με δροσίζει ξαφνικά, για να μου διηγηθή τις καταπληκτικές του περιπέτειες;

Σ' αυτό το ερώτημα, βέβαια, δεν μπορώ ν' απαντήσω άμέσως. Θ' άρκεστώ μόνο να σάς διηγηθώ πώς τόν πρωτογνώρισα.

Πάνε καμιά είκοσι χρόνια από τότε. Κατά την εποχή εκείνη μόλις είχα άρχισει να δημοσιογραφώ, ως αστυνομικός συντάκτης στην έφημερίδα «Η Καθημερινή». Η έφημερίδα αυτή είχε τότε ελαστική κυκλοφορία και περίμενε να σημειώσει καμιά μεγάλη έπιτυχία για να μπορέσει να τραβήξει μπρός...

Μιά μέρα λοιπόν ο διευθυντής μου—ένας παλιός δημοσιογράφος—με κάλεσε στο γραφείο του και μου είπε, δείχνοντάς μου ένα δαχτυλογραφημένο χαρτί:

—Διάβασε δω... Έπληρα άμέσως το χαρτί. Ήταν ένα σημείωμα από τη Διεύθυνση της Αστυνομίας που έγραφε τα εξής:

«Χτες το βράδυ διαπράχθη μία σπουδαιότατη κλοπή. Ο άμερικανός τραπεζίτης κ. Βάντερμυλντ, ο οποίος παρευρίχθη στην πόλη μας, είχε φυλάξει στο ιδιωτικό χρηματοκιβώτιό του, τον ξενοδοχείου «Εμπεριάλ», όπου διαμένει, το περιφημο μπριλλάντι «Μαχαράγας».

«Σήμερα το πρωί λοιπόν το χρηματοκιβώτιον βρέθηκε άδειο. Στη θέση του περιφημού μπριλλάντιού βρισκόταν ένα έπισκεπτήριο με το όνομα: ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ.

«Το παράδοξον εινε ότι το χρηματοκιβώτιον δεν έφερε κανένα ίχνος διαρρήξεως.

«Η άξια του «Μαχαράγιά» υπερβαίνει τα πέντε εκατομμύρια φράγκων.

«Ελήφθησαν υπό της αστυνομίας όλα τα μέτρα, ώστε να μη διαφύγη ο τολμηρός λαποδύτης».

Αφού διάβασα το σημείωμα αυτό, το έδωσα πίσω στον διευθυντή μου.

—Ε, λοιπόν; Τι λές;... με ρώτησε εκείνος.

Τόν κτύπαξα με άπορία.

—Θά μπορούσαμε να πετύχουμε έμεις τόν λαποδύτη; μου είπε κτυπάζοντάς με στα μάτια.

—Πώς; Τι;... τραύλισα εγώ.

—Ε, ναι, δεν είπα τίποτα το έξωφρενικό!... Διάβολε! Μιά φορά, άργά ή γρήγορα, θά συλληφθώ ο λαποδύτης;... Γιατί λοιπόν να μην είμαστε έμεις αυτοί που θά τόν συλλάβουν;...

—Νά τόν συλλάβουμε;... ερώτησα με κατάκληψι.

Γιά μία στιγμή μου πέρασε από το μυαλό ή ιδέα μήπως ο διευθυντής μου είχε τρελλαθεί.

Αυτός έάντευσσε τη σκέψη μου και μου είπε:

—Ε, όχι, άκριβώς να τόν συλλάβουμε... Άν κατορθώνας όμως ν' ανακαλύψης τα ίχνη του και

να τού πάρης καμιά συνεντεύξιδα;... Έ;... Τι έπιτυχία ήθελε για μένα, άν τόν ανακαλύπτω πριν από την άστυνομία...

Και, σκύδοντας έμπιστευτικά, μου έδωσε τις τελευταίες του άγγελίες:

—Θά εκτελέσης καθήκοντα ιδιωτικού ντετεκτίβ... Άκολουθήσε τις έμπνεύσεις σου... Δέν σοφ κρύβω πώς από την έπιτυχία σου έξαρτάται ή ζωή ή το κλεισιμό της έφημερίδος...

Μετά μισή ώρα βρισκόμουν στο τραίνο «Παρίσι—Βρυξέλλας». Γιατί; Άπλουστα, γιατί είχα κάνει τόν έξηξ συλλογισμό: Ο λαποδύτης, ξέροντας ότι καταζητείται σ' όλη τη Γαλλία και ότι τα σνόρα φυλάγονται, θά κτύπαζε νά φύγη πριν απ' τη Γαλλία, χωρίς όμως να κινδυνεύη νά συλληφθώ στα σνόρα... Μ' άλλα λόγια έφρόντιζε νά καταφύγη το ταχύτερο σε κανένα κράτος με το οποίο νά υπήρχε σύμβασις εκδόσεως έγκληματιών με τη Γαλλία. Έτσι θά τόν υποψαζόντουσαν στα σνόρα, γιατί δέν θά υπέθεταν ποί ότι θά κατέφυγε σ' ένα κράτος, όπου μπορούσαν να τόν συλλάβουν από στιγμή σε στιγμή και να τόν ξαναστείλουν σιδηροδρόμω στη Γαλλία.

Τέτοιο κράτος ήταν το Βέλγιο. Έτσι, χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα στο σταθμό του Βορρά και πήδησα στο τραίνο την ώρα έκριβώς που ξεκινούσε.

Τότε όμως θυμήθηκα ότι επάνω στη δίαισι μου είχα ξεχάσει να δώλω εισιτήριο!

—Διάβολε! Θ' αναγκάζομαι νά πληρώσω διπλά μέσα στο τραίνο... Το δελτίο μου της «Καθημερινής», με το οποίο θά μπορούσα νά ταξιδεύω δωρεάν, ως δημοσιογράφος, δέν είχε θεωρηθεί άξιον από το ύπουργείο.

Έξαφνα τότε κυδός ιδρώς με περιέλουσε. Συλλογίστηκα ότι ή χρήματα που είχα επάνω μου, και που αποτελούσαν τη μόνη μου περιουσία, δέν έφταναν για νά πληρώσω το διπλό εισιτήριο...

Τι θά γινόταν, Θεέ μου, όταν θά εμφανίζοταν ο εισπράκτης; Πάνω στην άπελπισία μου σκέφτηκα νά πηδήσω από το τραίνο... Άλλά ήταν πειά άγνά. Το τραίνο έτρεχε με ύλγυιότητα ταχύτητα.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα του διαμερίσματος μου—ένος διαμερίσματος τρίτης θέσεως, εύτυχώς—και φάνηκε ο εισπράκτης.

—Τό εισιτήριό σας... είπε. Μηχανικά, έβγαλα το πορτοφόλι μου και έκανα πώς πάχνα. Μή έμπνευσις πέρασε έξαφνα απ' το μυαλό μου.

—Ελθμόνρησα το δελτίο μου! είπα με άπάθεια. Είμαι συντάκτης της «Μικρής Έφημερίδος»... Μ' είδικην άποστολή...

Είπα της «Μικρής Έφημερίδος» γιατί ήταν άνηκε με μεγάλο κύρος την εποχή εκείνη.

—Στόν πρώτο σταθμό θά περνηήσουμε! μου άπάντησε έπειληχτικά ο εισπράκτης.

Αυτό ήθελα κι' εγώ! Πριν περνούμε καλά-καλά στόν σταθμό, όταν το τραίνο άκόδοε την ταχύτητά του, θά πηδούσα έξω και... ο Θεός βοηθός!

Στόν πρώτο σταθμό όμως ή φτάναμε μετά μισή ώρα... Πάνθ περνούσε αυτό το διάστημα... Δέν δάταν καλό νά κάνω μια βόλτα στα βαγόνια—της τρίτης θέσεως, φυσικά, μήπως ανακάλυπται έτσι τίποτα;...

Με την σκέψη αυτή, έτοιμώμουν ν' άνοίξω την πόρτα και νά βγω στόν διάδρομο, όταν έξαφνα ή... πόρτα άνοιξε μονάχη της και φάνηκε στο κατώφλι ο έπιθεωρητής του τραίνου.

—Σεις είσθε ο κ. Λεμπλάν; με ρώτησε.

—Μάλιστα.

—Και ισχυρίζεσθε ότι είστε συντάκτης της «Μικρής Έφημερίδος»;

—Μάλιστα! άπάντησα με φωνή που έτρεμε. Θά τηλεφωνήσωτε, άλλωστε, στόν πρώτο σταθμό.

—Όχι! Δέν θά τηλεφωνήσωμε! με διέκυψε ο έπιθεωρητής. Είστε τυχερός... Στο ίδιο τραίνο με σάς ταξιδεύει κι' ο διευθυντής σας, ο κ. Μαρτέν... Άν...

—Ε, τότε, φίλε μου, είσαι τυχερός! έξακολούθησε ο κ. Μαρτέν. Το καίριο σου ήταν έξυπνο και μ' άρέσει, Θά σε βοηθήσω.

—Ω, κύριε Μαρ... Δέν υπάρχει κανένας κύριος Μαρτέν εδώ! Άπέναντί σου έχεις τόν Άρσεν Λουπέν, που ταξιδεύει με τ' όνομα και με το διαδέρσιο του κυρίου Μαρτέν! Όσο για το μπριλλάντι, νά το! Θαυμάσθ το όσο θέλεις! Κανένας δέν θά μπορέσει νά υποψιαστή τίποτα, βλέποντάς το τόσο έπιδεικτικά κρυφωμένο στη γραβάτα μου! Πάρε μου συνέντευξη, ρώταε ό,τι θέλεις, αλλά... δέν έχεις νά μου πεις τίποτα;...

—Νά σε χτυπήσω; μουρμούριζε.

Η δύστηνη γυναίκα άρχισε τώρα ν' άπορη. Γιατί λοιπόν δέν τη χτυπούσε; Τι περίμενε; Μήπως δέν ήταν ο ίδιος; Μήπως δέν συνέβαινε αυτό τόσο χρόνια τώρα;

—Μήπως ο χειμώνας έγινε μαλακώτερος; τόν ρώτησε, Μήπως έφτίνηνε το φθινό; Τι συμβαίνει; Πές μου. Δέν είσαι μεθυμένος άπόψε, άπως πάντα;

—Όχι δά, είπα κι' άπόψε, της άπάντησε.

—Και δέν θά με χτυπήσης; Δέ θά με δείλεις;

—Ο πατέρας όμως φανόταν σαν νά μην άκούγε.

Τέλος, οίχνοντας το ξαφνασμένο βλέμμα του με τριφερότητα πάνω στο παιδί, μουρμούρισε σε κάποια στιγμή, σαν νάταν κατηγορούμενος που άπολογείται:

—Όχι, όχι... Φοβάμαι μην ξιπνήσω το παιδί!...

Ο Μωρίς Λεμπλάν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ. ΚΟΠΠΕ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Άλλοίμονο, Θεέ μου!...

Τί άντρας ήταν αυτός!...

Έγυριζε πάντα μεθυμένος μεσάνυχτα στο σπίτι του κι' έδεχνε

αλύπητα τη γυναίκα του. Δύο μεγάλες συμφορές, το μεθύσι κι' ή

φτώχεια, βασάνιζαν το δύστυχο αυτό άντράκι.

Και ή άτυχη γυναίκα ύπόφερε αυτό τόν άντρα, τόν σκληρό και βίαιο, γιατί—είνε φοβερό!—άν έφευγε θά έμενε στους πέντε δρόμους.

Ο άντρας της την εύρισκε σχεδόν πάντα το βράδυ νηστική όταν γυρνούσε απ' την ταβέρνα και της έδινε αλύπητα ξύλο. Ή φωνές κι' ή βλαστήμιες του, χρησιμοποιεαν... για ρολόι στη γειτονιά. Όλοι ήξεραν, ότι ή σκληρή αυτή του ξυλοδαμού γινόταν σε ώρα τακτική.

Κι' όλοι λυπότουσαν την άμοιρη γυναίκα, που περνούσε ζωή μαύρη κι' αλύπητη.

Ύστερ' απ' τόν τρομερό σωματά του ξύλο, φοβερή σωστή άπλωνόταν μέσα στην κάμαρα του φτωχικού σπιτιού. Μιά βοδιμάρα γεμάτη άγωνία και πόνο.

Μιά μέρα, μέσα στο κρύο και στην παγωνιά του Δεκέμβρη και κάτω απ' τη συνηθισμένη πείνα και το τακτικό ξύλο, ή δύστυχη έκείνη γυναίκα γέννησε ένα άγοράκι, χλωμό κι' άρρωσταίσιμο. Ένα

μικρό φίλ το δέχτηκε κατά την πρώτη εμφάνισή του στόν κόσμο. Ένα φίλ παράφορο, άπειλισμένο. Το φίλ της μάνας που πονάει και ύποφέρει.

Την άλλη βραδεία, ο άντρας της γύρισε πάλι μεθυμένος. Άλλά τη φορά αυτή στάθηκε στο κατώφλι διστακτικός, παρά τη συνήθειά του, άσκητή ώρα. Κι' ούτε έβαλε χέρι στη

γυναίκα του, ή οποία ήταν πειά μητέρα. Περήμενε ίσως ένα λόγο της, για νά θυμώσει, ν' άγορεύη και νά την δείρη.

Εκείνη, με βλέμμα μαύρο από τις δυστυχίες, γύρισε και τόν κτύπαξε ξαφνασμένη. Γιατί λοιπόν δέν τη χτυπούσε; Μήπως δέν ήταν μεθυμένος; Μά όχι. Ήταν τυφλά στο μεθύσι, σε κακό χάλι. Ναι, ναι, ήταν μεθυμένος, άπως πάντα. Κι' όμως δέν άπλωνε το χέρι του επάνω της. Μυστήριο! Κτύπαζε τη γυναίκα του

μ' ένα βλέμμα παράδοξο και σόπιανε. Μά αυτή ή σωστή του άκριβώς τη γέμισε άγανία. Κοινοίς το μορδ της και τόν κτύπαζε λοξά. Τέλος, δέν κρατήθηκε και τού είπε, άνα-

στενάχοντας βαθειά και πονεμένα:

—Χτύπα με λοιπόν! Τι στέκεσαι;

—Νά σε χτυπήσω!... μουρμούρισε εκείνος άποχανωμένος. Νά σε χτυπήσω!...

—Ναι, γιατί ύποφέρω περισσότερο όσο άργεις. Ένα πράγμα που έχει νά γίνει, άς γίνει το συντομότερο. Έλα, γιατί βότερα έχω και άλλη δουλειά νά κάμω. Έχω νά πλύνω τα σάργανα του μοροφ. Θά με πάρουν τα ξημερώματα... Χτύπα με...

Εκείνος όμως είχε άπολιθωθεί. Και μόνο ένα έλαφρό ήλθιο χαμόγελο, που φώτιζε το πρόσωπό του, έδειχνε πώς είχε ζωή.

—Νά σε χτυπήσω; μουρμούριζε.

Η δύστηνη γυναίκα άρχισε τώρα ν' άπορη. Γιατί λοιπόν δέν τη χτυπούσε; Τι περίμενε; Μήπως δέν ήταν ο ίδιος; Μήπως δέν συνέβαινε αυτό τόσο χρόνια τώρα;

—Μήπως ο χειμώνας έγινε μαλακώτερος; τόν ρώτησε, Μήπως έφτίνηνε το φθινό; Τι συμβαίνει; Πές μου. Δέν είσαι μεθυμένος άπόψε, άπως πάντα;

—Όχι δά, είπα κι' άπόψε, της άπάντησε.

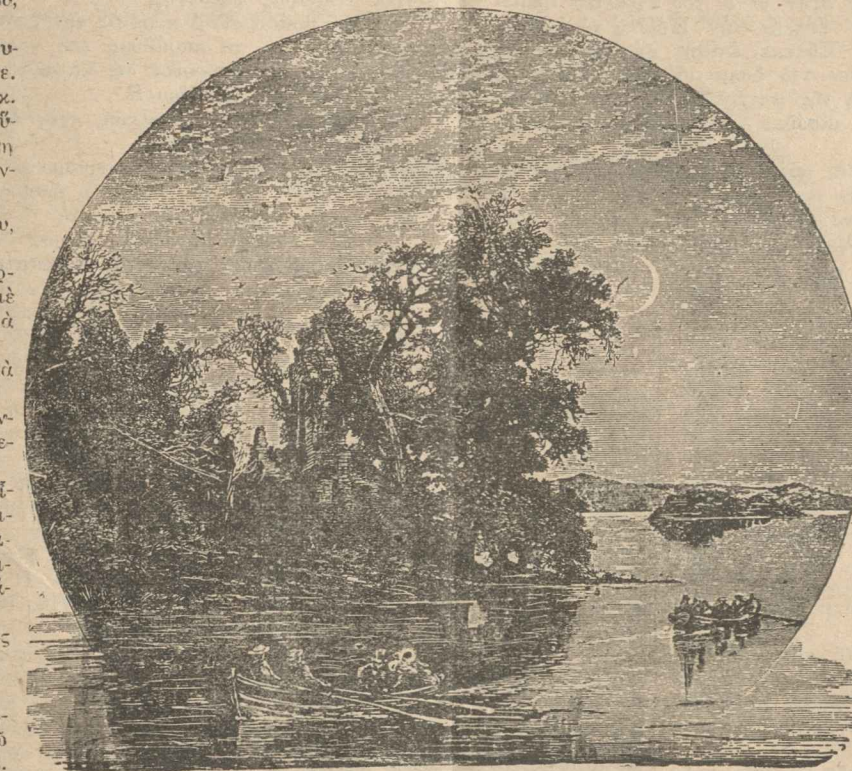
—Και δέν θά με χτυπήσης; Δέ θά με δείλεις;

—Ο πατέρας όμως φανόταν σαν νά μην άκούγε.

Τέλος, οίχνοντας το ξαφνασμένο βλέμμα του με τριφερότητα πάνω στο παιδί, μουρμούρισε σε κάποια στιγμή, σαν νάταν κατηγορούμενος που άπολογείται:

—Όχι, όχι... Φοβάμαι μην ξιπνήσω το παιδί!...

Φ. ΚΟΠΠΕ

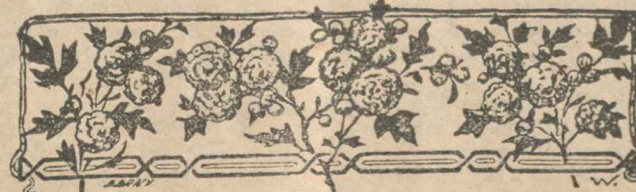
ΔΙΣΤΙΧΑ

Δέν είχε ποτέ νά ιδής πώς πολεμούν (τά μάτια,

όμως μαχόρια και σπαθιά πώς γίνον- (ται κομμάτια,

Ή άποψη πέτρα του γυαλού δέν πάνει (πρασινάδα

κι' ή άγάπη δίχως πείσματα δέν έχει (νοστιμάδα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ι περίεργον! σκέφθηκε ο 'Ιδάν, Μήπως γιατί μ' έσωσε ο Ζαχάρ, τον βρίσκω τώρα συμπαθητικό; Πολύ περίεργον να συμπαθώ εγώ έναν υπηρέτη. Έναν υπηρέτη, που δεν μπορούσα άλλοτε να τον ιδώ, να τον νοιώσω κοντά μου. Λένε πως είνε δημιούργημα του Ρασπούτιν... Μά τότε γιατί αυτός ο άνθρωπος να ενδιαφέρεται τόσο για μένα; Ποιός ξέρει... Κανένας δεν ξέρει τίποτε απ' όσα γίνονται εδώ μέσα. Ή μητέρα μου με μισεί. Και να ένας υπηρέτης που μ' αγαπά.

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, είχε πέσει συντριμμένος σε μία πολυθρόνα, όπου, έπειτ' από λίγη ώρα, αποκοιμήθηκε.

Είχε στον ύπνο του εφιάλτες τρομερούς κ' έβλεπε την Πρίσκα να διατρέχει τους πιο φοβερούς κινδύνους. Έβλεπε επίσης πως ήθελαν να τον δολοφονήσουν. Νόμιζε πως ήταν στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και κατά διαταγή της μητέρας του, ή όποια ήθελε να ξεφορτωθή ένα γυό που τον μισούσε, ο δολοφόνος έσπρωχνε την πόρτα σιγά-σιγά.

Ο δολοφόνος είχε ένα αντικείμενο που του το είχε δώσει η μεγάλη δούκισσα. Έπειτα μπήκε σάν σκιά στο δωμάτιο. Τότε ο 'Ιδάν, στον ύπνο του πάντοτε, τον αναγνώρισε. Ήταν ο Ζαχάρ! Ναι, ο δολοφόνος του που κρατούσε ένα μυτερό μαχαίρι στο χέρι, ήταν ο Ζαχάρ ο ίδιος.

Τι φοβική! Ο 'Ιδάν ήθελε να φύγει, μα του ήταν αδύνατο να κάνει την παραμικρή κίνηση. Τού φαινόταν πως τα μέλη του ήταν δεμένα στο κρεβάτι του.

Παγωμένος ιδρώτας πλημμυρίζει τον μεγάλο δούκα. Τά μυαλά του είχαν ανασταθεί στο κεφάλι του... και νά, ο δολοφόνος ήρθε τώρα το χέρι του. Ένα μπράτσο μάρωσαν... μάρωσαν ως τ' ταβάν... κ' έφαρνα ξανάσκετο κάτω.

Τότε ο μέγας δούξ έβγαλε μία κραυγή σπαρακτική κ' ο Ζαχάρ που δεν είχε προφτάσει να διαπράξει το έγκλημά του, έφυγε φοβισμένος.

Μα δεν έφυγε από την πόρτα, μα άπ' ο τ' ον τοίχο! Από τον τοίχο απέναντί...

Ναι, χάθηκε μέσα στον τοίχο ή μάλλον σ' ένα ντουλάκι του τοίχου.

Τότε ο 'Ιδάν μπόρεσε να κινηθή και πηδώντας απ' το κρεβάτι του —βλ' αυτά εξακολουθούσε να τα βλέπει μέσα σ' όνειρό του— ώρμησε προς τον τοίχο, άνοιξε τ' ντουλάκι, μα δεν βρήκε κανένα μέσα.

Τότε ξύπνησε για να ξανακοιμηθή σε λίγο στην ίδια πολυθρόνα και να ιδή τον ίδιο εφιάλτη. Με τη διαφορά ότι ο Ζαχάρ αυτή τη φορά παρουσιάζονταν στο δωμάτιο απ' τ' ντουλάκι κ' εξαφανίζονταν από την πόρτα.

Όταν ο 'Ιδάν ξύπνησε οριστικά τ' πρωί απ' τον παραγμένο ύπνο του, ήταν άρρωστος σοβαρά. Ήθελε να κάνει μερικά βήματα, μα όλα γύρω του στρουθογύριζαν.

Αναγκάστηκε να φωνάξει κ' άμέσως παρουσιάστηκε ο Ζαχάρ, ο οποίος τον πλάγιασε πάλι στο κρεβάτι του. Τό έκανε αυτό με τόση στοργή, ώστε ο 'Ιδάν δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει με τους νικητικούς του εφιάλτες.

Φαντάσου, φτωχέ μου Ζαχάρ, του είπε, ότι τη νύχτα όνειρεύομαι πως έχω σου να με δολοφονήσεις!

Ο Ζαχάρ κούταξε προσεκτικά τον πρόχηχτα και δεν άπάντησε τίποτε.

— Αυτό δεν σε κάνει να γελάσεις; τόν ρώτησε ο 'Ιδάν.

— Η ύληότης σας θα έχη προσέξει ότι δεν γελάω ποτέ.

— Αλήθεια! Έκανε ο 'Ιδάν. Δεν σ' έχω ιδεί ποτέ να γελάς. Δεν σου συνέβη ποτέ, ποτέ να γελάσεις;

— Στ' αλήθεια, δεν θυμάμαι να γέλασα ποτέ μου, άπάντησε ο υπηρέτης. Μά θα έρεπε, ύψηλότατε, αν θέλετε να μιν άρρωστήσετε, ν' αναπαυήτε, ν' αναπαυήτε για καλά. Έγώ-σας φέρνω εδώ, ότι έχετε ανάγκη.

— Καί ο Μεγαλειότατος; Θέλω να ιδώ τον Μεγαλειότατο!

— Δεν έξω αν ή αυτός Μεγαλειότης θα μωρόση να ιδή την ύψηλότατά σας σήμερα. Από χθές δεν θέλει να ιδή κανένα.

— Μά έμένα, φώναξε ο 'Ιδάν, έμένα θα με ιδή! Πρέπει να με ιδή!

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΜΑΣ

Ο πρό ημερών αφιχθείς εις Αθήνας Ιταλός αρχηγός του Φουτουρισμού Μαρινέτι.

— Ο κύριος Βολγκονόφ ο ίδιος, που του πήγαινε διάφορα τάγματα προς ύπογραφην, διώχτηκε απ' τ' γραφείο του.

— Θεέ μου! Άν δεν ιδώ σήμερα τον αυτοκράτορα, θα τρελάω! είπε αναστενάζοντας ο 'Ιδάν.

— Θα προσπαθήσουμε να τ' κανονίσουμε αυτό! του άπάντησε μ' αλλόκοτο τόνο ο Ζαχάρ, τρομαγμένος απ' τ' παραλήρημα και είχε άρξήσει να πίνην τόν μεγάλο δούκα.

Πράγμα καταπληκτικό, έπειτ' από δυό ώρες, ο 'Ιδάν, καπνίτης έπιμονής του Ζαχάρ, είχε δεχθεί να φάη λίγο, κ' έτα έμε πολύ καλύτερα.

Σηκώθηκε και κατέβηκε στο πάρκο που τ' σκέπαιζαν τ' πράσινα χιόνια τ' χειμώνα. Πλανήθηκε εκεί επί ώρες, βυθισμένος στις φθιμες σκέψεις και περιμένοντας μία άνοδος απ' τόν Τσάρο.

Μερικά ύψηλά πρόσωπα του αυτοκρατορικού οίκου είχαν πιάσει τόν χαιρετήσουν. Μά αυτός μόλις τούς είχε άπάντησει με μία περική κουβέντα. Είχε άκούσει χωρίς να πη λέξει τόν συταγματάρχη Προεμπραντζίνσκου της Φρουράς, ο όποιος πήγε και τού άνευσε τή διαταγή του αυτοκράτορος, να μείνη περιορισμένος στο άνατορ μέχρι νεωτέρας διαταγής.

Όταν βράδυναι, ο πυρετός τόν ξανάπιασε. Τότε άρχισε να κη βόλτες έξω απ' τ' παράθυρα τού γραφείου του Τσάρου, που ήσαν φωτισμένα. Δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε απ' τήν κωμική αυτή στάση του Νικολάου Β'.

Συγχρόνως όλοι οι κύριοι, τούς όποιους συναντούσε, ήσαν σιωπηλοί και άπασχολημένοι.

Ανέβηκε τέλος στα διαμερίσματά του, όπου γενιμάσε μόνος ύπηρετούμενος απ' τόν Ζαχάρ, ο όποιος φαινόταν άποφασισμένος να μιν τόν εγκαταλείψει ούτε στιγμή.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε τόν αυτοκρατορικό κωμαίρη.

— Όλες ή ύπηρεσίες φαινόνται άναστατωμένες στο παλάτι!

— Ψηφλότατε, έχετε δικη. Δεν θα μπορούσα να σας πω τήν αίτία αυτής της άναστατάσεως που όλος ο κόσμος άλλωστε τήν άγνοεί...

— Μου ύποσχέθηκες να με προσεγγίσεις στήν αυτόν Μεγαλειότητα. Ζαχάρ, ύπολογίσε σέ αυτό.

Άν δεν κρατήσεις τόν λόγο σου, θα μω μόνος μου στο γραφείο τού αυτοκράτορος. Δεν είνε άλλοτε ή πρώτη φορά που θα τ' κάνω αυτό. Ο Μεγαλειότης θα με συγχωρήσει και πάλι.

— Μην τ' ξανακάνετε αυτό, ύψηλότατε.

Και μ' ένα τόνο πολύ περίεργον, έπρόσθεσε:

— ΟΑ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ! ΠΡΟΣΕΧΤΕ ΜΗΝ ΠΑΤΕ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΩ ΕΓΩ... ΑΚΟΥΣΑΤΕ;

Έπειτα, πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο τόν μεγάλο δούκα, του είπε με φωνή σιγαλή:

— Έξέ άλλω ή αυτού Μεγαλειότης δεν θα ήρ γασθή αύριο στο γραφείο της.

— Καί πού θα έργασθή λοιπόν;

— Στο μικρό σαλόνι που είνε κλά στην αίθουσα τού ύποφυγκού Συμβουλίου.

— Καί γιατί;

— Κανείς δεν ξέρει τίποτε. Γι' αυτό και ή ύψηλότης σας πρέπει, σάν όλο τόν κόσμο, να έξωσθη τήση να μιν έξοη τίποτε. Έτσι, ο Μεγαλειότης δεν θα εξαφανιστή καθόλου, αν δει τήν ύψηλότητά σας στο μικρό σαλόνι τή στιγμή που θα μω μέσα.

— Ά! τώρα σε καταλαβαίνω, Ζαχάρ! φώναξε ο μέγας δούξ. Σ' εύχαριστώ, φίλε μου.

— Η ύψηλότης σας πρέπει να με καταλάβη ως τ' τέλος. Τί πράγμα πρέπει να γίνη τυχαία... έντελώς τυχαία.

— Ναι! Ναι! Έτσι θα γίνη! Ηούχασε! Έχεις τόν λόγο μου!

— Ω! θα σε κάνω πλούσιον!

Ο ύψηλότατος είνε πολύ καλός! άποκρίθηκε ο Ζαχάρ μ' ένα χαμόγελο τόσο μικρό και τόσο περφημένο, ώστε ο μέγας δούξ κούνησε ως τ' βάθη της καρδιάς του.

Θέλησε τότε ν' άπειθήνη μερικες έρωτήσεις στον ύψηλότατο. Μά ο Ζαχάρ είχε κιάλας φύγει.

Δεν τόν ξαναείδε, παρά όταν ήρθε ή στιγμή για να πιάσει τόν μικρό σαλόνι, όπου θα συναντούσε, τυχαία δηθεν, τόν Τσάρο. Ήταν εκεί μερικά παλιά βιβλία εγκαταλείμμένα στο βάθος τ' βιβλιοθήκης, που άνηκε άλλοτε στην αυτοκρατορεία Έλισαβέτας.

Ο σαλόνι αυτό ήταν μία σκοτεινή γωνία σ' ένα τμήμα τού παλατιού, όπου κανείς δεν πήγαινε, προ πάντων τ' βαδύ.

Ο Ζαχάρ, από άπαιμερους διαδρόμους ώδήγησε τόν 'Ιδάν μέσα στο μικρό σαλόνι, τού όποιον τ' δυό παράθυρα ήσαν έκτισμένα στα και είχαν τ' βαρεία παρατετάσμά τους κατεβαμένα.

Μία μικρή λάμπα ήλεκτρική με άμπαζόν φωτίζε έπάνω σ' ένα

γραφείο, άνομιμαμένο στον τοίχο. Όλόγωνα απ' τόν άμυδρο αυτό φως άπλώνονταν στα σκοτάδια κ' ή σιωπή.

— Ψηφλότατε, είπε ο Ζαχάρ, θα ήπτε στον Μεγαλειότατο, ότι έσείς άνάγκη τή λάμπα. Θα τού ήπτε επίσης πως ήρθατε να πάρετε ένα βιβλίο απ' τή βιβλιοθήκη τού σαλονιού.

Άφού είπε τ' λόγια αυτά, ο Ζαχάρ εξαφανίστηκε. Έπειτ' από μερικά λεπτά, ξαναγύρισε προς τόν ίδιο δωμάτιο μαζί με τόν Τσάρο, οδηγώντας τή Μεγαλειότητα του μέσα στα σκοτάδια τού διαδρόμου. Μπαίνοντας στο μικρό σαλόνι, ο Νικολάος Β' είδε μία σκιά έξω απ' τήν άνοιξη τόν καναπέ. Έκανε άμέσως ένα βήμα πίσω και ρώτησε με φωνή σιγαλή:

— Πώς είν' εκεί;

Ο Ζαχάρ έτρεξε άμέσως μπροστά, σάν να ήθελε να προφυλάξει τόν Τσάρο από κάποιο κίνδυνο. Μά ο 'Ιδάν, γιατί αυτός ήταν ή σκιά, σπρώχθηκε όρθιος κ' άπάντησε:

— Έγώ είμαι, Μεγαλειότατε. Ηούθα να βρώ ένα βιβλίο...

— Ά! Έσύ είσαι, Βανιούσκα; είπε τότε πολύ γλυκά ο Τσάρος. Καλά. Μείνε!

— Ω! μπατούσκα! μπατούσκα! τραύισε τότε ο 'Ιδάν. Ήθελα να σε ιδώ! Νά σου μιλώσω!...

Ο Ζαχάρ είχε κιάλας φύγει κ' έκλεισε τήν πόρτα πίσω του.

Ο αυτοκράτορ τράβηξε τότε κοντά του τόν νεαρό πρόχηχτα και τόν άγκάλιασε με μεγάλη τρυφερότητα.

— Ά! φτωχό μου παιδί! του είπε, Είσαι κ' έσύ δυστυχισμένος, μά είνε νέος, πολύ νέος... Έχεις όλόκληρη τή ζωή μπροστά σου.

Όλες ή έλπίδες σου, χαμογελούν! Έσένα, παιδί μου, δεν σου είνε φτωχό τ' βασίλειό σου...

Ήταν άπεριγάρτος ο τόπος με τόν όποιο ο Νικολάος Β' πρόσφερε τ' τελευταία αυτά λόγια. Έκλεινε μέσα όλο τ' σπαραγμό ενός άνθρώπου, ο όποιος έξουσίαζε τραπεζία έκαταμύρια ανθρώπων κ' ο όποιος ήταν όλομόναχος στον κόσμο.

— Άν δεν είχα βασίλειο, θα μ' άγαπούσαν, Βανιούσκα! έξακολούθησε ο Τσάρος. Και δεν ύπαρχε τίποτε άλλο στον κόσμο από τήν άγάπη. Έχεις δικη, Βανιούσκα μου, έσύ που άγαπείς...

— Ω, μπατούσκα! Άν ή έξωες τόσο δυστυχισμένος μω, ραί να είνε ένας άνθρώπος που ήγαπεί κ' άγαπείται!...

— Ναι! Ναι! Συλλογίσου πάντα τήν Πρίσκα σου;

— Άλλο μω! Τί άλλο μω, ραί να σκεπτό; Η δυό μέρες που σάς έήτησε ο Γκράτ ως προσέβια για να τή ξαναοδηγή, ήσαν και έξακολουθώ μ' άρωα τ' πάντα γι' αυτή, όποις και τή στιγμή που ήρθα και ήχηρα μπροστά στα πόδια σου, μπατούσκα, έσύ που είσαι ή μόνη μου έλπίδα.

— Άκου, 'Ιδάν. Για όλ' αυτά φταίς έσύ πάλι. Έκανες πολύ πωδωρίσια πράγματα. Άν δεν ήθελα να σε ιδώ χθές και σήμερα, τ' έκανα γιατί ήμουν θυμωμένος μαζί σου. Αυτός ο Γκράτ δεν είνε καθόλου εύχαριστήμενος μ' έσένα. Μου γράφει σπς άναφορές του, ότι κατέστρεφες όλα του τ' σχέδια.

— Ω! έκανε ο φτωχός 'Ιδάν. Θα έκανα ύπομονή, αν είχα έμπιστοσύνη στο Γκράτ.

— Άστε δεν τού έχεις καμμία έμπιστοσύνη;

— Όχι! Όποτε σ' αυτόν, ούτε και σε κανένα άλλο...

— Άλλο μω! ηφύρισε ο Νικολάος. Ο υ τ ε κ ι' ε γ ω! Ο υ τ ε κ ι' ε γ ω!

Ήταν κ' αυτά τρία άζωια τρομερά λόγια που τούς έωναν μέσα στην κοινή δυστυχία. Ο αυτοκράτορ κ' ο νεαρός πρόχηχτς δεν ήσαν πιά τίποτε επί μερικά λεπτά έπειτ' από τ' λόγια αυτά.

Έπειτα ο Νικολάος σπρώχθηκε, βγάζοντας ένα στεναγμό και πήγε κ' άνομιμαστικη στην πόρτα. Μία σιωπή θανάτου άπλώνονταν έπάνω τους.

— Άκούς τ' βήμα του Ζαχάρ που άρχιναί; ρώτησε ο Τσάρος.

— Δεν άκούω τίποτε, άπάντησε ο 'Ιδάν.

— Έγώ τ' άκούω! Έγώ τ' άκούω! Νομίζω ότι μωρδω νάχω έμπιστοσύνη σ' αυτόν τόν άνθρώπον.

— Ναι, μπατούσκα. Ο Ζαχάρ είνε πιστός. Έτσι νομίζω κ' έγώ.

Μου έχει δώσει έξαιρετικες άποδείξεις τής άφοσιώσεώς του, έξακολούθησε ο Τσάρος με φωνή σιγαλή. Χωρίς αυτόν, θα είχαν σμεί χωρίς άλλο τρεις τρεις δυστυχίες εδώ. Νά μην έχω πια έμ-

πιστοσύνη παρά σ' έναν ύπηρέτη... Δεν είμαι για να με κλάις, Βανιούσκα; Κατάντησα να δυσπιστώ κ' αυτούς ακόμα που τούς γέμισα με τις εύνοιές μου. Δεν έχω ούτε ένα φίλο.

— Έχεις έμένα, μπατούσκα! Έμένα! Σού τ' είπα και προχθές. Δεν με πιστεύεις λοιπόν;

— Ναι! Ναι! Σε πιστεύω. Μά έσύ μονάχα για τόν ξρωτά σου ένδιαφέρεσαι και κανείς πολύ καλά.

Ο Τσάρος έπεσε συντριμμένος σε μία βαθεία πολυθρόνα. Δεν ήσαν πια, παρά ένα μικρό, ένα πολύ μικρό πράγμα στο σκοτάδι κ' όλο του τ' είνε είχε μεταβληθεί σ' ένα παραπονετικό στεναγμό, σ' ένα θρήνο άπελπισμένο, σε μία κραυγή τρόμου, γιατί ο πρόμος είχε κυριεύσει όλόκληρη τήν ηνική του έκείνο τ' βράδυ.

— Άκου, Βανιούσκα, θ έ λ ο υ ν ν ά με σ κ ο τ ό σ ο υ ν, είνε με φωνή που έτρεμε από άγανάκη. Τί τούς έκανα λοιπόν και σε τί θα τούς χρησιμεύσει ο θάνατός μου;

Και χαμογελώντας άξιολύτητα, έπρόσθεσε:

— Δεν είμαι κακός! Δεν ήμουν ποτέ κακός! Κατά βάθος, εγώ ο ίδιος δεν έχω ένοχλήσει ποτέ κανένα. Έκανα πάντα ό,τι ήθελα οι άλλοι, έκανα ό,τι μπορούσα καλύτερο, για να μείνη εύχαριστημένος όλος ο κόσμος. Έ, λοιπόν, θέλουν να με σκοτώσουν! Έλνε φρικτό!...

— Δεν είνε δυνατόν! Δεν είνε δυνατόν, μπατούσκα. Αυτά τ' κάνει ή άστυνομία. Τ' κάνει ο Γκράτ, για να παρουσιάζεται ως σιωτήρας σου.

— Όχι. Δεν είνε ο Γκράτ! Δεν ξέρεις... Δεν μωρείς να ξέρεις. Ά! μωρεί κανείς να είνε γενναίος και να λέη: «Βαρέθηκα τή ζωή! Θα πεθάνω!» και ν' αυτοκτονή. Αυτό δεν είνε τίποτε. Όποτε έξαιρετικό είνε, όποτε βασιανιστικό. Μά νά περιμείνεις τόν θάνατο από ένα ν' ά λ λ ο ν, από έναν άλλο που τόν άγνοείς και που θα ρθή, όταν θελήσει αυτός!...

Από έναν άλλο που κωχάται γιατί θέλει να σε σκοτώσει!... Ω! Βανιούσκα, αυτό είνε τρομερό! Δεν ξέρω πειά πό σ' νά πάω για να είνε μ' έ σ ί γ ο υ ρ ο υ ς, ό τ ι δέν θ έ ν έ μ έ σ κ ο τ ό σ ο υ ν σέ πέντε λεπτά.

Τό παραλήρημα αυτό του τρώμου τού Τσάρου είχε συγκινήσει βαθύτατα τόν νεαρό πρόχηχτα.

Ο 'Ιδάν είχε καταφύγει στον κυρίαρχο πασών τών Ρωσών, για να τού δώσει τήν παντοδύναμη συνδρομή του στο μικρό προσωπικό του δράμα και να πού τώρα ο Τσάρος γινόταν πα μικρός απ' αυτόν και στέναζε μέσα στην άγκαλιά του.

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

— Δεν ξέρεις, αγαπημένο μου μικρό μου 'Ιδάν, ότι όλοι μ' έχουν εγκαταλείψει κ' ότι έκείνη που άποτελούσε τόν ήμουν τής σκέψεώς μου και τής καρδιάς μου έχει άπομακρυνθεί πια από

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ...

ΚΟΚΚΙΝΟΣ σαν τη φωτιά, ιδρώνοντας νερό και αίμα απ' την καταπληκτική προσπάθειά του, και με γεμάτα τα μουστάκια του από άφρονες άγωνίες, βρισκόταν εκείνη τη στιγμή στο ύψιστο σημείο της αθλητικής επιδείξεώς του ο Μπραντεφέρ.

Είχε πελά καταφέρει να σηκώσει επάνω απ' το όγκωδες, λιονταρήσιο κεφάλι του, τον τρομακτικό αυδερμένο όγκο μιας άγκυρας βαποριού!

Λαχανιασμένοι οι θεατοί του μικρού εκείνου υπαίθριου τσίρκου, με πασιμένη την αναπνοή τους απ' τη λαχτάρα, έννοιονταν σ' όλο το διάστημα αυτό με πλείσι ανυπόφορη στα στήθη των. Δες και το τεράστιο εκείνο βάρος της άγκυρας δεν βρισκόταν μετέωρο στα άταυλένια μπράτσια του κολλοσσού εκείνου, αλλά πλάκωνε τα στήθη τους και τους έκοβε την ανάσα.

Έξαφνα, ένας γδοίπτος βροντερός σαν σεισμός, άκούστηκε. 'Ο γίγας είχε αφήσει πιά την άγκυρα έλευθερη να πέσει κάτω και με την αναποχή του χεριού του σκούπιζε τ' αλλόκρια του ιδρώτα, που πλημμύριζαν το πλατύ και φουσκωμένο μέτωπό του.

— Μπράβοοοο!... Μπράβοοοοο!...

Χειροκροτήματα ζοηρά και ζητωκραυγές ένθουσιασμού έξορσασαν τώρα απ' τα λυτρωμένα στήθη του πλήθους. Χαμογελαστός και καλάρδος, σαν παιδί, ο Μπραντεφέρ τους χαϊρετούσε με υποκλίσεις, ένδο συγχρόνως ο παληάτος του, ο άμμητος Τυπικουλί, άπλωσε σ' όλους ένα ντέφι, τό όποιο δεν άργησε να μισογεμίσει από άφρονες πενταροδεκάρες.

— Ούφ!... Βγήκε και σήμερα με αίμα τό εύλογημένο τους ψωμίνα!... υψύρισε ο Μπραντεφέρ.

Τό πλήθος είχε πιά διαλυθεί. Κάτω απ' τη μικρούλα χλιμυπαλωμένη τένα τους, καθόντουσαν τώρα κι' οι τρείς τους κι' έτρωγαν, ένδο παρόμοια τό μοναχό ψωράλόγό τους μισούλιζε τεμπέλικα ξερό σανό κι' άνέμιζε τη μαδημένη οσφά του, διώχνοντας τις μυγίες.

Κι' οι τρείς τους είπαμε;

Μά βέβαια, κι' οι τρείς τους!

Γιατί ο μικρούλης αυτός θίασος άριθμούσε και τρίτο μέλος. Μιά μελαχροινή κοπελίτσα, ως είκοσι χρόνων, μιά μαυροκίτρινη, μινόν, πεντάμορφη και λυγρή σαν φεΐδι.

Τη λέγαν Ζνέλλα κι' έχορευε υπέροχα στο τσίρκο, ντυμένη σαν μπαλαρίνα.

Ποιά ήταν; Άπό πού έχορευονταν; Και πού πήγαναν, αυτά τό δίχως στέγη και πατρίδα ταξειδιάρικα πουλιά; Μήπως τό ήξεραν κι' αυτοί;

Έομιζαν κάποτε, πρδ καιρού, σε κάποια μικρούλα πόλη, χαμένη στο άλλο άκρο της Γαλλίας, συντρίμμα κάποιων ναυαγισμένων θιάσων, δίχως έννοια και φήμη, και δέθηκαν αναμεταξύ τους άχώριστα από τότε.

Η φτωχούλα Ζνέλλα, θαμνωμένη απ' τό καταπληκτικό κορμί του Μπραντεφέρ, μαγνητισμένη απ' την άνδρική κι' άγρια θωριά του κεφαλιού του, άνακουφιμένη απ' την ασφάλεια που έννοιονε κοντά του, κόλλησε στο πλάι του σαν στρείδι, άρσιώθηκε σ' αυτόν σαν σκιάδα και τόν λάτρειε απ' τό βάθος άλόκληρης ψυχής της σαν Θεό και κύριό της.

Ο Μπραντεφέρ πάλι, βρισκοντας στην μισάγρια αυτή κοπελίνα όλο τό θέλητρο και τη γοητεία, που άκτινοβολούσαν τό φλογερά της νείατα και νοιώθοντας διαρκώς όλόγυρα του όλη τη θέρη και τό ένδιαφέρον που δειχνε γι' αυτόν, τη λάτρειε σαν πατέρα και τη διψούσε σαν φίλος.

Κι' ο Τυπικουλί;

Τούδειχναν του φτωχού αυτού καμωτόρη μιά τόσο ελκυστική σπογή κι' οι δύο τους, όποτε τους ήταν τυφλά άρσιωμένοι.

Η πείνα κι' ή δυστυχία κι' οι κατατρογυμοί της μοίρας, τους ένοιων σφιχτά κι' άχώριστα. Είχαν κι' οι τρείς τους μιά μονάχα καρδιά κι' ήταν όλόκληρα κοινές ή λύπες τους και ή χαρές τους.

Άποτελείσαν τώρα τό φαγητό τους —λίγο ζαμπόνι και καπνιστά λουκάνικα— κι' ή Ζνέλλα πετάχτηκε δρόμ, χαρούμενη και σβέλτη. Συμμάζεψε τό τσίρκανά τους πιάτα, έχυσε στα ποτήρια τους τό

Χόρευε υπέροχα στο τσίρκο, ντυμένη σαν μπαλαρίνα...

λιγοστό κρασί που είχε άπομείνει στο μπουκάλι και δίνοντας ένα πλάκα στο μάγουλο του Μπραντεφέρ, κίνησε γιά τό βόρειο να τό πάρει.

Μά ο Μπραντεφέρ την άρπαξε στα πεταχτά απ' τη μέση, την έσφιξε στην άγκυλιά του και τη φίλησε με δίφρα στο άνω κι' όλη της στόμα.

Ο Τυπικουλί άναγάλλασε, άντιρρόχοντας τό τριφερό τους σύπλεγμα. Τους χάιδεψε με μιά ματιά, γεμάτη από άδελφική άνάγκη τους πέταξε κάποιο γερό άλατισμένο πείραγμα, άδσο μολαταί και σημάχθηκε να ρίξη μιά ματιά στο γέλιο όλόγό τους.

Άλλοίμονο! Μέσα σ' ένα χρόνο, οι τρείς άχώριστα σύντροφοι άπόμειναν μονάχα δύο.

Πρίν ένα χρόνο —στα μέσα του περασμένου Γενάρη— έόυσε κάποιο πρσι καταχρησμένο, ή λουλουδένια εκείνη ύπαρξη που την φώναζαν Ζνέλλα.

Ήταν μιά άδύναμη, τρεμουλιαστή φιλογίτσα καντηλιού, πούσταν στο πρώτο φύσημα του παγωμένου βορρηνά. Ήταν ένα όρσοά άνθρωπο βλασταρά, που μαράθηκε και πάει...

Την έθαψε άδάκρυτος ο Μπραντεφέρ σε μιά έρημη γωνία έξω μικρού έπαρχιακού νεκροταφείου, μιά έθαψε μαζί της και τη μη του ύπαρξη.

Έχυσε δάκρυα θερμά γι' αυτήν, ο άμμορος Τυπικουλί, τό έπλωμένο του κορμί κομπούρισε περισσότερο και τό κακοφασμαμένο κόκαλά του ξεπρόδωσαν πρδ φανερά απ' τό ξερό και κίτρινο πετό του.

Ήσαν οι δύο τους τώρα.

Κι' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο κι' έρεβαν οι φτωχοί απ' τη σκληρής ζωής τά φαριμάδα.

Χθές είχε κλείσει χρόνος απ' την ήμέρα του χαμού της Ζνέλλας κι' ο θίασος των δύο αυτών παληών συντρόφων δεν έδωσε πρδ σταισι. Κλεισμένοι κι' οι δύο τους στο χλιστρωμένο τους τσιρκο, άριέρωσαν εύλαδικά τη θλίψη έπέτειο στην ιερή κι' άγαπητή μνήμη της.

Μά σήμερα ήταν άλλο πιά. Σήμερα έπεπε να βγή με κάθε θυσία τό καθήμενο ψωμί τους και τό ξερό χορτάσι του γέφυρα όλόγον τους.

Μεσημέρι κοντά τώρα. Ένας άχρνος ήλιος φουρίζει τη χερμινατική πλάσι, μιά δειν ζεσταίνει καθόλου τό παρδαλό κι' άνώμο πλῆθος των χωρικών, που βρισκονται μαζεμένοι όλόγυρα στους δύο παληάτους και χεζούν με τά προκαταρκτικά της παραστάσεως άστεία.

Φτάνει όμοις σε λιγάκι κι' ή ώρα γιά τό κυριότερο και πρδ ένδιαφέρον νοήμα. Πιά την άνήνοια της βαρειάς άγκυρας δηλαδή απ' τόν Μπραντεφέρ.

Νά τοι! Έχει αλλάξει τό πολύχρονο ντύσιμο και στο γκάντιο κορμί φορετά το μαύρο του μαγιό.

Τό συμπαθέστατο, μιά άγρια πρδ κεφάλι του έξακολουθεί και τώρα, όπως και πρδ, νύπε περήφανα ήρωμένο μιά τό σταρόχρονο πρδσοπό του τό σκεπάζουν άχνό άνείπτως μελαγχολίας και τό τραχιά του χείλη ζαυώνουν στις γωνίες από κορυφ, άγλιαντο φαριμά.

Τό πλήθος στην εμφάνισή του —τη γοητική κι' έπιδητική— ξεσπάει σε χειροκροτήματα, μιά ο θλιμμένος βαθεία κολλοσσός μιά καταδέχεται να τους στείλη ένα όχο, άδσο στο χαμόγελο.

Τι κι' αν έξακολουθεί να θαυμάζει; Μά πούσταν Έκείνη που τόν θαύμαζε, πιά πιά δεν μπορεί να τόν κινήσει τό ένδιαφέρον.

Νοιώθει κατάβαρα την πόρτα του φίλου του ο δύστυχος παληάτος, και σκαρφαλώνει στο χυμώελο.

Κάνει να την σηκώσει, μιά τό τσεκισμένο απ' τη θλίψη κορμί του άρνείται να τόν άκούση. Σφίγγει τά δόντια του με δύναμη τρομακτική, νοιώθει τη μέση του να κόβεται και τά γόνατά του —τά τόσο άταυλένια έλλοτε— να λυγίζουν και να τρέμουν, σαν νύνα μεθυσμένος.

Τό πλήθος πνίγεται απ' την άγωνία. Τι θα γίνει άραγε; Κι' ο

ΠΑΛΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες γιά τό «Μπουκέτο»)

Η Στάμνα πρόσφερε στους ξένους της μεζέδες από ζεστό τηγανητό κι' άφράτο μπακαλάρο, λόγω της σαρακοστής των Χριστουγέννων, και ρετσίνα κεχριμπάρι. Έτσι ο μακαρίτης Γαβριηλίδης με τη συντροφία του έπιαν άρετά όστε ζαλιστήκαν.

—Ξαπλώσου στο τζάκι και κοιμήσου, του λέει τότε μητρικά ή οικοδέσποινα. Έχω συνηθίσει εγώ απ' αυτά με τους ξένους που έχοχονται εδώ, και είνε ασυνήθιστοι στο κρασί...

Και στη μακαριότητα αυτή της ζεστασιάς και του ήπνου τους βρήκε κατόπιν ο κ. Στάμνος, όταν ξαναγύρισε από τό Λαύριο.

Πέρασαν πολλά χρόνια και τό περιστατικό αυτό δεν ξεφευγε από τη μνήμη του Γαβριηλίδη.

—Μπα, Στάμνο, του έλεγε όταν τον έβλεπε, τί κάνει ή μητέρα σου; Έχει ακόμη από τους λαχταριστούς μεζέδες που μάς έδωσ τότε; Νά της πής χαρετίτσαινα και να την αγαπάς πολύ!!

Παί κι' ο ίδιος ο Γαβριηλίδης άγασσος ή μάλλον έλάτρευε τη μητέρα του. Ή μεγαλειότερη του άδυναμία ήταν εκείνη.

Θυμάμαι όταν άπέθανε, χάσαμε έπ ήμέρες τό διευθυντή μας. Έμενε απί, άπου δεν άφινε να τόν πλησιάσει κανείς, όπως δεν άφινε και κανένα να δει τη μητέρα του πεθαιμένη.

Κι' όλο έλάιγε. Έτρώμαζαν οι πρδ στενοί φίλοι του, ο Δήμαρχος Μεσσηνίας, ο Κατελιδής και ο Μπασιάκος, να τόν τραβήξουν από τόν κερκό της μονούλας του, γιά να μωρδούν να τη θάψουν.

Έπειτα τόν έχασαν στην Κηφισιά. Έκεί έμεινε όλομόναχος μερικές μέρες και κατόπιν ξαναφάνηκε στο γραφείο.

Στο γραφείο του είχε τη φωτογραφία της μητέρας του και όταν, απί τη συνήθεια του, κλειδωνόταν μέσα, τό κλειδίμου αυτό έβαστούσε άρσιτά; Παί ο γιος μιλούσε με τη μητέρα του που τούφυγε γιά πάντα.

Όταν άργότερα — στα 1920 — την άκολούθησε κι' αυτός σόν τάφο, βρέθηκαν μερικά σημειωματάριά του, στα όποια σημείωνε διάφορες κουβέντες που έκανε μαζί της στα άνώρα του!

Αυτή αυτή τη φορά ο τρομερός Μπραντεφέρ; Άρσος ιδρώτας λούζει τό κορμί του άθλητο. Λαχανιασμένος... Στενάζει... Τά μάτια του βάφονται στα αίμα.

Άδσο... Λίγο ακόμα... Χόπ!... Λιγάκι ακόμα, κι' ή έπικρα σπώνεται κάμπος σπιδμαές πάνω απ' τη γη.

Η φλέβες του μετώπου του Μπραντεφέρ φουσκώνουν καταπληκτικά και τό νεύρα των σιδερέιων μπράτσων του λαχανιασμένα κάτω απ' τό τεττωμένο δέρμα του σαν χορδή σπασμένα...

Ο Τυπικουλί, κατάχλωμος κοντά του, φοβάται και τσιμωλά να βγάλει. Ματώνει ή ψυχή του απ' τόν σωματικό έπικρα σπώνεται του λατρευτού του συντρόφου και φίλου, και με κομμένη την ανάσα του από την άγωνία, θερμοπαρεκλεί τόν Ύμνο να τελείωση γρήγορα ή τόσο φορική και γιά τους δύο τους δοξασιά...

Γράζει όστόσο και στο πλήθος και ξεφωνίζει:

—Α!... Α!... Προσοχή, παρακαλώ... Προσοχή, παρακαλώ...

Η φωνή του Τυπικουλί πνίγεται έξαφνα. Ο γέρο-καμωμένος παληάτος τό χάνει. Μιά βοή τρομάρας σπώνεται απ' τό πλήθος. Μά τί συνέβη λοιπόν, Θεέ μου;...

Άλλοίμονο!... Ο γίγας, ο τρομερός Μπραντεφέρ, κοίτα πιά στο χέλι νεκρός! Ή υπερόνθρωπη προσπάθειά του να σηκώσει τη βαριά εκείνη άγκυρα, τούφερε άποπληξία. Τό πρόσωπό του είνε μελανιασμένο, τά μάτια του γουρλάνε, σφιγμένα τά δόντια του.

Ο τρομερός Μπραντεφέρ πέθανε!...

Ο γέρο-παληάτος ριχνεται άπάνω του και σκούζει άπαισιωμένα:

—Καλέ μου σύντροφε!... Παλή μου φίλε!...

Μά οι νεκροί δεν άκούνε, οι νεκροί δεν άπαντούν. Ο άτυχος τούς σφραγίζει γιά πάντα τά χείλη!...

Αι χωράτες φεύγουν χωρίς κέρη γιά τά σπία τους. Αι γυναίκες τρέφουν τή διασκέδαση που χάσανε...

Μητάς θ' άρσιωγήσει τη νύχτα αυτή πιά σόν παλή το συντρόφο ο γέρο-παληάτος. Κι' άδσο πιά, άφού τόν έθαψε κι' αυτός με μιά έρη του ταπεινού νεκροταφείου, του χαρού, θα πάει τό δρόμο του άγνώστου.

Έτσι παληάτος!...

Την όνειρευόταν τακτικά και ξυπνούσε. Και τότε έπαυσε τά σημειωματάρια αυτά και έγραφε τό όνειρο που είδε, με μολύβι και με χαρτάκια άκανόνιστο.

Μέσα στις άκανόνιστες αυτές γραμμές των σημειωμάτων διαφαίνεται ή λατρεία του παιδιού πρδς τη μάνα. Την όνομάει Έκείνη, με τό Ε πάντοτε κεφαλαίο. Ξυπνούσε ιδε τρομαγμένος όταν όνειρευόταν πρδς τόν πέθανε, γιάτί σόν ήπνο του τη νόμιζε ζωντανή, όπως την ήθελε πάντα να την έχη κοντά του.

Φαντάζομαι πρδς ήσυχασε μόνον όταν στο τελευταίο του ταξείδι έπήγε και τη συνάντησε...

Όταν πρωτοπήγα στην «Ακρόπολη» και πέρασε λίγος καιρός, ο Γαβριηλίδης δημοσίευσε ένα άρθρο κατά της τότε Κυβερνήσεως, λιγάκι πρδ καντερό από τά προηγούμενα. Ήταν τότε ύπουργός της Δικαιοσύνης ο κ. Ν. Δελίδης, ο όποιος έθεώρησε τό άρθρο αυτό έξυβριστικό και διέταξε ή προφυλάκιση του διευθυντού και του ύπευθύνου συντάκτου.

Υπεύθυνος τότε ήταν ο Μανωλάκης ο Ναυπλιώτης, σήμερα διαπρεπής διηγήρος στην Αθήνα.

Στην άρχή τους εκρότησαν στη Διεύθυνση της Αστυνομίας στην όδον Πατισίων, όπου τους παρεχώρησαν όλόκληρο τό διαμέρισμα του έπάνω πατώματος. Τό διαμέρισμα αυτό μετεβλήθη άμέσως σε γραφείο και κατόπιν άλλα και σε κάδουσα δεξιώσεως, γιάτί όλοι οι φίλοι του Γαβριηλίδη που ήταν τότε στις όδες του κι' ή έφημερίδα του, έπεσαν να τόν ήδυν και να τόν συγχαρούν.

Ο κ. Μπερνίτσας μάλιστα, που ήταν από τους πρδ ένθερμους θαυμαστάς του, κάθε πρδ έστέλνε στους κρατούμενους από μιά πατελιλα... λουκουμάδες και φρέσκο βούτυρο, τους όποιους έτρωγε όλους ό... «απειθύνος» με τους φίλους του που τόν έπισκέπτονται, γιάτί ο Γαβριηλίδης ήταν, ως γνωστόν, κατ' έξοχην λιτοδίαιτος.

Από τά έστιατόρια έξ άλλου της «Μ. Βρετανίας» και της «Αγ-γίλας» τους έστέλναν οι φίλοι τους τά καλύτερα φαγητά και ή καλοπέρασι ήταν τόσο έξαιρετική γιά τόν κ. Ναυπλιώτη, όστε ένα απόγευμα πρδ τού είνε ο διευθυντής του: «Μανωλάκη μου έτληφώνησαν πρδς βγήκε τό βούλευμα! Έγώ παραπέμπω στο Κακουργιοδείο και τά σένα είνε άπαλλακτικό», ο Μανωλάκης άπάντησε:

—Θά τού κάμω... άνακοπή γιά να μείνω μαζί σας, γιάτί εδώ γράφομαι με περισσότερο έμπνευσι!

Κατόπιν ο Γαβριηλίδης μετεφέρθη, ένθυμούμαι, στο Λιγνίτη Νοσοκομείο. Κι' έκείνο δέ μετεβλήθη άμέσως σε σάλη, όπου ο Διευθυντής έδέχτο όδες τις προσωπικότητες, πολιτικές και οικονομολογικές, της έποχής.

Θυμάμαι σε μιά έπίσκεψή μας πρδς τούκαναν συντροφιά ο μακαρίτης Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, παλιός φίλος του, ο Μερχούρης, ο Μπασιάκος, ο Λοβέρδος και άλλοι άγνωστοί μου, στους όποιους ο Γαβριηλίδης... έκανε άνάμνη της θεωρίας του Φλέτσερ! Ο Φλέτσερ ήταν ένας γιάτρος της μόδας τότε στη Βιέννη, που συνιστούσε γιά ν' άποφύγιωνται ή άρρώστειες, να μασάζει ο κόσμος 70 φορές κάθε του μπουκά!...

Θιασώτης λοιπόν της νέας θεωρίας ο Γαβριηλίδης — όπως και κάθε θεωρίας που άπέβλεπε στη μακροζωία του άνθρώπου — έκανε προπαγάνδα και στους έπισκέπτες του και μασούσε γελαστά και δυνατό, χωρίς να έχη τίποτε στο στόμα του γιά να εφαρμόσει τη θεωρία του Βιεννέζου.

—Και σεις, είνε σε μάζ τους νέους έπισκέπτες του, πόσες φορές μασάτε τις μπουκιές σας;

—Πάνε άμάσσητες κάτω! τού άπάντησε ο Στάμ.

—Τότε κλαίτε τά στομάχια σας, άπάντησε ο Γαβριηλίδης.

Σ' άλλη πάλι έπίσκεψη πρδς τού κάμωμε, τόν βρήκαμε να συζητά, περικυκλωμένος από τους άξέχοντας τότε στην πολιτική. Ή συζητήσι ήταν πάλι γιά τη διαίτα και ήδως τη συνήθεια που είχαν μερικοί, πρδν κοιμηθούν, να πίνουν γάλα.

—Έγώ, είνε κάποιος, ξερω έναν που όταν πρόκειται να κοιμηθ, αντί γιά γάλα, τρώει μιά μεγάλη φέτα μαύρου σταρένιου ψωμιού και κοιμάται!

—Πούς είνε αυτός; ρώτησε τότε περίεργος ο Γαβριηλίδης.

—Ο φίλος σου ο Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης.

Ο Γαβριηλίδης γέλασε και έπτε στους παριστάμενους τό έξης προφητικό, τό όποιο μου επανέφεραν τά γεγονότα του 1922:

—Αν δεν είχε τά νεύρα του ο Πρωτοπαπαδάκης, θά ήταν ο μοναδικός γιά Πρωθυπουργός στην Έλλάδα!

Και ή προφητεία αυτή έξεπληρώθη μετά μίαν δεκαετηστεία κατά τόσον τραγικών τρόπων, όστε εύτυχός γιά τόν Γαβριηλίδη, δεν ζούσε γιά να θηρηήσει τόν φίλο του γιά τόν άδνο και σκληρό θάνατό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΠΙΡΟΝ

(Η ζωή και το έργο του πνευματώδους Γάλλου ποιητή του 18ου αιώνα)

σύγχρονος του μεγάλου Βολταίρου σατυρικός ποιητής και θεατρικός συγγραφέας 'Αλέξης Πιρόν γεννήθηκε στις 9 'Ιουλίου του 1689 στη Ντιζόν και πέθανε στις 21 'Ιανουαρίου 1773, στο Παρίσι.

Ο πατέρας του Αίμε Πιρόν, ποιητής κι' αυτός, αλλά μέτριος, γιά να καταλάβει τους χαρακτήρες των τριών μικρών παιδιών του, τὰ μένους μιά μέρα, γιά νά δῇ τί θά κάνουν. Κατόπιν δέ, αφού ξεμέθυσαν εἶπε στον πρώτο πῶς θά γίνη γουρουνί, γιατί μόλις ζα- λίστηκε ἀπ' τὸ κρασί, ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Ἀργότερα ὁ μικρός αὐ- τὸς ἔγινε... κληρικός! Στὸ δεύτερο γιὸν τοῦ προεῖπε πῶς θά γίνη... λοντάρι, γιατί με τὸ τρίτο ποτήρι ἄρχισε ν' ἀγοιεύει. Στὸν τρίτο, τέλος, στὸν Ἀλέξη, προεῖπε πῶς θά γίνη... μαῖμου, γιατί ἀπὸ τὸ πρῶτο ποτήρι πὺν ἔπαι ἄρχισε ν' ἀστεϊεύεται καὶ ν' ἀπομνηστὰ τὶς φωνές καὶ τὸν τρόπο πὺν δάδιδαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς του.

Ἀπὸ τὰ σχολικά του χρόνια ὁ Ἀλέξης ἄρχισε νά δίνει δείγματα τοῦ κωμικοῦ τοῦ πνεύματος. Ἡ σάτυρς του ἦσαν ἐπιτυχέστατες. Ἄν δέ, δὲν ἐπέτυχε ὅσον καὶ ὁ Βολταίρος, αὐτὸ οφείλεται πρῶτον στὸ ὅτι με τὴ σάτυρά του ἔκαμε πολλοὺς ἔχθρους, οἱ ὁποῖοι τὸν πο- λέμησαν ἀλύττητα καὶ δεύτερον σ' ἓνα παράλογο γιά τὴν ἐποχή του πῶμα, τὴν περιφάνη «Ὡδὴ πρὸς τὸν Πρία- πο». Ἡ ὠδή του αὐτὴ χρησιμοποιοῦντο ὡς τρο- μερὸ ὅπλο ἐναντίον του, ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοῦ ἔχθρους.

Γιά νά κερδίξῃ τὸ ποῦμ του ὁ Ἀλέξης μό- λις τέλειωσε τὶς σπουδές του ζήτησε θέσι σ' ἓνα μεγάλο χορηγιαστὴ πῶχε τὴ μανία... νά γράφῃ καὶ στίχους! Ὁ χορηγιαστὴς τὸν πῆ- ρε πράγματι στὴ δουλειά του, ἀντὶ ἄλλης ὁ- μως ἐργασίας τοῦ ἀνέθεσε... ν' ἀντιγράφῃ τοὺς στίχους του!

—Θ' ἀντιγράφῃς τοὺς στίχους μου, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε δὰ καὶ δύσκολο πρᾶγμα. —Δὲν εἶνε δύσκολο... ἂν εἶνε καλοὶ, ἀπάν- τησε τοιμηρὰ ὁ νεαρὸς Πιρόν.

Φαίνεται ὅμως πῶς οἱ στίχοι τοῦ προῖστα- μένου τοῦ δὲν τὸν ἐνθουσίασαν καὶ τόσο. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιά τόσο ἄχαρη ἀγγαρεία ἐγ- κατέλειψε τὴ θέσι του αὐτῇ, ὕστερα ἀπὸ λί- γον καιρὸ γιά νά πάῃ στὸ Μπεζανσόν καὶ νά σπουδάσῃ νομικὰ.

Κατὰ τὸ 1710 γύρισε στὴ Ντιζὸν δικηγό- ρος, μὰ δὲν ἀνέλαβε στὴ ζωὴ του τὴν ὑπερά- σταισι οὐτε μιάς ὑποθέσεως.

Στίχους ἄρχισε νά γράφῃ κατὰ τὸ 1707. Μὰ οἱ πρῶτοι τοῦ στίχοι δὲν ἦσαν ἄξιοι λό- γου. Πολλοὶ μάλιστα δὲν πίστευαν πῶς τοὺς ἔγραψε ὁ ἴδιος ποιητὴς πῶς γράφει καὶ τὴν «Ὡ- δὴ στὸν Πρίαπο».

Τὴν περιφάνη αὐτὴ «Ὡδὴ» τὴν ἔγραψε ὁ Πιρόν σ' εὐθυμίες στιγμὲς καὶ τὴν ἔστειλε στὸ φίλο του Ζεχανέν, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε πρωθυπουργός, με τὴν παράκλησι νά τὴ ρίξῃ στὴ φωτιά ἀφού τὴ διαβάσει. Ὁ Ζεχανέν ὁ- μως, ὅχι μόνον δὲν τὴν ἔριξε στὴ φωτιά, ἀλλὰ τὴ διάβασε σὲ πολλοὺς φίλους του, οἱ ὁ- ποῖοι ἔσπευσαν νά τὴν ἀντιγράψουν. Ἔτσι σὲ λίγο καιρὸ ἡ ἀμαρτωλὴ αὐτὴ ὠδή κυκλοφοροῦ- σε στὸ Παρίσι σὲ χιλιάδες ἀντιγράφων.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ὠφέλησε τὸν ποιητὴ. Οἱ σεμντοφροὶ ἐξεμάνησαν ἐναντίον του. Ὁ εἰσαγγελεὺς τὸν ἔκαλεσε ν' ἀπολογηθῇ καὶ, ἀσφα- λῶς ὁ ποιητὴς θά ἐφελικέτο, ἂν ὁ πρόεδρος τοῦ κακουργοδικείου Μπουγιέ, ἓνας γηραιὸς διανοούμενος πὺν ἔδινε καὶ τὴν ψυχὴ του στὸ διάβολο γιά τέτοιον εἶδος σκάνδαλου, δὲν τὸν συμβούλευε ν' ἔριξε νά κἀνὴ γιά νά γλυτώσῃ τὴ φυλάκισι.

—Νὰ πῆς, τοῦ σύστησε, στὸν Εἰσαγγελέα πῶς δὲν ἔγραψες ἐσὺ αὐτοὺς τοὺς στίχους. Πῆς πῶς τοὺς ἔγραψα ἐγὼ καὶ σοὺ δίνω τὸν λόγο μου πῶς δὲν θά σὲ διαφενώσω.

Ἔτσι ὁ Πιρόν γλύτωσε τὴ φυλάκι, ἀλλὰ δὲν γλύτωσε κι' ἀπὸ τοὺς κριτικούς πὺν τοῦ ἔψαλαν τὸν ἀναβαλλόμενο.

Στὸ Παρίσι ἐγκαταστάθηκε ὁ Πιρόν κατὰ τὸ 1719. Ἡ φτώχεια πὺν τὸν ἔδερνε τὴν ἐποχὴ αὐτῇ ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔφτασε στὸ ση- μείον νά τὸν ἐργάζετο ἐπὶ δώδεκα ὥρες γιά 2 φράγκα ἡμερομίσθιο! Γρη- γορά ὅμως κέρδιζε ἀνεπὶ χρήματα χάρις στὰ θεατρικὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἄρσαν τὸ παρισινὸ Κοινό.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ Πιρόν δὲν ἐξεδόθησαν οὐτε

μετὰ τὸν θάνατό του, γιατί οἱ ἔχθροί του τὸν πολεμήσαν καὶ π- θαμένο.

Ἔγινε ὥστόσο ἓνας ἀπὸ τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς τῆς μόδας, ἀλλὰ στὴ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» πρωτανεβόσθηκε ἔργο του μόλις τὸ 1728, χάρις στὶς ἐνέργειες τῆς πρωταγωνίστριας Κινὸν πὺν ἦταν ἡλενάδα του. Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Πιρόν πὺν παίχτηκε στὴ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» ἦταν «Τὸ Σχολεῖο τῶν Πατέρων», ἐκφάνισε δὲ τὸ πρό- γραμμα 32 βραδείες στὴ σειρά, πραγματικὸς θρίαμβος γιά τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ!

Στὰ 1730 παίχτηκε ὁ «Καλλισθένης» του, τραγωδία, γιά τὴν αὐτὴ ὁ Βολταίρος εἶπε: «Γιά νά πετύχῃ αὐτὴ ἡ τραγωδία, πρέπει νὰ οἱ θεαταὶ νά εἶνε Σωκράται ἢ Κάτωνες!».

Τέλος, κατὰ τὸ 1738 ἀνεβάρθηκε ἡ «Metromanie» του, τὸ ἀρ- στούργημα τοῦ δηλαδὴ, τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο τοῦ ἐξασφάλισε τὴν ἀνα- νασία καὶ τὸ ὁποῖο, κατὰ τὸν κριτικὸν Μωπέτ, ἦταν ἀρχὴ γιά ν' ἀ- νοίξῃ γιά τρεῖς συγγραφεῖς τὴν πόρτα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Στὰ 1744 ἡ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» ἀνέβασε νέα τραγωδία του, τὴν «Φερνάνδο Κορτέζ». Ὅταν ἐγένοντο ἡ πρόδς τῆς τραγωδίας αὐτῆς οἱ ἡθοποιοὶ ζήτησαν ἀπ' τὸν Πιρόν νά ἐπιφέρει στὸ ἔργο του ἀκαθάρ- τροποποιήσι. Αὐτὸς ὅμως ἀνήχησε.

—Ὁ Βολταίρος εἶνε πὺν καλόβολος σὲ τέτοια ζητήματα, τοῦ εἶπε. —Ὁ Βολταίρος κτίζει με πλίνθους, ἐνῶ ἐγὼ κτίζω με χαλκὸ ἐ- πάντησε ὁ ἐγωίστης συγγραφεὺς.

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νά κηρυχθῇ ὁ Βολταίρος ἀμειλίχτος ἐχθρὸς του. Ἐκεῖνο ὅμως πὺν ἐξασφάλισε στὸν Πιρόν τὴν μεγάλη δόξα, ἦταν τὸ πνεῦμα του.

Ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος του ἦταν κατὰ τὸ ἀπίστευτο. Θὰ ὑπέθετε κανεὶς πῶς ἦξερε ἀπὸ βραδύς πῶς θά τὸν πείραζε καὶ πῶς οἱ πῶς οἱ συγγενεῖς τῆς ἄλλῃ μέρα, καὶ εἶπε πρῶτον σκευάσει τὶς ἀπαντήσεις του. Τὸν ἀπεκρίσαν «μηχανήματα ἐπιγραμμάτων». Γιατὰ τὰ ἐπιγράμ- ματὰ του ἦσαν πραγματικῶς ὑπέροχα.

Μὲ τὸ μισοκακόμοιο ὕψος του — ἦταν ἡ- περοβικά μικρὸν καὶ στὸ τέλος τυφλώθηκε ἐν- τελῶς — ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπου ἀλλο- κοῦ καὶ ἀκάκτου, ὡς πὺν ὄνοιγε τὸ σῶμα του κι' ἔβγαζε κεραυνούς!

Δεχότανε, οἰκτοῦρος γιά τὴ νίκη, ἀπακρί- τε ἐπιθετοὶ καὶ ἀπὸ ὑπονοήσιτες. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει διανοούμενο πὺν νά μύρεσε νά τὴ βγάλῃ πέρα μαζὺ του. Γιά τὸν λόγο αὐτὸν ἡ πὺν σὺβαρὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ Βολ- ταίρος, ἀπέφεινε πάντοτε νά πᾶνται με τὸν διαβολοάνθρωπο αὐτόν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Πιρόν τὰ πέρασε μέσα σὲ σχετικὴ φτώχεια. Ὅταν με- λιστα τυφλώθηκε ἐντελῶς, τὸν ἐγκαταλείψαν καὶ οἱ ὀλίγοι θαυμασταὶ του. Ὡστόσο, ὁ μα- κήσιος ντὲ Λασὲ τοῦ ἔστειλε καθεὶς χρόνος ἐπι- βαστὸ ποσό. Ἐπίσης στὸ τραπέζι τοῦ μαγαζι- ντὲ Μιρέ δὲν ἔλειψε ποτὲ τὸ πᾶτο του, μετὰ- μέρι-βράδι, ἐπὶ 20 χρόνια. Διαφορετικὰς ἀ- σαύτως τὸν βοήθησαν ὁ δούξ ντὲ λὰ Βαλλί, ὁ πρίγκηψ Κάρολος καὶ ὁ Μοντεπᾶ.

Ἡ Ἀκαδημία, τὴν ὁποία πολέμους ἱκανο- δέστατα με τὰ ἐπιγράμματα του, δὲν ἐναντιο- κησε ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξέλεξε μέλος τῆς διὰ παμψηφίας κατὰ τὸ 1753, στὴν ἔδρα τοῦ Λαγκρέ ντὲ Ζερζύ.

Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως ἐέλησαν νά τοῦ θύμ- ητοῖσιν καὶ τὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἐπὶ τὴν ἰδια μέρα τῆς ἐκλογῆς του στείλανε τὴν σκανδαλωδὴ «Ὡδὴ» του στὸν σεμντόντο βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Μόλις ὁ Λουδοβίκος διάβασε τὴν «Ὡδὴ» στὸν Πρίαπο, ἔγινε ἔξω φρενὼν καὶ ἀκρόαση τὴν ἑλὼν τοῦ Πιρόν ὡς ἀκαδημαῖκου.

—Δικαίωμα τοῦ βασιλέως εἶνε νά μὴ με θεωρῇ ἄξιο τῆς ἀκαδη- σίας, εἶπε ὁ ποιητὴς μόλις πληροφορήθηκε τὴ συνέδη. Ἀλλὰ καὶ ὁ καιωμά μου εἶνε νά τὸν συμβουλέω νά μὴ φυτρώνῃ ἐκεῖ πὺν δὲν τὸν σπέρνουν!

Ἔτσι ὁ Πιρόν γλύτωσε τὴ φυλάκι, ἀλλὰ δὲν γλύτωσε κι' ἀπὸ τοὺς κριτικούς πὺν τοῦ ἔψαλαν τὸν ἀναβαλλόμενο.

Στὸ Παρίσι ἐγκαταστάθηκε ὁ Πιρόν κατὰ τὸ 1719. Ἡ φτώχεια πὺν τὸν ἔδερνε τὴν ἐποχὴ αὐτῇ ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔφτασε στὸ ση- μείον νά τὸν ἐργάζετο ἐπὶ δώδεκα ὥρες γιά 2 φράγκα ἡμερομίσθιο! Γρη- γορά ὅμως κέρδιζε ἀνεπὶ χρήματα χάρις στὰ θεατρικὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἄρσαν τὸ παρισινὸ Κοινό.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ Πιρόν δὲν ἐξεδόθησαν οὐτε

μετὰ τὸν θάνατό του, γιατί οἱ ἐχθροὶ του τὸν πολεμήσαν καὶ π- θαμένο.

Ἔγινε ὥστόσο ἓνας ἀπὸ τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς τῆς μόδας, ἀλλὰ στὴ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» πρωτανεβόσθηκε ἔργο του μόλις τὸ 1728, χάρις στὶς ἐνέργειες τῆς πρωταγωνίστριας Κινὸν πὺν ἦταν ἡλενάδα του. Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Πιρόν πὺν παίχτηκε στὴ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» ἦταν «Τὸ Σχολεῖο τῶν Πατέρων», ἐκφάνισε δὲ τὸ πρό- γραμμα 32 βραδείες στὴ σειρά, πραγματικὸς θρίαμβος γιά τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ!

Στὰ 1730 παίχτηκε ὁ «Καλλισθένης» του, τραγωδία, γιά τὴν αὐτὴ ὁ Βολταίρος εἶπε: «Γιά νά πετύχῃ αὐτὴ ἡ τραγωδία, πρέπει νὰ οἱ θεαταὶ νά εἶνε Σωκράται ἢ Κάτωνες!».

Τέλος, κατὰ τὸ 1738 ἀνεβάρθηκε ἡ «Metromanie» του, τὸ ἀρ- στούργημα τοῦ δηλαδὴ, τὸ ἔργο τὸ ὁποῖο τοῦ ἐξασφάλισε τὴν ἀνα- νασία καὶ τὸ ὁποῖο, κατὰ τὸν κριτικὸν Μωπέτ, ἦταν ἀρχὴ γιά ν' ἀ- νοίξῃ γιά τρεῖς συγγραφεῖς τὴν πόρτα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Στὰ 1744 ἡ «Γαλλικὴ Κωμῳδία» ἀνέβασε νέα τραγωδία του, τὴν «Φερνάνδο Κορτέζ». Ὅταν ἐγένοντο ἡ πρόδς τῆς τραγωδίας αὐτῆς οἱ ἡθοποιοὶ ζήτησαν ἀπ' τὸν Πιρόν νά ἐπιφέρει στὸ ἔργο του ἀκαθάρ- τροποποιήσι. Αὐτὸς ὅμως ἀνήχησε.

—Ὁ Βολταίρος εἶνε πὺν καλόβολος σὲ τέτοια ζητήματα, τοῦ εἶπε. —Ὁ Βολταίρος κτίζει με πλίνθους, ἐνῶ ἐγὼ κτίζω με χαλκὸ ἐ- πάντησε ὁ ἐγωίστης συγγραφεὺς.

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νά κηρυχθῇ ὁ Βολταίρος ἀμειλίχτος ἐχθρὸς του. Ἐκεῖνο ὅμως πὺν ἐξασφάλισε στὸν Πιρόν τὴν μεγάλη δόξα, ἦταν τὸ πνεῦμα του.

Ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος του ἦταν κατὰ τὸ ἀπίστευτο. Θὰ ὑπέθετε κανεὶς πῶς ἦξερε ἀπὸ βραδύς πῶς θά τὸν πείραζε καὶ πῶς οἱ πῶς οἱ συγγενεῖς τῆς ἄλλῃ μέρα, καὶ εἶπε πρῶτον σκευάσει τὶς ἀπαντήσεις του. Τὸν ἀπεκρίσαν «μηχανήματα ἐπιγραμμάτων». Γιατὰ τὰ ἐπιγράμ- ματὰ του ἦσαν πραγματικῶς ὑπέροχα.

Μὲ τὸ μισοκακόμοιο ὕψος του — ἦταν ἡ- περοβικά μικρὸν καὶ στὸ τέλος τυφλώθηκε ἐν- τελῶς — ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπου ἀλλο- κοῦ καὶ ἀκάκτου, ὡς πὺν ὄνοιγε τὸ σῶμα του κι' ἔβγαζε κεραυνούς!

Δεχότανε, οἰκτοῦρος γιά τὴ νίκη, ἀπακρί- τε ἐπιθετοὶ καὶ ἀπὸ ὑπονοήσιτες. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει διανοούμενο πὺν νά μύρεσε νά τὴ βγάλῃ πέρα μαζὺ του. Γιά τὸν λόγο αὐτὸν ἡ πὺν σὺβαρὸς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ὁ Βολ- ταίρος, ἀπέφεινε πάντοτε νά πᾶνται με τὸν διαβολοάνθρωπο αὐτόν.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Πιρόν τὰ πέρασε μέσα σὲ σχετικὴ φτώχεια. Ὅταν με- λιστα τυφλώθηκε ἐντελῶς, τὸν ἐγκαταλείψαν καὶ οἱ ὀλίγοι θαυμασταὶ του. Ὡστόσο, ὁ μα- κήσιος ντὲ Λασὲ τοῦ ἔστειλε καθεὶς χρόνος ἐπι- βαστὸ ποσό. Ἐπίσης στὸ τραπέζι τοῦ μαγαζι- ντὲ Μιρέ δὲν ἔλειψε ποτὲ τὸ πᾶτο του, μετὰ- μέρι-βράδι, ἐπὶ 20 χρόνια. Διαφορετικὰς ἀ- σαύτως τὸν βοήθησαν ὁ δούξ ντὲ λὰ Βαλλί, ὁ πρίγκηψ Κάρολος καὶ ὁ Μοντεπᾶ.

Ἡ Ἀκαδημία, τὴν ὁποία πολέμους ἱκανο- δέστατα με τὰ ἐπιγράμματα του, δὲν ἐναντιο- κησε ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξέλεξε μέλος τῆς διὰ παμψηφίας κατὰ τὸ 1753, στὴν ἔδρα τοῦ Λαγκρέ ντὲ Ζερζύ.

Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως ἐέλησαν νά τοῦ θύμ- ητοῖσιν καὶ τὴ χαρὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἐπὶ τὴν ἰδια μέρα τῆς ἐκλογῆς του στείλανε τὴν σκανδαλωδὴ «Ὡδὴ» του στὸν σεμντόντο βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Μόλις ὁ Λουδοβίκος διάβασε τὴν «Ὡδὴ» στὸν Πρίαπο, ἔγινε ἔξω φρενὼν καὶ ἀκρόαση τὴν ἑλὼν τοῦ Πιρόν ὡς ἀκαδημαῖκου.

—Δικαίωμα τοῦ βασιλέως εἶνε νά μὴ με θεωρῇ ἄξιο τῆς ἀκαδη- σίας, εἶπε ὁ ποιητὴς μόλις πληροφορήθηκε τὴ συνέδη. Ἀλλὰ καὶ ὁ καιωμά μου εἶνε νά τὸν συμβουλέω νά μὴ φυτρώνῃ ἐκεῖ πὺν δὲν τὸν σπέρνουν!

Ἔτσι ὁ Πιρόν γλύτωσε τὴ φυλάκι, ἀλλὰ δὲν γλύτωσε κι' ἀπὸ τοὺς κριτικούς πὺν τοῦ ἔψαλαν τὸν ἀναβαλλόμενο.

Στὸ Παρίσι ἐγκαταστάθηκε ὁ Πιρόν κατὰ τὸ 1719. Ἡ φτώχεια πὺν τὸν ἔδερνε τὴν ἐποχὴ αὐτῇ ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἔφτασε στὸ ση- μείον νά τὸν ἐργάζετο ἐπὶ δώδεκα ὥρες γιά 2 φράγκα ἡμερομίσθιο! Γρη- γορά ὅμως κέρδιζε ἀνεπὶ χρήματα χάρις στὰ θεατρικὰ ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἄρσαν τὸ παρισινὸ Κοινό.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ Πιρόν δὲν ἐξεδόθησαν οὐτε

ΣΤΗΝ αἰθουσα ἀναμο- ρφῆς καὶ γραφεῖο τῆς νευρολόγου Ἰουλιέττας Μπερέ. Ὁ κ. Ὀλιβιέρ Ζουμेलέν, ἓνας ἄντρας 35 ἐταρῶν χρόνων, πολλὸ συμ- πθητικὸς καὶ μὲ πολλὸ καλὸ παρουσιαστικὸ, περιμένει).

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τέσσερες ἀπὸ δατῶ... Εἶνε ἰλιθιο αὐ- τὸ πὺν ἔκανα. Σὲ πέντε λε- πτὰ θά με πᾶσῃ ἡ κρίσι μου καὶ θά ἐξέλθω ἀπὸ τὴν πόρτα σ' ἓνα ἀκόμη γιατρό, ὕστερα ἀπὸ τόσοι καὶ τόσοι πὺν μ' ἔχουν δεῖ ὡς τώρα τοῦ κάκου!... Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ, μάλιστα ὁ γιατρός δὲν εἶνε ἀρσενικός, ἀλλὰ θηλυ- κός. Πῶς ἔρεσι, θά εἶνε καμιά ἀσχημα γεροντοκόρη, με γυαλιά... Θέε μου, δὲν φείγῃ καλὴτερα... Νά, ἀλλὰ τότε ἡ κρίσι μου θά με πᾶσῃ μετὰ τὸ δρόμο, ἡ μέρα στὸ αὐτοκίνητο, καὶ τί θά γίνω... Θέε μου!... πὺν φαίνεται πῶς ἄρχισε κίβλας ἡ κρίσι... Νά, αἰσθάνομαι πῶς ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατὰ. Σίγουρα θάχω καὶ πυρετό... (Βράζει ἀπὸ τὴν τῆσι του ἐνὰ θερμόμετρο, ξεκουμπώνει τὸ πονκάμισό του καὶ τὸ χώνει κάτω ἀπὸ τὴν ἀμσάχη του). Τί ἀγωνία, Θεέ μου, τί ἀγωνία! Θά εἶνε φοβερὴ ἡ σημερινὴ μου κρίσι! Θάδιναι ἐνὰτὸ χι- λιάδες φράγκα γιά νά μὴ δοσθῇ καμιά ἑδῶ. (Βράζει τὸ θερμόμετρο καὶ τὸ κινεῖται). 36 καὶ 4. Πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία... ἔχω ὑποθερ- μίαν με ἱσχυροὺς παλμούς... Τὸ χειρότερο, δηλαδὴ, πὺν μπορεῖ νά γί- νῃ! Θεέ μου, Θεέ μου!

(Ἡ Ἰουλιέττα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα τοῦ γραφεῖ- ος τῆς παρακολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, κρῖνει κατάλληλη τὴ σκηνή καὶ νά παρανοιασθῇ).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (χαμογελώντας).— Κύριε...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (χαριετώντας με μὴν ἐνθουσιασμὸν ἐκπληξὶ στὸ πρό- σωπο του).— Ἡ κυρία μητέρα

σε εἰσέρχῃ νά με δεχτῇ!

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (εὐφραρισμένη).— Ἡ μητέρα μου;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Νά, ἡ νευρο- λόγος.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἡ νευρολόγος, κύριε, εἶμι ἐγώ.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ, (παρασυρόμενος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του).— Τόσο νῆα καὶ τόσο ὁμορφὴ! (Καταλα- βαίνοντας ὅτι ἔκανε γκάφρα). Μὲ συγχωρεῖτε, ἦθela νά πῶ ὅτι δὲν φαντάζομαι ποτὲ πῶς μιά τόσο σπῆ καὶ διασημὴ νευρολό- γος θά ἦσαν τόσο νεά...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Εἰστε πολλὸ εὐ- νεπὸς! (Διχνώντας του ἐνὰ κίβλα). Ἐκ πρώτης ὁψεως μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν ἔχετε τί- ποτε σοβαρὸ. Ὅσο ἓνας ἄντρας δὲν ἔγινε ἐντελῶς ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ γυναικα, θά πῇ ὅτι τὸ νευ- ροτὸν σῆστημα εἶνε ἐν τάξει...

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Σὰς δεδαῖω, κυρία, ὅτι εἶνε καιρὸς πὺν δὲν συλ- λογιστῇ τις γυναικες...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Καὶ τότε λοιπὸν τί συλλογίζεστε;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Τὴν ἀρρώστεια μου.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ὄ!... Αὐτὴ ὑπάρχει μονάχα στὴ φαντασία σας.

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ἐνὰ πλῆθος πράγματα... Διάφορες ἀγωνίες δι- νῶς λόγο, διάφορες μανίες...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Δηλαδὴ;

ΖΟΥΜΕΛΕΝ.— Ἐξαιτίας μου καὶ ξανάχρως με λύσσα τὰς ἐναντίον τῆς Ἀκαδημίας ἐπὶ τῆς μου.

Ἡ μαθητορία Παιδαγωγὸν γιά νά γλυκάνῃ τὴν πύρα πὺν τοῦ προ- ἔταρε ὁ βασιλεὺς, διὰτάξε νά δύνουν στὸν Πιρόν ἀπ' τὸ ἰδιαιτέρὸ τῆς ταμείῳ δύν περίπου χιλιάδες σημερινὰ φράγκα τὸ χρόνο.

Ὁ Ἀλέξης Πιρόν πέθανε τυφλός, ἀπὸ γερωνιὴν ἐξάντησι, σὲ ηλικία 84 ἐταρῶν. Μέχρι τῶν τελευταίων του στιγμῶν διετηροῦσε τὴν ἐτοιμότητά του πνεύματος του.

Πῆς μὰς κατὶ ἔξυπνο, δάσκαλε, τοῦ λέγανε οἱ πιστοὶ τοῦ φίλου Ζουμेलέν πῶς αὐτὸ τὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου του.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

(Διήγημα 'Ινδικό)

πριγκίπισσα 'Αντίτι, η κόρη του Γκούντα Σάρμα, είχε μπει στα δεκαπέντε της χρόνια. Είχε γοργάσει κάθιστος τους άρραβόνες της και οι γονείς του άρραβωνιστικού της, όταν την πρωτοείδαν, θαυματούμενοι από την ωμορφιά της, είπαν:

— Είπε ωμορφη σαν τη θεά Ντεβενάσι, την αιώνια παρθένα!...

Η 'Αντίτι ήταν ευτυχισμένη. Παρ' όλη ωστόσο την ευτυχία της, έννοιωθε ώρες—ώρες μια άοριστη ανησυχία για το μέλλον της. 'Ηθελε να βεβαιωθεί, αν θα περνούσε εκείνη την αιώνια παρθενία...

Ξωή ευτυχισμένη μ' αυτόν που θα έκανε σύντροφο της ζωής της. Φάνταζε, λοιπόν, μια μέρα τον περίφημο φακίρη Σαβερναντέν, και του είπε να της προφητεύει το μέλλον της.

Ο Σαβερναντέν ήταν ένας φακίρης νέος κι' ώριμος, φημισμένος σ' όλες τις 'Ινδίες για τα θαύματά του. Μόλις άκουσε την επιθυμία της 'Αντίτι, της είπε:

— Θα γίνω το θέλημά σου.

Κι' άρχισε να κάνει μπρος στα έξι-πλάτη μάτια της τα πιο άλλοττα θαύματά του: Βάστα φαφουρόνια γύριαν ξαφνικά μέσ' από τη γη και μέσα στα δάβα αυτά φύτρωναν μονομιάς έξαισια λουλούδια... Πόλεις φαντασμαγορικές, με τρούλλους χρυσούς, με παλάτια και με κρεμαστούς κήπους πρόβαλαν μέσ' απ' το σκοτάδι...

Η 'Αντίτι ήταν κατάλυρητη, γοητευμένη...

Μά ποιά πολλά απ' όλα ποδοίσε να μάθω το μέλλον της. Κι' ο νέος φακίρης προφήτεψε πως όλη της η ζωή θα ήτανε ροδίνη κι' άνθοςπαμένη.

Η πριγκίπισσα έμεινε κατενυχισμένη. Μά κάτι τη βασάνιζε ακόμα. Ο φακίρης τό μάντεψε κι' αυτό και της είπε:

— Θα μάθεις αυτό που ποθείς, ωραία 'Αντίτι. Βάλε στο νου σου την ερώτηση που σ' ενδιαφέρει κι' εγώ θα τη μαντέψω και θα σου δώσω την απάντηση, χωρίς να μου πεις λέξη.

Η πριγκίπισσα τότε σκέφτηκε:

— «Ποιός μ' αγάπησε πιο πολύ ως τώρα;»

Πόρνα γράμματα φάνηκαν ξαφνικά πάνω στο πάτωμα και τα γράμματα αυτά σχημάτιζαν τη λέξη: «Άμω».

— Η μητέρα σου, είπε ο φακίρης στην πριγκίπισσα.

Η 'Αντίτι τότε ξαναρώτησε μέσα της: «Ποιός θα μ' αγαπήσει στο μέλλον, με μια μεγάλη κι' αληθινή αγάπη;»

— Ένα χέρι άόρατο έγγραψε άμέσως άπάνω στο πάτωμα:

— «Ένας που δεν θα σου μανερώσει ποτέ την αγάπη του και που δεν θα τον αγαπήσεις ποτέ».

Καθώς διάβαζε τα μυστηριώδη αυτά γράμματα η 'Αντίτι, έριξε μια ματιά στο φακίρη. Ο νέος κι' ώριμος Σαβερναντέν είχε στωλώσει άπάνω της τα φλογερά μάτια που και την κίταζε με άπειρη τρυφερότητα.

Η 'Αντίτι χαμήλωσε το βλέμμα της.

— Εύχαριστώ! του είπε. Πήγαινε. Δεν σε χρειάζομαι πια.

Και του έδωσε ένα σκεπιδάκι φλογιάς.

— Έτσι ο νέος φακίρης δεν ξαναήγνη πια στο παλάτι της πριγκίπισσας.

Όσο, από την ημέρα αυτή, όταν η 'Αντίτι έβγαλε έξω, έβλεπε το φακίρη γονατισμένο στην άκρη του δρόμου, με τα μάτια κατεβασμένα, σαν χαμένο στις σκέψεις του. Και πάντα η ωραία πριγκίπισσα είχε το άόριστο αίσθημα της παρουσίας του κοντά στο σπίτι της. Κάθε βράδυ ανέβαινε στην ταράτσα του παλατιού ν' αναπνεύσει το άρωμα των λουλουδιών και ν' ακούσει το τραγούδι των αηδονιών που την ξυπνούσαν απ' τον ύπνο της. Ένας ίσκιος γλυτρούσε τότε γρήγορα-γρήγορα κάτω από τα δέντρα. Η 'Αντίτι μάντευε ποιος ήταν ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος κι' η καρδιά της σφι-

γότανε.

Μια νύχτα, την ώρα που έβλιναν ή θύρες των ναών, η 'Αντίτι είδε λάμπει παράξενες να φέγγουν μέσα στο σκοτάδι. Χίρια τρενά σκόρπισαν φλόγινια λουλούδια στον αέρα και μια φωνή γοηδούσε:

Τι λέει μέσ στην γλυκειάν εσπέρα,
τό περισσότερη στην περιστερά;
'Αγάπη είνε όλη η ζωή!...

Την άλλη μέρα η 'Αντίτι κάλεσε τον Σαβερναντέν και του είπε:

— Γιατί τάραξες τον ύπνο μου, χτες τη νύχτα;

— Ο πατέρας σου, άποκριθηκε ο φακίρης, είνε δυνατός σαν ήλιο σιλήας. Η μητέρα μου πουλάει κανένα στο παζάρι. Μας χωρίζει άπειρα κοινωνικά σκαλοπάτια. Δώσε λοιπόν διαταγή να με τσερήσουν.

— Είσαι ένας μεγάλος άγιος, μα η δύναμή σου είνε μακριά από των Θεών, και οι Θεοί προστάζουν να σέβεται τις παθήσεις, και η 'Αντίτι.

— Θα με ιδής, άποκριθηκε τότε ο φακίρης, ακόμα μια φορά, μέρα του γάμου σου. Ύστερα, δε θ' ακούσης πια να γίνεται λόγος για μένα.

Καλά. Φρόντισε να κρατήσεις την υπόσχεσή σου, άποκριθηκε με όλη την επίσημη φωνή η 'Αντίτι. Δεν θέλω να σε τρωμάξω...

Ποτέ δεν είχαν δει γάμους τόσο λαμπρούς οι κάτοικοι του Τριβανερπού. Της παριόδας της 'Αντίτι. Η γαμήλια πομπή ήταν άτελείωτη κι' ολόκληρη, λαμπρά προσηγορούσαν δέκα έλεφαντες, και η προδοσιώδης των ήταν στολισμένες με χρυσές γιοράντες, τα δόντια τους ζωοί να με δαχτυλίδια χρυσά, και τα μαντίλια τους με μεγάλους άσημένιους ήλιους. Οι σοί τους σ' ένα άωμα γενιότα λουλούδια ήταν θαμμένο το άγκυρα του θεού Βισνού, φρεσκοπασαλειμένο με λάδι και γύρο από τ' άγκυρα ένατό φράσκατο με ορίσια, σαν άγγελιοι του Παραδείσου με διαμέταξα φορέματα, έρχονταν λουλούδια στο πλήθος. Το φορέο ήταν σαν σμένιοι οι νεόνυμφοι, ήταν καυκάσιοι ολόκληρο από χρυσάφι και φινιάν. Τα μύξια των προσκεκλημένων τον κερταρρίζαν, ξεμένα σε θαμνάσια άλωας της Κεϊλάνης.

Έξαρνα, καθώς η γαμήλια πομπή μπήκε σ' ένα μεγάλο δρόμο, βάδισαν τους ήταν άτάραχοι και με φωνή καθαρή, δοξολογούσαν τον θεό Σίδα. Ήταν ένα θέμα συνηθισμένο σ' όλους τους μεγάλους γάμους. Η 'Αντίτι κίταζε για μια στιγμή τους άγιους τους μάγους, μα ύστερα κατέβασε άμέσως τον πέλο που παζε το φορέο της. Από το φόβο μήπως ανάμεσα στους φακίρηδες αντίκριζε και τον Σαβερναντέν.

Τόν είδε, ωστόσο, λίγα λεπτά αργότερα, ανάμεσα στους τάρδα, τους ιερούς μουσικούς, τη στιγμή που ανέβαινε τη σκάλα του ναού, στο πλευρό του συνύγνου της, του Βιάζα. Ο νέος φακίρης την κίταζε, σά να ήθελε να χωράει για πάντα την εικόνα στην ψυχή του. Και πρην το ταιριαστό ζευγάρι φτάσει στο παλάτι του ναού, ο Σαβερναντέν προχώρησε προς τους δοξαμένους και είπε μεγαλόφωνα:

— Το πνεύμα του θεού Σίδα με προστάζει να διαπύσω το πνεύμα του πατέρα της 'Αντίτι, της κόρης του Γκούντα-Σάρμα, και του συνύγνου της, του γενναίου Βιάζα, γυνού του Βισνόμερα.

Το πλήθος ανατόριχσε.

Η 'Αντίτι χλώμασε, σαν το λουλούδι που πεθαίνει...

Σπάνια οι φακίρηδες έξορυσσαν τα μάτια τους. Η όραση της

Είχε τυφλωθεί...

Είχε τυφλωθεί... Ο φακίρης, καθώς η γαμήλια πομπή μπήκε σ' ένα μεγάλο δρόμο, βάδισαν τους ήταν άτάραχοι και με φωνή καθαρή, δοξολογούσαν τον θεό Σίδα. Ήταν ένα θέμα συνηθισμένο σ' όλους τους μεγάλους γάμους. Η 'Αντίτι κίταζε για μια στιγμή τους άγιους τους μάγους, μα ύστερα κατέβασε άμέσως τον πέλο που παζε το φορέο της. Από το φόβο μήπως ανάμεσα στους φακίρηδες αντίκριζε και τον Σαβερναντέν.

Τόν είδε, ωστόσο, λίγα λεπτά αργότερα, ανάμεσα στους τάρδα, τους ιερούς μουσικούς, τη στιγμή που ανέβαινε τη σκάλα του ναού, στο πλευρό του συνύγνου της, του Βιάζα. Ο νέος φακίρης την κίταζε, σά να ήθελε να χωράει για πάντα την εικόνα στην ψυχή του. Και πρην το ταιριαστό ζευγάρι φτάσει στο παλάτι του ναού, ο Σαβερναντέν προχώρησε προς τους δοξαμένους και είπε μεγαλόφωνα:

— Το πνεύμα του θεού Σίδα με προστάζει να διαπύσω το πνεύμα του πατέρα της 'Αντίτι, της κόρης του Γκούντα-Σάρμα, και του συνύγνου της, του γενναίου Βιάζα, γυνού του Βισνόμερα.

Το πλήθος ανατόριχσε.

Η 'Αντίτι χλώμασε, σαν το λουλούδι που πεθαίνει...

Σπάνια οι φακίρηδες έξορυσσαν τα μάτια τους. Η όραση της

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΠΕΛΔΙΣΜΕΝΟΥ

(ΤΟΥ ΔΟΡΕΝΤΖΟ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

Σά γίνης γρηά και θα διαβάζης
στο τζάκι πλάι τους στίχους αυτούς, μόνη
τότε θα ιδής νάβουν στο νου σου πάλι
οι περασμένοι χρόνοι.

Θά γίνης το κεφάλι απ' τα στήθη
σαν θυμηθείς την περασμένη νεότη
και θα σκεφθής κι' έμένα, που θα κρύβουν
της γής τα μαύρα σκότη.

Και θα νομίσω, μια στιγμή μέσ' στον αγέρα
πως τάχα άκουσ κάποια φωνή ξεψυχισμένη...
θα σου φανή η φωνή σαν περιγέλιο
σαν ελρυνεία θαμμένη...

Και θα σου λέη η φωνή: —Μά δεν θυμάσαι,
μά δεν θυμάσαι πια, γαλανοιάτα,
τι όλόχρυσά μαλλιά σου τα χυμένα
σε λαγγιγμένα στήθη σου τ' άφράτα;»

Πάν τα χρόνια σ' άλλαξαν, άλλοι-
(μονο κι'...)

Σά δάδα τους άλλαξαν τη μορφή
(σου κι'...)

Πάνε λοιπόν τα όλόχρυσά μαλλιά σου,
(σου, κι'...)

κι' οι φλογεροί θυμοί σου;

Σα τζάκι πλάι, τα χρόνια σου τ' ά-
(γύριστα)

μόνη σου κλαίς κι' εγώ στο μνήμα
(μένω...)

Κλαίω θλιβερά κι' εγώ... Έλα να σμι-
(ζούμε...)

Εδώ σε περιμένω.

Έλα... Κι' αν κάποια έλπίδα αυτού
(στη γη)

μής γέμισε, ένομένοι πως θα ζήσουμε,
έλα, σαν ύστατη άντεκδικησις, μαζί
στο μνήμα να σπείσουμε!...

ΔΟΥΛΟΥΔΟ

(ΤΟΥ ΤΕΝΝΥΣΟΝ)

Σά 'ρείται τοίχου, λουλούδι, γεννήθης μάν ημέρα
κι' εγώ απ' τη ρίζα μ' άπονιά σ' έρριξα χάμου πέρα...
Μά με την έλαφρη πνοή, που είχες, μαρμαμένο
μολπες στην άπνοη καρδιά, με τρώτο λυπημένο:
— Έσως όταν θα γνώριζες την τύχη μου κι' έμένα,
δύστη, δε να γνώριζες και το Θεό κι' έσένα...»

Καμιά την πιο άρανταση περιφρόνησι των πόνων. Γι' αυτό στο
καμιά των λόγων του Σαβερναντέν, ένα δυνατό ρόγος φρίκης
κατέβη κι' ατύπως τους φανταστικούς ιερείς. Η 'Αντίτι, μιν με-
ταφύσε ν' έμποδισή την πράξη αυτή, γιατί θα προσέβαλλε το θεό
Σίδα, παρακαλούσαν τις κινήσεις του φακίρη, με μια άνευκτη
φωνή. Ο Σαβερναντέν, πλησίασε άτάραχος ένα από τα ψηλά
καμάρια τα τοποθετημένα δεξιά και άριστερά στην είσοδο του
ναού, μέσα στα όποια έσκυαν άρώματα, και τράβηξε από τα άνα-
κτα κάθονα μια λεπτή μιντερή ταιμπίδα πυρακτωμένη και λαμ-
πρή σαν άγκυρα του ήλιου. Γύρισε ύστερα και κυνέζε την 'Αν-
τίτι, τρυφερά. Της έριξε ένα βλέμμα παρατεταμένο, το τελευταίο
πριν το έρωτος και της θυσίας. Σήκωσε έπειτα την ταιμπίδα
και με τις δύο της λαβίδες, τις μιντερές σάν σιλέττα κάρφωσε τα
ματιά του, τα φλογερά μαύρα του μάτια... Ένα τριξίμο ακού-
στηκε και λίγος μαυρογάλανος καπνός βγήκε από τις κόγχες των
καμάρων του.

Είχε τυφλωθεί!...

Τα χείλη του έτρεμαν, σαν να ήταν έτοιμος να κλάμη. Και
παρακαλώ, δυο δάκρυα έτρεξαν τώρα πάνω στα μάγουλά του απ'
το σκίσιμο του μάτια, δυο καυτερά δάκρυα άνακατωμένα με
άμω...

Όταν άργά τη νύχτα κλείστηκε η 'Αντίτι
στο κρεβάτι της θάλαμο, περιμένοντας το σφύ-
ρμα της καρδιάς της ήταν άραειά σαν μολόδι.
Τα μάτια άνοιχτά στην πόλη. Και μόνο η φω-
νή των δοξαμένων έφτανε μακριά. Από το
πνεύμα των έσπερινό, τις καθήμεριγες
προσευχές για την άνάστασι των ψυχών. Και
η άραειά ταιμπίδα πριγκίπισσα συλλογιζόταν
με πρηγμένη την καρδιά, τον άγνωστο Σαβε-
ρναντέν, που είχε για την αγάπη της σκοτώσει
τον εαυτό του...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η παχυσαρκία και το πνεύμα. Μιά έσφαλμένη αντίληψις. Τό παχος και η κοιλιά του Μ. Ναπολέοντες. Η τρεμερή παχυσαρκία του Μπαλζάκ. Ο παχύτατος ήθεποιός που πληρώνει στο τράμ... τρία εισιτήρια. Τα χάλια του Ροσσίνι. Πώς την έπαθε ο Εγγένιος Σύν. 'Ανέκδοτα ιατρών. Η καλλιτέχνης που έπρόκειτο... να λυσάξη!..., κ.τ.λ.

Υπάρχει σε πολλούς η ιδέα ότι η παχυσαρκία και η σοφία είνε δυο πράγματα άσυμβίβαστα. Ότι δηλαδή ένας κοιλαράς δεν μπορεί να είνε σοφός, ότι ένας παχύς κι' όλοστρόγγυλος άνθρωπος είνε πεζός, του λείπει το καλλιτεχνικό γούστο, το ραφινάτο πνεύμα κλπ., κλπ.

Τα παραδείγματα όμως που θ' αναφέρουμε παρακάτω, διαψεύδουν πανηγυρικά την γνώμη αυτή.

Ο Μέγας Ναπολέον πρώτα-πρώτα, κάθε άλλο παρά αδύνατος ήταν. Και παχος είχε άρετό και κοιλιά... άξιοέδαστη.

Είνε γνωστή επίσης η... βαρλεσειδής σωματική κατασκευή του 'Ονορέ ντε Μπαλζάκ, του μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου. Όταν έβλεπε κανείς τον Μπαλζάκ, για κάθε άλλο τον έπαινε, παρά για συγγραφέα τόσο ανιστορηγμάτων. Έμοιαζε δηλαδή περισσότερο με... έδωδιμωπόλη ο συγγραφέας της «Αν-θρόπινης Κοινωνίας», παρά με άνθρωπο των γραμμάτων.

Ο μεγάλος ήθεποιός Λαμπλάρ πλήρωνε πάντα στο τράμ ή στο σιδηρόδρομο τρία εισιτήρια, γιατί... δεν τον χωρούσε μια θέσι να καθήση. Φαντασθήτε δηλαδή τί δγκους σαρκών... κουβαλούσε επάνω του ο διακεκριμένος καλλιτέχνης!...

Αλλά κι' ο μεγάλος μουσουργός Ροσσίνι δεν ήταν λιγώτερο παχύς. Αναφέρεται σχετικώς ότι έξη χρόνια από το θάνατό του, είχε μεγαλώσει τόσο, ώστε όταν ο δύστηνος καλλιτέχνης καθόταν σε καρέκλα δεν μπορούσε... να ιδή τα γόνατά του, γιατί τα σκέπαζε η... άπέραντη κοιλιά του. Μά κι' όταν στεκόταν όρθιος, η κοιλιά του έκρυβε έντελώς τα κάτω του άκρα.

Ο Δουμάς, πατήρ, κι' ο Σύν Μπαϊβ ήταν επίσης μεγαλόσωμοι και παχύσαρκοι.

Ο Εγγένιος Σύν, ο συγγραφέας του «Περιπλανώμενου Ιουδαίου», το έριξε στον άλκοολισμό, επειδή νόμιζε ότι έτσι θ' άδυνατίζε λιγάκι. Το κακό όμως με το κρασί, χειρότερεψε.

Ο σοφός συγγραφέας του «Βίου του Χριστού» 'Ερνέστο Ρενάν, ήταν επίσης υπερβολικά παχύς.

Παραλείπουμε κι' ένα σωρό άλλα σχετικά παραδείγματα, γιατί νομίζουμε ότι αυτά είνε άρετά για ν' αποδείξουν ότι η παχυσαρκία δεν είνε διόλου άσυμβίβαστος με την πνευματική άνωτερότητα και την ψυχική ευαισθησία.

—Κουράγιο λοιπόν, κύριοι... κοιλαράδες!

Μιά φορά ένα λυσασμένο σκυλί δάγκασε μια Γερμανίδα καλλιτέχνιδα. Ο γιατρός που περιποιήθηκε την πληγή της, σύστησε στην ήθεποιό να υποβληθή άμέσως σε αντιλυσσική θεραπεία. Και επειδή έκείνη έδισαζε, της ανέπτυξε τους κινδύνους που διέτρεχε.

—Θα λυσάξετε στο τέλος και σεις, της είπε, και τα δαγκώσετε κι' ένα σωρό άλλους ανθρώπους.

Η ήθεποιός παρακάλεσε τότε τον γιατρό να της δώση άμέσως μια μεγάλη κόλλα χαρτί και ένα μολύδι. Ο γιατρός τάχασε.

—Θέλετε να συντάξετε τη διαθήκη σας; της είπε. Έγώ νομίζω πως το καλύτερο πουχετε να κάμετε, είνε να απεύσετε να υποβληθήτε στη θεραπεία που σας υπέδειξα.

—Ποιός σας είπε ότι θα γράψω την διαθήκη μου; διεμαρτυρήθη η ήθεποιός. Θέλω να συντάξω έναν κατάλογο των συναδέλφων μου που έχω σκοπό να δαγκώσω όταν λυσάξω!...

Πάμπολλα και χαριτωμένα είνε επίσης τα ανέκδοτα, τα σχετικά με τους γιατρούς και τους πελάτες των, οι όποιοι προσπαθούν να τους άποσπάσουν δωρεάν μάν ιατρική συμβουλή.

Κάποτε μια κυρία εκάθητο, κατά την διάρκεια ενός γευμάτος, πλάι στον διάσημο Γερμανό ιατρό Φρενίχς, και έκανε κατάλληλη την περίστασι για να του κάνει λεπτομερή περιγραφή του νοσήματός από το όποιο έπασχε.

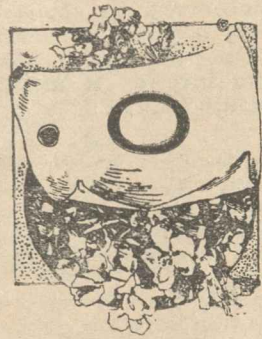
—Έσείς τί με συμβουλεύετε να κάνω, κύριε καθηγητά; τον ρώτησε στο τέλος.

—Εγώ, κυρία μου, σας συμβουλεύω... να πάτε να σας εξετάση ένας καλός γιατρός, άπάντησε ο έξυπνότερος Φρενίχς.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΟΝΗΑΣ ΤΗΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ

Αυτή η γυναίκα χόρευε με τόσο πάθος που έκανε το αίμα μας να κυλάει σαν φωτιά μέσα στις φλέβες... Την έλεγαν 'Ισαβέλλα. Είχε, όμως βλέπεις, σενιόρα, ένα όνομα βασιλοσας...

Την ώρα λοιπόν που χόρευε η 'Ισαβέλλα, χτυπώντας τις καστα- νιέτες της, μου άναψε ο Κριστομπίλ το κακό μοναχό που είχε άπαιτητο το ίδιο πρωί. Κι ήταν τόσο ταραγμένος, σαν να χτυπού- σε κιόλας στην πόρτα του η συμφορά...

Ο φτωχός! Είχε συναντήσει μια κηδεία που έβγαλε από τη Σάν- τα— Άννα και τρεις μονόφθαλμοι, που την ακολουθούσαν είχαν καμ-μείο φώσοι το μάτι τους άπάνω του...

Δεν υπάρχε πιο κακό συναπάν- τημα, σενιόρα! Τέντωσε δέβαια το δείχτη και το μικρό δάχτυλο προ- στά για να ξεχωρίσει το κακό μά- τι, μα ήταν πειά άργά. Η κη- δεία έστριβε τη γωνία κι' οι μο- νοφθαλμοί κυττάζανε τώρα άλλού με τις διαβολικές ματιές τους...

Ήταν πολύ όμορφο και γερό παλληκάρι ο Κριστομπίλ. Μα δεν του άρεσε καθόλου η δουλειά. Έλεγε ότι είχε πολύ τρικρεμά χέ- ρια και δεν μπορούσε να δουλέψει στη φάμπρικα. Του άρεσαν πάν- τα τα μυρωδάτα τσιγάρα και δεν κλάινε ποτέ από τα δικά μου. Κι' έρχοιγε πάντα μια μαστίχα μέσα στο γερό που έβριζε, γιατί έλεγε ότι τα φιλιά γίνονταν έτσι φλογερά μαζί και παγωμέ- να...

Για να ζήσει όστόσο, πουλού- σε τις Κυριακές και τις εορτές κρύο νερό μ' ένα πήλινο μπουτί- χο» στον στίβο. Έτσι, παρακο- λουθούσε και τις ταυρομαζίες, ά- κοιμώοντας στα κάγκελλα.

Τις καθημερινές πάλι, μ' ένα άσπρο γαϊδουράκι, γύριζε στις συ- νοικίες και πουλούσε φρούτα της εποχής. 'Α' είχε βρει μια δουλειά που δεν τον κοίταζε διάλο.

Κάθε βράδυ λοιπόν, αφού τάιζε το γαϊδαρό του, έρχονταν στο καμπαρέ για να πιη ένα ποτήρι κρασί και να ιδη τις χορεύτριες...

Έκει γνωρίστηκαμε, για την κακή μας τύχη!... Έγώ ήμουν τότε φοιτητής της 'Ιατρικής κι' επήγαινα εκεί πέρα, όταν τέλειωνα τη δου- λειά μου στο νοσοκομείο.

Τις πρώτες ημέρες λοιπόν είχαμε ρίξει ο ένας του άλλου άγριες ματιές, έτοιμοι, με το χέρι στην τσέπη, να τραβήξουμε τη ναβάγια...

Είχαμε καταλάβει ότι κυττάζαμε κι' οι δυο την ίδια γυναίκα! Έπειτα όμως, σιγά-σιγά, γίναμε φίλοι, γιατί καταλάβαμε πως κι' οι δυο μας άγαπούσαμε μια γυναίκα δίχως καρδιά...

Ξέραμε ότι η 'Ισαβέλλα δεν ήταν για μας. Δεν είμαστε ούτε άφεντάδες, ούτε πλούσιοι και δεν θα μπορούσαμε να την κάνουμε δική μας ούτε με τον έρωτα, ούτε με τη λεηλία. Μπορούσαμε όμως να μιλάμε γι' αυτήν δίχως να τοιμήσουμε να κοροϊδίσουμε τον άλλο...

Όταν μιλούσαμε, ο Κριστομπίλ έλεγε ότι η 'Ισαβέλλα ήταν αζι- ολάτρευτη γιατί ήξερε να χορεύει ήδονικά και γιατί είχε φειδίσινο σώ- μα, ενώ εγώ υποστήριζα ότι δεν είχε ξαναίει πιο όμορφο πρόσωπο από το δικό της.

—Ναι, δεν λέω, είπε όμορφα! φώναζε ο Κριστομπίλ. Όμορφες όμως γυναίκες βρίσκεις παντού, μα πουθενά δεν θ' άπαντήσεις μια άλ- λη χορεύτρια σαν κι' αυτή! Και θα το όμολογήσεις, γιατί μα τη «Σάντα Πουρίσιμα» που μας άκούει, θα σου καρφώσω την καρδιά με τη «ναβάγια» μου!...

Ο Κριστομπίλ ήταν πιο δυνατός από μένα. Γι' αυτό παραδεχό- μουν πάντα ότι είχε δίκιο...

Άρχιζαμε λοιπόν έπειτα να καπνίζουμε ο ένας δίπλα στον άλλο, μα μέσα μας, βράζαμε από το θυμό μας.

'Ισαβέλλα

Καταλαβαίνεις όμως, σενιόρα, ότι αυτή η ιστορία δεν μπορούσε να κρατήσει πολύ καιρό! Το πάθος μας για την 'Ισαβέλλα μας έπαιξε. Και δεν κράτησε... Ναι... Άρχισα να έχθρευομαι αυτή τη σκληρή, καρδη γυναίκα... Κι' έπληρα την απόφαση, τρελλός όπως ήμουν, να τυφλωμένος από το πάθος μου, να την εκδικηθώ... Και την εκ- κήθηκα...

Ένα πρωί λοιπόν, μια γυναίκα που καθότανε στο ίδιο σπίτι με την 'Ισαβέλλα, έτρεξε σαν τρελή στο δρόμο φωνάζοντας απαρηγό- —Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Τα πόδια της άφηναν άτσαλο στο δρόμο κόκκινα άχνάρια. Κάθε βγαίνε, είχε γλυστορήσει σε μια μαύρη λίμνη, στο σκοτεινό άσπε- διάδρομο...

Ήταν αίμα! Έβλεπε τώρα ότι ήταν αίμα! Κι' έτρεχε μέσα στο δρόμο ούρλιαζοντας σαν να την κυνηγούσαν δολοφόνοι...

Σε λίγο οι άστυνομικοί που έτρεξαν μέσα στο σπίτι, βρήκαν τη 'Ισαβέλλα στην κάμαρά της με κομμένο το λαιμό. Το αίμα είχε πα- ράσει κάτω από την πόρτα της κάμαράς της κι' είχε μαζευτεί σε σκοτεινό διάδρομο...

Η άστυνομία δεν έβρισε και πολύ για να βρη τον φονιά. Η η- ρεΐτρια δεν είχε κανένα φίλο. Ζούσε μονάχη της. Μα είχε δια- μαστράς, που την γεμίζανε με φίλο-σπονήματα και την συνόδεσαν μια φορά ως το σπίτι της, όταν έκλεψε το καμπαρέ: έμψ!

Ύστερ' από μια ώρα λοιπόν ήρθαν οι άστυνομικοί στο νοσο- κομείο. Τους είπα ότι δεν ήξερα τίποτα κι' έτσι το παρτα- νο βράδυ είχα φύγει μόνος από το καμπαρέ, κατά τα πα- νηγία...

Ένας συμφορητής μου γι' αυτό με βοηθήσει, πετάχτηκε μέσα και τούς είπε ότι μ' εί- χαν στο δρόμο κι' ότι μου έβρε- στροφιό ως το σπίτι μου, που είχαμε καθίσει μαζί και μιλού- με ως τα ξημερώματα... Απ' ημεντιά του φίλου μου πως εί- σε. Έπειτα, είμαστε φοιτητές. Μαστε έπιστήμονες!... Δεν άρε- στε το δρόμο!

Μ' άφησαν λοιπόν ήσυχο. Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Ποιος ξέρει;... Την ίδια ώρα όμως άλλοι άσ- νομικοί χτυπούσαν στην πόρτα του Κριστομπίλ. Αυτός όμως δεν- ταν από τους άνδρες που εί- νοίγουν την πόρτα τους στην πό- ρτα που θα την χτυπήσει... Εί- ξε από μια χαράδρα, είδε τις λές τους και χωρίς καμιά δει- ξήρι τι τον ήλεγαν, ξεράχτηκε τσιφρέκι του. Μπορεί με την τίποτα πωλές ιστορίες με την στυνιμία και μου τις είχε κη- ρύξει...

Z. A. ΑΡΕ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

.....

Ο ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

.....

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τα άπονημονείματα που γράφει σε κάμποσα τώρα φύλλα του ελκεύονται, με τόσο όρεξη και τόσο κέφι, παρά τις δικηγορικές του άποψεις, ο άγαπητός φίλος κ. Νάσος Ζερδόπουλος, ο παλιός «Κροίστες» της «Ακροπόλεως», που έφεραν στη μνήμη τον Βασίλη τον Καζάσογλου.

Ήταν ένας από τους περιγράφει Ένα τετράγωνο, βαρύ και μεγάλο κεφάλι, επάνω στο οποίο δεν έλαμπε τίποτε άλλο, παρά μόνον τα στρογγυλά του μαγουλάκια με το μπρούστινο «επαι- τισ», το μπρούστι- νο δηλαδή σύμα, που τα συγκρατού- σε από τα αυτιά του.

Είχαν ο Καζάσογλου άναριθμητα... μηδενικά! Φαινομενικώς ή- ταν ένας άρνηκός και άγαδός τύπος 'Ανατολίτου, παρά τα πολεμο- γράμματα του και τα θυμωείδη του φρόνιμα. Δεν τον συγκινούσε τίποτα κι' ούτε έσταινανόταν διόλου, όσο κι' αν πλησίαζε τον πατριε- ρήτονα Γαβριηλίδη. Ούτε τον συνέταρνε τέλος ποτέ ο άνεμοστρό- βλος της δημοσιογραφικής άνησυχίας.

Ήταν μια κεφαλή ακλόνητος μέσα στο δημοσιογραφικό βρασιμό και την τρικιμία των ούδεποτε γαληνευσάντων οικονομικών της «Α- κροπόλεως».

Για να τον καταλάβει κανείς καλά τον έβλεπε αυτόν, άρκει να άναγράψει το έ- βρη:

Κι' ο μ' άνακατευθέντες ποτέ σ' έφημε- ρίδα, θα γνωρίσουν καλά ότι ένα φύλλο δεν έπαύεται ποτέ να διακόνη, ούτε και για μια ήμερα καν. Την έκδοσί του.

Η διακοπή ίσοδυναμεί με θάνατο, που δεν προοιόιά άνάστασι ποτέ!

Για τον Γαβριηλίδη μάλιστα θα ήταν προ- κύπτει να... διακόνη το κεφάλι του, πα- ρα την έφημερίδα, έστω και για μια ή- μερα.

Και γι' αυτό πάντοτε, δασύς χαλούσε τό- τε το παστήριο καμμάς έφημερίδας, γιγ- νήσκοντο διπλά και τριπλά, για να βγη στην ώρα του την άλλη μέρα το φύλλο.

Μια μέρα λοιπόν, μεγάλων στενοχωριών της «Ακροπόλεως», που δεν είχαν να πάρουν ούτε το χαρτί, έλειπε δε και ο μακαρίτης ο Σπύ- ρος ο Τσαγκάρης που θα τη συνέτρεχε, και οι τυπογράφοι άπειλούσαν να παρηγορηθούν, γιατί η έδωδαδα πέρασε χωρίς να πληρωθούν, και η «Ακροπόλις» κινδύνευε την άλλη μέρα να μη βγη, ο Καζάσογλου έ- λειψε πολλές φορές σε συνεργασία από τον Γαβριηλίδη.

Λογάριασαν από δω, λογάριασαν από κει, κόψαν από δω, κόψαν από κει, άπευθύνθηκαν σε φίλους, ά- πευθύνθηκαν σε άνδρες που δη- μοιουργήθηκαν από την «Ακροπόλις» μεγάλοι, αλλά άποτελέσματα μηδέν!...

Τα δυο εκείνα μεγάλα κεφάλια, το πυρωμένο και λάμπων του Γαβριη- λίδη και το σαν σβουμένο και μαρι- σμένο από τη μελαγχρονότητα του Καζάσογλου, έμειναν, τέλος, σιωπη- λά, κυττάζοντας το ένα το άλλο. Τα γυαλιά τους μόνον άνταναύζανε το έσθοντο φως των άνοιγτών παραθύ- ρων του διευθυντού της «Ακροπό- λεως», σαν προβολείς που έζησαν κά- ποια σωτηρία, μέσα στο σκοτάδι του άδιονύκτου και της άπογνωσεως.

—Θά με άφήσετε, κύριε Διευθυ- τά, του είπε ο Καζάσογλου με την βραδείαν έφρινον φωνή του, να σκε- φθώ, και το άπόγευμα θα σας φέρω μίαν λύση.

—Είχε το λοιπόν!... Πήγανε και έρευνήσαν εις το ύπερτετρακοσίο- δραμον μυριάδι σου, άνεφώνησε ο Γα- βριηλίδης άνακουφισθείς, άρπαξε τη

«Ακροπόλις» και άνθροήσαν απ' την «Ακροπόλις» μεγάλοι...

—Είχε το λοιπόν!... Πήγανε και έρευνήσαν εις το ύπερτετρακοσίο- δραμον μυριάδι σου, άνεφώνησε ο Γα- βριηλίδης άνακουφισθείς, άρπαξε τη

«Ακροπόλις» και άνθροήσαν απ' την «Ακροπόλις» μεγάλοι...

—Είχε το λοιπόν!... Πήγανε και έρευνήσαν εις το ύπερτετρακοσίο- δραμον μυριάδι σου, άνεφώνησε ο Γα- βριηλίδης άνακουφισθείς, άρπαξε τη

«Ακροπόλις» και άνθροήσαν απ' την «Ακροπόλις» μεγάλοι...

—Είχε το λοιπόν!... Πήγανε και έρευνήσαν εις το ύπερτετρακοσίο- δραμον μυριάδι σου, άνεφώνησε ο Γα- βριηλίδης άνακουφισθείς, άρπαξε τη

«Ακροπόλις» και άνθροήσαν απ' την «Ακροπόλις» μεγάλοι...

—Είχε το λοιπόν!... Πήγανε και έρευνήσαν εις το ύπερτετρακοσίο- δραμον μυριάδι σου, άνεφώνησε ο Γα- βριηλίδης άνακουφισθείς, άρπαξε τη

λύση απ' τ' αυτιά και φέρε την το άπόγευμα έδώ πέρα!...

Ο Καζάσογλου ήθελε το άπόγευμα ύπερέρφανος. Πόση πάει στον «Διευθυντή», μας έκάλεισε για να τον θαυμάσουμε. Ήταν τότε στην

ΣΗΜΕΡΑ ΚΥΡΙΟΙ ΠΛΗΡΩΜΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΥΡΙΟΝ ΕΧΕΙ.

Ο κ. Καζάσογλου κατά δυνατήν... προ- σέγγιναν.

Ήταν τότε 'Ελλάδα ιδέες των κοινωνιολόγων. Έγραφε ακόμη ο Θρ. Πετιμεζάς και ο Κ. Τριανταφυλλάδουλος, καθηγητά τώρα και οι δυο του Πανεπιστημίου, ο Πάνος ο Σκουριώτης, που μόλις είχε

έλθει από την Άγγλία, και άλλοι που τη στιγμή αυτή δεν ήμυναν να θυμηθώ, ο Διον. Λοβέρδος, σήμερα διοικητής της Λαϊκής Τροσπής, ο Μαρατίδης ο 'Α- λέξανδρος και πόσοι, πόσοι άλλοι...

Περικυκλώσαμε λοιπόν όλοι ήμαστε εκεί παρόντες, έν σώματι και έν... περιεργεία τον Βασίλη τον Καζάσογλου και κρεμαστικαμε απ' τα χείλη του. Κι' αυτός, αφού μάζ κυττάζε

δλους στα μάτια, σοβαρός κι' άμύλητος κάμ- ποσα δευτερόλεπτα, σαν νάθελε να παρατείνη λίγο την άγωνία μας, μάζ είπε:

—Έβρηκα!

—Τι έβρήκατε; Λεπτά;

—Όχι λεπτά, αλλά την λύση!...

Όλοι ξέραμε ότι η μόνη λύση ήταν τα λε- πτά, αλλά αφού ύπήρχε και άλλη, την οποία κανένας από μάζ δεν μπορούσε να σκεφθώ, άνοιξαμε στόμα, μάτια και αυτιά, για να μη

χάσουμε ούτε μια λέξη.

—Βρήκα μια λύση, ξανάπε ο Καζάσογλου.

—Ποιά;

—Νά... —Νά... έπαναλάβαμε όλοι μ' ένα στόμα.

—Νά... μ' η βγή αύριο ή «Ακροπόλις»!

Άμέσως οι συντάκται... σκόρπισαν σαν να... τρώαζαν και σε λίγο έξεδόθη παράφρημα, μέσα... στα γραφεία, άναγγέλλον τη με- γάλη είδησι:

«Εύρηκεν, εύρηκεν, εύρηκεν ο κ. ... Καζάσογλου, εύρηκεν άναριθμητα... μηδενικά».

Όταν έδιάβασε τό... παράφρημα ο Γαβριηλίδης, έσκασε στα γέ- λια. Και μάζ παράγγειλε:

—Νά του ήπτε να μη μη επί μια βδομάδα στο γραφείο!

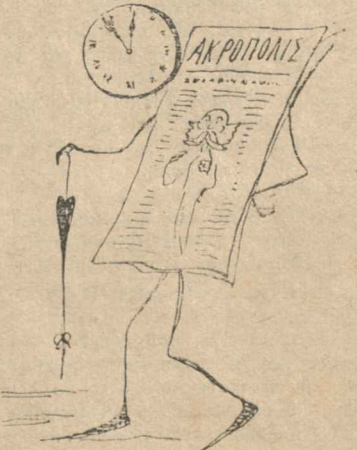
Ο καλός Θεός όμως, ο οποίος δεν άφησε την «Ακροπόλις» ποτέ, εύδόκησε να έκδοθώ και την άλλη μέρα, και να μη διακοπή ποτέ.

Κάποιο δάνειο προσωπικό έκα- με, αν δεν άπαύμαι, ο μακαρί- της ο Σταθάπουλος, από κάποιον Χοϊδά, φίλο του, από την 'Αλε- ξάνδρεια, παρεπιδημούντα τότε εις

Αθήνας.

Το βράδυ, μέσα στο λογιστή- ριο, έσπήτη μνημείον, ένδυσεν με λευκόν τυπογραφικόν χάρτιν, δ- πως τα σημερινά μαριμάρια κε- νοτόφρια των κοινοτήτων, επάνω στα όποια γράφονται τα όνόματα των παιδιών κάθε χωριού, που σκοτώθηκαν στον πόλεμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Για να βγη στην ώρα της την άλλη μέρα ή έφημερίδα.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

πραγματικό κόσμο.

— Πόσο ευτυχισμένη είμαι κοντά σας, φίλε μου! Ψηθύρισε ή "Αρτεμις. 'Αντί του βδελυρού ανθρώπου, που τον μισούσα και που ή αγάπη του με φρόνιζε, τί μέθη μου δίνει ή προσφιλής παρουσία σας...

— Κι' εγώ, απάντησε ο Γαβριήλ, από την εποχή της παιδικής μας ηλικίας, που είμαστε ευτυχισμένοι χωρίς να το ξέρουμε, δεν ένθιμοίμα. "Αρτεμις, να γνώρισα στην πολυτάραχη ζωή μου, όλη τόσο ευτυχισμένη στιγμή που να συγκρίνεται μ' αυτήν εδώ. "Εμειναν μιά στιγμή σιωπηλοί και κυτταζόντουσαν μέσα στα μάτια. Τέλος, ή "Αρτεμις είπε:

— "Ελα λοιπόν να καθήσεις κοντά μου, Γαβριήλ. Θα το πστενες, φίλε μου... Τη στιγμή αυτή την τόσο ανέλπιστη κι' απροσδόκητη, την ελξα όνειρευτεί πολλές φορές κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας μου... Πίστευα πάντοτε ότι θα μ' άπελευθέρωνες και ότι συ θα μ' έσωζες από ένα υπέροστο κίνδυνο που θα διέτρεχε την τελευταία στιγμή...

— "Εμένα, απάντησε ο Γαβριήλ, ή σκέψη σου πάντοτε, "Αρτεμις, με τραβούσε σαν μαγνήτης και με ώδηγούσε σαν φως... "Αν μου ήθελε ή ιδέα να κυριεύσω το Καλάι και να πραγματοποιήσω με άφάνταστα μέσα την ιδέα αυτή, το έκανα μόνο και μόνο για να σάς σώσω. Χωρίς την έλπίδα, ότι θα σάς βοηθούσα, το Καλάι θα βρισκόταν ακόμα στην εξουσία των "Αγγλων. "Ο Θεός άς με συγχωρέσει κι' άς μη με τιμωρήσει, επειδή, έτι έκανα, το έκανα από προσωπικούς λόγους.

Μά ή "Αρτεμις τον καθού-

χασε, λέγοντάς του:

— Να τιμωρήσει έσένα ο Θεός, Γαβριήλ! "Ο Θεός να σε τιμωρήσει γιατί δείχτηκες μεγάλος και μεγαλόφρωνος!

— Ποιος ξέρει; Έκανε ο Γαβριήλ, ύψώνοντας προς τον ουρανό το βλέμματά του, που ήσαν γεμάτα μελαγχολικά προσοσθήματα.

— Ξέρω εγώ, απάντησε ή "Αρτεμις μ' ένα άγγελικό χαμόγελο.

"Ηταν τόσο γοητευτική, καθώς το έλεγε αυτό, ώστε ο Γαβριήλ, μευθισμένος από την όμορφιά της, ξεχνώντας κάθε άλλη του σκέψη, δεν μπορούσε να μη φωνάξει:

— "Ω! είσαι όραία σαν άγγελος, "Αρτεμις!

— Είσαι γενναίος σαν ήρωας, Γαβριήλ! του απάντησε εκείνη.

"Ήσαν καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο και τα χέρια τους άσυναίσθητα συναντήθηκαν κι' ένύθησαν.

Το σκοτάδι είχε άρχισει πειά ν' απλώνεται.

"Η "Αρτεμις, κοκκινίζοντας, σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

— "Απομακρύνεσθε, "Αρτεμις... Μ' άποφεύγετε... Με φροβάστε... Ψηθύρισε θλιβερά ο νέος.

— "Α! όχι... του απάντησε εκείνη ζωντανά, πλησιάζοντάς τον πάλι. "Εσάς να φροβώ; Τί λέτε, φίλε μου...

Τότε ο Γαβριήλ πήρε μέσα

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

(Του Ρέυνολδς).

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

στα χέρια του το λευκό και γλυκό της χερσάκι, που είχε εγκαταλείψει στη διάθεσή του και είπε:

— "Ας γίνουμε λίγο ευτυχισμένοι, αφού υποφέραμε τόσο. "Ας αφήσουμε τις ψυχές μας να ευτυχίσουν μέσα στην έμμοιότητά και την χαρά.

— Ναί, είν' αλήθεια, απάντησε ή "Αρτεμις. "Ας ξεχάσουμε τα πάντα για λίγες στιγμές. "Ας απολαύσουμε την γοητευτική και ναυτική αυτή στιγμή. "Ο Θεός μας το επιτρέπει, αφού υποφέραμε τόσο.

Και με μιά χαριτωμένη κίνηση, άκούμπησε το θελκτικό χερσάκι της επάνω στον ώμο του Γαβριήλ, όπως έκανε όταν ήταν μικρό. Τα μεγάλα βελουδένια μάτια της έκλεισαν άργά και τα μετέβη μαλλιά της άγγισαν τα χείλη του νέου.

Τότε ο Γαβριήλ σηκώθηκε με τη σειρά του, ανατριχιάζοντας και σαν χαμένος.

— Τί είναι; ρώτησε ή "Αρτεμις, άνοίγοντας ξαφνασμένη τα μάτια της.

"Ο Γαβριήλ κατάχλωμος, σωριάστηκε γονατιστός μπροστά της και τα χέρια του την άγκάλιασαν.

— "Αρτεμις, σάς άγαπώ! Ψηθύρισε από τα τριόδατα της ψυχής του.

— "Σ' άγαπώ, Γαβριήλ! απάντησε ή "Αρτεμις χωρίς ιφώ και σαν να υπάκουε σ' ένα άκατανίκητο ένστικτο της καρδιάς της.

Πώς τα πρόσωπά τους πλησίασαν, πώς τα χείλη τους ένέθηκαν, πώς μέσα σ' αυτό το φίλημα ένώθηκαν ή ψυχές τους, ο Θεός μονάχα το ξέρει, γιατί είνε βέβαιο πως οι ίδιοι δεν το ήξεραν.

Μά ξαφνα, ο Γαβριήλ που έννοιωσε το λογικό του να σπάζει μπροστά στη μέθη της ευτυχίας, άποσπάστηκε άπ' την άγκαλιά της "Αρτεμιδος.

— "Αρτεμις, αφήστε με! "Αφήστε με να φύγω! φώναξε μ' βαθύτατο πάλτο.

— Να φύγετε; Και γιατί να φύγετε; τον ρώτησε εκείνη ξφνιασμένη.

— "Αρτεμις! "Αρτεμις! "Αν είσαι αδελφή μου!... φώναξε ο Γαβριήλ ξελλόος.

— "Αδελφή σας!... επανέλαβε ή "Αρτεμις, έκμυδενισμένη σαν κεραυνόπληκτη.

"Ο Γαβριήλ στάθηκε ξαφνασμένος από τα ίδια του τα λόγια κι' έφερε το χέρι του στο μέτωπό του.

— Τί είπα; άνατριχίτησε με δύνατη φωνή.

— Τί είπατε, αλήθεια; ρώτησε ή "Αρτεμις. Πρέπει πάρα να πιστέψω στην τρομερή σας κούβεντα; Τί είνε πάλι αυτό το τρομερό μυστήριο; Είμαι πάλι ματι αδελφή σας;...

— "Αδελφή μου; Σάς άναλόγησα ότι είσθε αδελφή μου; ρώτησε ο Γαβριήλ.

— "Α! "Ότε είνε αλήθεια, έκανε ή "Αρτεμις τρέμοντας.

— "Όχι! Δεν είνε. Δεν μπορεί να είνε αλήθεια! Δεν έκαμ' Κανεός δεν μπορεί να ξέρη...

"Εξ άλλου, δεν έχω το δικαίωμα να σάς μιλήσω! Είν' ένα μυστικό ζωής και θανάτου, πη βροχίστρια να το κρατήσω...

"Ω! Θεέ μου... "Εγώ που διατηρούσα την ψυχραιμία μου και τη λογική μου μπροστά σ' ός δυστυχίες, πως τρελλάθηκα τώρα στην ευτυχία μου;

— Γαβριήλ, είνε σοφά ή "Αρτεμις, ο Θεός ξέρει αν σ' αρωτώ από άλλη περιέργεια. Μοι μού ταράζετε τη γαλήνη μου. Πρέπει τώρα να μού τα πτεί όλα!

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

— "Αδύνατον! "Αδύνατον! φώναξε ο Γαβριήλ με τρέμα.

— Και γιατί αδύνατον; ρώτησε ή "Αρτεμις. Κάτι μού λέει μέσα μου, ότι αυτά τα μυστικά μού άνήκουν, όσο κι' έσένα κι' εμένα...

δη δεν έχετε το δικαίωμα να μού τα κρύβετε...

— Αυτό είνε σαστό, απάντησε ο Γαβριήλ. Μά γιατί θέλετε να συμμορφώτε τις ψυχές μου;

— Ναί, το ξητάω, το θέλω, το απαιτώ! είτε ή "Αρτεμις. Σάς ι-πετεύω... Δεν θα μού το άρνηθήτε, ή;

— Μά το άρνήστικα στο βασιλέα! είτε ο Γαβριήλ.

— Το άρνήστικατε; ρώτησε ή "Αρτεμις. "Ε, μπορείτε να κρατήστε τίμα τον όρκο σας, απέναντι των ξένων, των άδιαφόρων, απέναντι των φίλων σας ακόμα, μί σε μένα δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό. "Όχι, Γαβριήλ, αν αισθάνεσθε κάποιο όγκτο για μένα, δεν θα μ' άρνήσετε να βασανίζωμαι... Πρέπει να μάθω το μυστικό σας για να υποφέρουμε μαζί, αφού ή μοίρα δεν μ' άφίνει να ευτυχίσουμε μαζί...

"Ο Γαβριήλ, αν και έννοιωσε τον έαυτό του νικημένο, όστόσο δι-πύσε ακόμα. Μά ή "Αρτεμις τον κύτταξε τόσο ίκετευτικά, ώστε δεν μπορούσε ν' άντισταθί πειά.

— "Ε, λοιπόν! φώναξε, τέλος. Θέλετε να μάθετε όλόκληρο το τρο-μύ μας μυστικό;... Θα σάς το πώ... "Ακου, "Αρτεμις... "Ισως είσαι ή κόρη του κόμητος ντε Μοντγκομερύ, του πατέρα μου!... "Ι-σως είσαι αδελφή μου!...

— Θεέ μου! Ψηθύρισε ή "Αρτεμις συντριμμένη άπ' αυτή την άτο-κλήρα... Μά πως είνε δυνατόν αυτό; ρώτησε σε λίγο, συνερχομένη η καρδιά.

— Θα ήθελα, απάντησε ο Γαβριήλ, να μη μάθω ποτέ ή άγνή ψυχή σας αυτή την ιστορία που είνε γεμάτη τρόμο και έγκλημα. Μά πάλι θα σ' άπείλω ή δύναμει μου μόνο δεν θα είνε άρεστές για να καταλάβω τον έρωτά μου που με τραβεί στην άγκαλιά σας... Πρέ-πει να με βοηθήσετε έναντιόν του έαυτού μου, "Αρτεμις, και γι' αυτό θα σάς τα πώ όλα...

— Σας άκούω με τρόμο και με προσοχή...

Τότε ο Γαβριήλ της τα διηγήθηκε όλα: Πώς ο πατέρας του είχε άγαθήσει την "Αρτεμίδα ντε Πονατί και πως είχε άγαθήσει άπ' αυτή, πως ο βασις Π είχε γίνει αντίηλός του, πως ο κό-μης ντε Μοντγκομερύ είχε ξεφαναστεί μιά μέρα και πως ή Αλοΐζα είχε μόνει κι' είχε άποκαλύ-ψει στο γυνί του τί είχε άπογίνει... Της είτε ά-κούω πως ή "Αρτεμις του Πονατί, ή μητέρα της, είχε άρνηθεί να του φανερώσει τίνος κόρη ήταν ή άγαπητή του; το βασιλέως ή του κό-μητος ντε Μοντγκομερύ;

"Όταν ο Γαβριήλ τελείωσε τη θλιβερή αυτή διήγηση, ή "Αρτεμις φώναξε:

— Είνε φορτικό! "Όποια κι' αν είνε ή αλήθεια, ή γυνί μου δυστυχισμένη! "Αν είμαι κόρη του κόμητος Μοντγκομερύ, είστε αδελφός μου, Γα-βριήλ. "Αν είμαι πάλι κόρη του βασιλέως, είστε βασις; θανάσιμος έχθρός του πατέρα μου. "Ο-ποιοδήποτε, είμαστε χωρισμένοι για πάντα.

— "Όχι, "Αρτεμις! απάντησε ο Γαβριήλ. "Η ιστορία μας, χωρίς στο Θεό, δεν είνε έντελώς χωρίς έλπίδα. Αφού έκανα την άρχη, θα σου τα διηγήσω όλα... Αυτή ή εξομολόγησι μ' άνακου-φεί.

"Ο Γαβριήλ έκμυδνηθήθηκε τότε την άλλόκο-ρη κι' επανέλαβε την ιστορία που είχε κλείσει με την "Ερζίκα Π και την έπίσημη ύπόσχεσι του βα-σιλέως ν' άποδόσει στον κόμητα ντε Μοντγκομε-ρύ την ελευθερία του, αν ο γιός του υποκόμης ντε Μοντγκομερύ, αφού υπεράσπισσε το Ζαλν-Κεν-τεν κατά των Ισπανών, άνασταύσει το Καλάι από τους "Αγγλους.

Το Καλάι λοιπόν ήταν πρό μ'άς ώρας πόλις άγγλική και ο Γα-βριήλ ήξερε, χωρίς να είνε καθόλου περηφάνος γι' αυτό, ποιά όρλο είχε παίζει στην άλωσί του.

"Όσο μιλούσε, ή έλπίδα διέλυε σιγά-σιγά τη θλίψη στο πρόσωπο της "Αρτεμιδος, όπως ή αύγή διαλύει το σκοτάδι.

"Όταν ο Γαβριήλ τελείωσε, ή νεαρή περιγρήπισσα έμεινε σκεπτική μιά στιγμή κι' έπειτα, δινοντάς του το χέρι, του είτε με σταθερότητα:

— Έτοιμη μόνι Γαβριήλ, ή μοίρα μας, τόσο στο παρελθόν, όσο και στο μέλλον, είνε γεμάτη δυστυχία! Μά άς μην άποθαρρυνόμαστε, φίλε. Εγώ θα προσπαθήσω να φανώ θαρραλέα και δυνατή, όπως έ-πες. Το σπουδαίο όμως τώρα είνε να δράσουμε και να προσπαθήσω-με να ξεμπεύουμε τη μοίρα μας με τον ένα τρόπο ή τον άλλο. "Η ά-νταρσία μας, νομίζω, ότι πλησιάζουν άρδην το τέλος τους. Κρατήσατε άς τώρα όλες σας τις ύποσχέσεις απέναντι του βασιλέως κι' έλπίστε ότι κι' ο βασιλέας θα κρατήσει τις δικές του ύποσχέσεις απέναντι σας. "Εάν πάλι να στραφή τώρα όλη μας ή προσοχή κι' όλες μας ή σφαιρές, "Εσείς τί λογαριάζετε να κάνετε;

— "Ο ηνιότατος δούξ ντε Γκιζ, απάντησε ο Γαβριήλ, ήταν ο συ-νηθισμένος μ' αυτή την ένδοξη έπιχειρήσι. Ξέρω ότι, χωρίς αυτόν, δεν θα κατορθώνα τίποτε. Μά κι' αυτός ξέρει ότι δεν θα κατορθώνα τίποτε χωρίς μένα. Αυτός, αυτός μόνο, μπορεί να πιστοποιήσει στο βασιλέα τον όρλο που έκαμ'ε σ' αυτή την κανονήρια κατάστασι. "Ελ-πίδα ότι θα το κάνει αυτό πρόθυμα... Μού το ύποσχεθήκατε άλλωστε μόνος του. Θα πάω λοιπόν να υπενθυμίσω στον δούκα ντε Γκιζ την ύποσχεσι του, θα του ζητήσω ένα γράμμα για τον βασιλέα, κι' έπειτα, αφού ή παρουσία μου δεν είνε πειά άναγκαία εδώ, θα φύγω άμέσως για το Παρίσι...

"Εξαπα, καθώς ο Γαβριήλ μιλούσε ακόμα έμψυχωμένος κι' ή

"Αρτεμις τον άκούγε με μάτια που έλαμπαν από έλπίδα, ή πόρτα του άνοιξε και ο Ζάν Πεκουά παρουσιάστηκε με την άπόγνωσι ζωγραφι-σμένη στο πρόσωπό του.

— Τί είνε; τον ρώτησε ο Γαβριήλ άνήσυχος. Μήπως ή κατάσταση του Μαρτέν Γκέρ χειροτέρεψε;

— "Όχι, κύριε υποκόμης, απάντησε ο Ζάν Πεκουά. Τον Μαρτέν Γκέρ τον μεταφέραμε στο σπίτι μας κι' εκεί τον έπισκέφθηκε κιόλας ο "Αμβρόσιος Παρέ... Μολονότι το κόμητο του ποδιού του κρένεται άναγκαίω, ο "Αμβρόσιος Παρέ νομίζει πως μπορεί να σάς βεβαιώσει ότι ο γενναίος σας υποκόμης θα έπιση της έγχειρήσεως.

— Πολύ ευχάριστη είδησις! είτε ο Γαβριήλ. "Ο "Αμβρόσιος Παρέ θα βρίσκεται χωρίς άλλο ακόμα κοντά του.

— "Εξοχώτατε, απάντησε θλιβερά ο άστός, άναγκάστηκε να τον αφήσει για να πάη να διή έναν άλλο πληγωμένο, πολύ πιο σημανότα, του οποίου ή κατάσταση είνε έξαιρετικά κρίσιμη...

— Ποιόν λοιπόν; ρώτησε ο Γαβριήλ, αλλάζοντας χρώμα. Μήπως τον στρατάρχη Στρότζ; ή τον δούκα ντε Νεβέρ;

— Τον ηνιότατο δούκα ντε Γκιζ, ο οποίος πεθαίνει αυτή τη στιγ-μή, απάντησε ο Ζάν Πεκουά.

"Ο Γαβριήλ κι' ή "Αρτεμις, άκούγοντας αυτά τα λόγια, έβγαλαν συγχρόνως μιά κραυγή άγωνίας.

— Κι' έλεγα ότι πλησιάζουμε πειά στο τέλος των δοκμασιών μας! είτε ή "Αρτεμις έπειτ' από μιά στιγμή σιωπής. "Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!

— Μην επκαλείσθε, πειά τον Θεό, είτε κι' ο Γαβριήλ μ' ένα με-λαγχολικό χαμόγελο. "Ο Θεός είνε δικαίος και τιμωρεί δίκαια τον έ-γωισμό μου. Κυριεύσα το Καλάι για τον πατέρα μου και για σάς. "Ο Θεός όμως θέλησε να το πάρω μονάχα για τη Γαλλία.

XXI

Ο ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟΣ

"Όστόσο, κάθε έλπίδα δεν είχε χαθεί για τον Γαβριήλ και την "Αρτεμίδα, αφού ο δούξ ντε Γκιζ άνέπνεε ακόμα.

"Ο υποκόμης ντ' Εζμέξς λοιπόν άφησε την "Αρτεμίδα για να πάη να διή μόνοι του ποιά ά-κριβώς ήταν ή κατάσταση του ύψηλού τραυμα-τίου. Στο όραιο ο Ζάν Πεκουά που τον συνό-δευσε, του διηγήθηκε τί είχε συμβεί.

"Ο λόρδος Ντέριου, ξαναγκασμένος από τους επαναστατημένους άστους του Καλάι να παρα-δοθή πρό της ώρας που του είχε όρισει ο λόρδος Βέντγουορθ, έστειλε στον δούκα ντε Γκιζ άν-τιπροσώπους για να διαπραγματευθούν μαζί του την παράδοσι της πόλεως.

Έντομεταξύ, σε πολλά σημεία ή μάχη έξεκα-λοντούσε ακόμα πιο μανιασμένη στις τελευταίες της φάσεις, από την άπόγνωσι των νικημένων και από την άντισημολογία των νεκρών.

"Ο Φαργκίνος της Λορραίνης, δούξ ντε Γκιζ, που ήταν γενναίος στρατιώτης όσο και λαμπρός στρατηγός, είχε τρέξει στο πιο επικίν-δυνο σημείο του άγώνος, για να ένθαρρύνει τους στρατιώτες του με τον προσωπικό ήρωισμό του.

"Εξαπα, ενώ πολεμούσε σαν λιοντάρι, έκτεθει-μένος στα χτυπήματα των έχθρών, διέκρινε έ-πάνω στο τείχος τους άντιπροσώπους του λόρδου Ντέριου να ύφώνουν λευκή σημαία.

"Ενα περιήφανο χαμόγελο φάνηκε τότε στο εύγενικό του πρόσωπο. "Ο θρίαμβος ήταν όριστικός πειά.

— Σταθήτε! φώναξε δυνατά σ' αυτούς που τον περιτοίχιζαν. Το Καλάι παραδίδεται! Κάτω τα όπλα!

Σήκωσε την προσωπίδα της περικεφαλαίας του και, κενταρίζοντας το άλογό του, έκανε μερικά βήματα έμπρός, με το βλέμμα του καρφο-μένο στη λευκή σημαία που ήταν το σύμβολο της νίκης του και τις ειρήνης.

Το σκοτάδι είχε άρχισει να πέφτει πειά κι' ή όχλησή δεν είχε πάψει ακόμα.

Τότε ένας "Αγγλος στρατιώτης, ο οποίος, φάνεται, δεν είχε δει ούτε τους άντιπροσώπους του λόρδου Ντέριου, ούτε είχε άκούσει, μέ-σα στον όρκο, την κραυγή του δούκως ντε Γκιζ, άωμης έναντιόν του...

"Ο δούξ άφηρημένος, ούτε τον πρόσεξε καν. Κι' έτσι ο "Αγ-γίλος μπόρεσε να τον χτυπήσει με τη λόγχη του στο κεφάλι.

— Δεν κατάρθεσσα να μάθω, έξεκαλονούθησε ο Πεκουά, σε ποιά μέ-ρος ακριβώς του προσώπου τραυματίστηκε ο δούξ. Μά φαίνεται πως το τραύμα του είνε τρομερό. Το ξύλο της λόγχης έπασε και το σί-δερο έμεινε μέσα στην πληγή. "Ο δούξ, χωρίς να προσέχει λέξή, σω-ριάστηκε με τα μούτρα επάνω στο άλογό του. Οι μανιασμένοι Γάλλοι κατακοιμήμασαν τότε τον στρατιώτη που τον χτύπησε. Μά αυτό, άλ-λοίμονο! δεν μπόρεσε να σώση τον δούκα... Τον μετέφεραν σαν νε-κρό... "Από τη στιγμή εκείνη δεν μπόρεσε ν' άναστήσει πειά τις αλ-σθήσεις του...

— Θεέ μου! είτε ανατριχιάζοντας ο Γαβριήλ. "Ότε δεν έχετε πειά καμμία έλπίδα;

— "Αλλοίμονο! "Αλλοίμονο! Έκανε αντί άλλης άπαντήσεως ο ι-φραντής, κοινώντας το κεφάλι του.

("Ακολουθεί).

ΤΟ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

ΕΡΙΚΕΣ απ' τις σύγχρονες γυναίκες φαίνονται σάν να έχουν υπογράψει συμβόλαιο με τον Διάβολο, για να μείνουν δροσερή ή όμορφη τους. Και για να κερδίσουν αυτό το υπέρτατο αγαθό, υποφέρουν άλλες λίγο κι άλλες πολύ, θυσιάζοντας την ήσυχία τους.

Γιατί, η αιώνια νεότης είναι η πιο μεγάλη αταξία, η μόνη ίσως απαίτησή της εποχής μας. Αλλά μήπως σε κάθε εποχή η γυναίκα δεν επιθυμώσε να διατηρήσει άμραντη την όμορφη της;

Ποιά νέα γυναίκα, κυττάζοντας στον καθρέφτη της, δεν λαχταράει να κρατήσει άμραντο το πρόσωπό της;

Και ποιά γυναίκα που δεν είναι πια νέα, κυττάζει δίχως λύπη τη γερασμένη της μορφή στον καθρέφτη και δεν νοσταλγεί την χαμένη της όμορφη;

Η γυναίκα, η οποία λέει πως δεν την ενδιαφέρει αν είναι όμορφη ή άομορφη, δεν είναι ειλικρινής.

Και η πιο ένδοξη και η πιο άγνη γυναίκα, έχει βαθιά ριζωμένο μέσα της το αίσθημα της φιλαρεσκείας.

Και το αίσθημα αυτό, συχνά οδηγεί σε αταξία και οδηγεί τις απαραιτήτως που δώρα φύλου σε τολμηρές κι' οδυνηρές θυσίες.

Στο τέλος του παρελθόντος αιώνα, πολλές γυναίκες, για να διατηρήσουν άσπαστη τη λάμψη της όμορφιάς τους, κατέφευγαν στο Λονδίνο, σ' ένα ειδικό "Institution" καλλονής, όπου σιμάλωναν το πρόσωπό τους.

Αυτή η βασίλισσα της "Αγγλίας" Αλεξάνδρα, αυτή η μεγάλη ήθοιός Σάρα Μπερνάρ, έφευγαν στο σιμάλωμα την εικόνα τους νεότερα.

Μα κι' όλες η περιρμητικές καλλονές της Εποχής, έσπευδαν τότε στο Λονδίνο, για να διατηρήσουν την όμορφη τους.

Το σιμάλωμα όμως απαιτούσε μια πολύ οδυνηρή εγχείρηση. Έπρεπε πρώτα ν' αφαιρεθεί λίγο-λίγο το δέρμα και κατόπιν να σιμαλωθεί το πρόσωπο.

Το σιμάλωμα είχε και το εξής μειονέκτημα: Δεν επέτρεπε καμιά σύσταση στο πρόσωπο, ούτε καν ένα χαμόγελο.

Για την περίφημη Παρισινή καλλονή, την κ. Γκωτερό, έλεγαν, ότι ήταν κοινή κι' αναισθητή, άλλ' είχαν δίκιο.

Η κυρία Γκωτερό είχε απλώς σιμαλώσει το πρόσωπό της κι' έτσι τα αισθήματά της δεν εκδηλωνόντουσαν στο πρόσωπό της, παρά μόνο διά του βλέμματός.

Τα σιμαλωμένα πρόσωπα, τα σκεπασμένα δηλαδή με λεπτή πορσελάνη, έμοιαζαν πολύ με το πρόσωπο μιας κοίτης, ήταν λεία, άσπια, καλλίγραμμα, αλλά έχαναν την γλυκύτητα και την εκφραστικότητα τους.

Ένα πρόσωπο χωρίς κανένα χαμόγελο, μπορεί να είναι ποτέ συμπαινωτό, όσο κι' αν είναι όμορφο;

Κι' όμως, η γυναίκες θυσιάζαν και το χαμόγελό τους στην αειθαλή νεότητα.

Η κυρία Γκωτερό με τα σιμαλωμένα πρόσωπα, έπρεπε ακόμα να προσέχουν πολύ, μήπως ραγίσει το σιμάλωμα. Έπρεπε να προσέχουν μήπως τη νύχτα άκουμπαν το πρόσωπό τους στο προσκέφαλο.

Ήσαν υποχρεωμένες να κοιμούνται πάντα ύπτιας.

Στην εποχή μας, το σιμάλωμα έχει αντικατασταθεί με την αισθητική λεγόμενη εγχείρηση. Ειδικό χειρουργό κόβουν και αφαιρούν το δέρμα γύρω από το πρόσωπο, ανάμεσα στα μαλλιά, κι' έπειτα ράβουν τις δυο άκρες κι' έτσι το δέρμα του προσώπου τεντώνει κι' εξαλείφονται η ρυτίδες.

Το αποτέλεσμα είναι πραγματικά θαυματουργό, η γοηψία γίνεται νέος μέσα στ' μισή ώρα, αλλά το κοινό είναι, ότι η εγχείρησή αυτή πρέπει να ξαναγίνει σε δύο χρόνια.

Η μεσαιωνική εξωφρενική μόδα των φορεμάτων, των γακαδών και του χτενίσματος.

Στην εποχή μας ακόμα, χωρίς σε μια ειδική εγχείρηση, κι' από κακοφτιασμένη μύτη, μεταβάλλεται, πολύ εύκολα, σε άλλη ελληνική. Φαίνεται ότι αυτό επιτυγχάνεται με την μεταμόρφωση μύτης ενός μικρού κοριτσιού από κοτόπουλο.

Η διάσημη Γαλλίδα ήθοιός Σορέλ, είχε εκ γενετής κοτόπουλη, η οποία δεν πήγαινε και άσχημα στο πρόσωπό της, κι' έτσι ποιοι όλα τ' άλλα χαρακτηριστικά ήταν ωραία.

Έξαρνα, οι Παρισίνοι με άποια είδαν τη γοητή μύτη της, σιλ να γίνεται όλοιοι! Τι είχε συμβεί;

Η μεγάλη ήθοιός, για να υποδυθεί τη Σαπφώ σ' ένα δράμα, σκέφτηκε ότι ήταν απαραίτητο να... έλληνιστεί η μύτη της! Και υπέστη τη σχετική εγχείρησή με το κανάλι και το τόπουλο!

Φαίνεται όμως ότι από τις αισθητικές εγχειρήσεις και οι χειρισμοί και από πάντων η υπερίσχυσε πάντως, συντελούν πολύ να διατηρούν η γυναίκες την όμορφη τους.

Και τα διάφορα σπέρ στα οποία επιδιόταν τελευταία τους κυρίες, είναι κι' αυτά ένα μέσον διατήρησης της καλλονής.

Δεν είναι τόσο από άγνη στον αθλητισμό, που η γυναίκα χουν, παλαιών, κολυμπούν και παγοδρομούν, όσο γιατί έχουν έτσι μοίρα να διατηρήσουν την φρεσκάδα του προσώπου τους και την γλυκύτητα του σώματός τους.

Αλλά, μήπως λίγες γυναίκες έχουν άρρωστος, και πεθαίνει από μαρμαρί, πάντα ξύδι και κάνοντας αίσθημα, για να είναι λεπτές και άτακτες ή Μόδα; Και για να έχουν φρόνδια πολύ σπάνι, να υποβάλλονται η γυναίκες, και τόσο στην οδυνηρή άσκηση με το τοματάκι;

Εκτός τούτου, με την πάροδο των εποχών και πινών και φαρίδων, πόσες κυρίες έπαιδον στο μυστήριο των των φόρων καυστικών αρωμάτων; Ποια δέ τελευταία, η Παρισινή καλλονή στα βλέφαρά τους τρεις βλεφαρίδες, η άποια δεν επέτρεπε ούτε ένα έλαφρο γέγνημα, ούτε ένα δάκρυ, γιατί ξεκόλλουν άμειος.

Πολλές επίσης είναι οι σύγχρονες καλλονές που κοιμούνται τη νύχτα με μια λαμπρή ποσειδά, έρωσιμωμένη σελήνη στο πρόσωπό τους, για να τεντωθούν καλά το δέρμα και να εξαλείψουν βαθμυδόν η ρυτίδες.

Στον καιρό της δουλειάς της Σεβρέλ και της περιρμητικής Παλατιν, η γυναίκες, για να χουν άνθηρο δέρμα, σκέπάζαν τη νύχτα το πρόσωπό τους με φέτες από πάχος χοιρινό!

Αρκέτες όμως σύγχρονοι απόγονοι της Εύας, μεταχειρίζονται για προσωπικά καλλονής τη νύχτα φύλλα μοσχοκάρου.

Ούτε ο πόνος, ούτε η στενοχωρία, ούτε η άπδια ακόμα, ποτέ δεν επιθυμία της γυναίκας να είναι πάντα ωραία. Καθώς φαίνεται και οι γυναίκες της Γαλιτίας —δηλαδή οι πρόγονοι των περιρμητικών Γαλλίδων— έλειφαν το πρόσωπό τους με μια λευκή σκόνη, προσεχόμενη από τα φύλλα κάποιου φυτού, ή σπινιμάζαν το δέρμα τους, όπως η σημερινές άγριες της Αμερικής, γάιν της καλλονής.

Είπε αλήθεια όμως, ότι γρήγορα η γυναίκες της Γαλιτίας να υποδύονταν την αληθινή άξια της όμορφιάς και υπό την επίβλεψη των Ρωμαίων, περιποιηθήκαν το πρόσωπό τους και το σώμα τους με πολλή τέχνη και προσοχή.

Η Ποπταία, πρώτα είνουμένη και κατόπιν σέγγος του Μ. ρωνος, καθώς αναφέρουν οι ιστορικοί, φορούσε πάντα σχεδόν μια μίσια στο πρόσωπό της από διάφορα καλλυντικά και δεν την φαινόσε, παρά μόνον όταν έπρόκειτο να παρουσιασθεί σε κόρη.

Καθώς εξηριβώθη, η μίσια αυτή ήταν ζήνη από αλεύρι και κιών, μέλι, γάλα και άσπαστα αυγών και συνεκρεαίτο επάνω στο πρόσωπο με κορδέλλες λευκές.

Η Ποπταία, περίφημη τόσο για το ωραίο δέρμα του προσώπου

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ρόλος του αριθμού 4 στη ζωή μας. Ένα πρωτότυπο δώρο. Το μεγαλύτερο κεφαλοτύρι του κόσμου. Τι παράξενο το γυναικείο φύλο!... Η φλεγματικότητα των "Αγγλων". Ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο.

Πολλά έχουν γραφεί για τον αριθμό 7 και 9. Κι' όμως και το 4 παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή.

Τέσσερα είναι τα σημεία του ορίζοντος, 4 οι άνεμοι, 4 η φάσεις της Σελήνης, 4 η όρες του έτους, 4 οι Ευαγγελιστές, 4 η πράξεις της αριθμητικής, 4 τα είδη των χωριών της τράπουλας, 4 τα... τέσσερα της ώρας, 4 τα πόδια της καρέκλας, 4 επίσης και τα πόδια των... τετραπόδων!...

Τον νεκρό τον βάζουν μέσα σε 4 σανίδα και τον πάνε τέσσερες στον όμο. Τον κατάδικο τον κλείνουν σε 4 τοίχους.

Έχουμε 4 τομείς και 4 κυνόνοντας στο στόμα μας, μα και τα τηρούνα επίσης έχουν τέσσερα δόντια.

Το βιολί, το κυριότερο και γλυκύτερο απ' όλα τα μουσικά όργανα, έχει 4 χορδές. Κάθε δωμάτιο έχει 4 γωνίες και 4 πλευρές.

Τέλος, το σπουδαιότερο απ' όλα: "Όταν τρομάξετε, σάς πηγαίνει... τρία κι' ένα-τέσσερα κι' το βάξετε στα 4!...

Στους γάμους της βασιλόσης της Αγγλίας Βικτωρίας, οι κάτοικοι του χωριού Πένναρδ, της περιφέρειας Τόμερσετ, έστειλαν ένα τεράστιο κεφαλοτύρι στη βασίλισσά των, ως δώρο. Τέτοιο κεφαλοτύρι δεν είχε ξαναγίνει ποτέ στον κόσμο.

Το Πένναρδ είναι ο τόπος που κατασκευάζονται τα περιήρια τυριού του Τσέδαρ, για τα οποία τρελλάνονται κυριολεκτικώς οι "Αγγλοι".

Στο χωριό λοιπόν αυτό, λίγες μέρες προ του γάμου της Βικτωρίας, έμάζεψαν το γάλα από 150 αγελάδες. Κατόπιν, αφού το έψησαν, έφτιαξαν ένα πρώτης ποιότητας κεφαλοτύρι, που είχε διάμετρο ενός μέτρου, ύψος έξι δέκατων εκατοστών του μέτρου και βάρος 562 χιλιόγραμμων!

Το τεράστιο αυτό κεφαλοτύρι έστάλη στα ανάκτορα του Βούργραχαμ. Η βασίλισσα ενθουσιάστηκε πολύ όταν το έλαβε, γιατί άκριβώς αυτό το είδος το τυρί ήταν της άρεσκείας της.

Τι παράξενο που είναι αυτό το γυναικείο φύλο!... γράφει κάποιος ένας πολίτευος... γυναικός: "Ότι εύχαστεί τη μιά, είναι αδύνατο να εύχαστεί την άλλη. Αν υπάρχει μάλιστα και διαφορά ηλικίας, άλλοι και τρεις άλλοι σε κείνον που δεν έχει να προσαρμόζεται προς τις περιστάσεις.

«Λέτε ξάρνα σε μια νέα κοπέλλα: «Αχ, γατίσα μου!» και σ' ας χαμογέλαει. Τολμήστε όμως να πείτε «γάτα» μια ηλικιωμένη γυναίκα, κι' αν δεν σ' ας σχίσει το πρόσωπο με τα νύχια της, θα είστε πολύ τυχερός.

«Λέτε πάλι σε μια τρυφερή δεσποινιδούλα: «Αχ, κοτίτσα μου!» και γελάει ακούγοντας το κολακευτικό αυτό επίθετο. Φαντάζεστε όμως πως μπορείτε να πείτε «κόττα» μια κυρία, περασμένης ηλικίας; Θα χυθή να σ' ας βγάλη τα μάτια.

«Τέλος μπορείτε να πείτε «μάγισσα» μια νέα και να την ενθουσιάσετε. Ποτέ όμως μην αποδώσετε το ίδιο επίθετο σε μια γερά. Θα σ' ας πνίξη. Πολύ παράξενο, αλήθεια, το όρατο φύλο...

Τ'όσο τώρα κι' ένα ανέκδοτο, χαρακτηριστικό της λακωνικότητας και της φλεγματικής αδιαφορίας των "Αγγλων.

Τελευταίος ένας πελάτης μπήκε στο γραφείο ενός τραπεζίτη του Λονδίνου. Έβγαλε το καπέλλο του και ρώτησε τον υπάλληλο, ο οποίος εξακολουθούσε να γράφει, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

—Ο κύριος Μάκεν, παρακαλώ;

—Λέγεται.

—Θά επιστρέψω;

—Πιθανόν.

—Θά τ'ον περιμένω... απάντησε ο κύριος και κάθισε σε μια καρέκλα.

Πέρασε μισή ώρα, πέρασε μιά, πέρασαν δύο, τρεις, τέσσερες ώρες, μα ο κ. Μάκεν δεν φαινόταν. Ο έπισκέπτης άρχισε ν' ανυπομονή κι' ο υπάλληλος άταραχος κι' άδιάφορος εξακολουθούσε να γράφει.

—Πότε λέτε να επιστρέψω ο κ. Μάκεν; ρώτησε σε μια στιγμή ο έπισκέπτης.

—Δεν ξέρω, κύριε.

—Μά πού έπληγε;

—Στο Σικάγο.

—!...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αθώα υπερτίμησης του παρά των υποπαιδαγωγικών απαγορεύεται. Παρακαλούμε δειν τους αγαπητούς μας αναγνώστες, δασείς υποπέσει εις την αντίληψιν των τοιούτων («Εκ της Διευθύνσεως»)

τι, να μας το αναφέρουν άμεσα.

Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όριον.

Πολλοί αναγνώστες μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προμηθευθούν τας εκδόσεις μας και να εγγραφούν συνδρομητά του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τους διευκολύνουμε σχετικώς, τους πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, Ημερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα οιασδήποτε τιμής.

Μαρίαν, Αιγιναν. Μας γράφετε:

«Σε παρακαλώ, αγαπητό μου Μπουκέτο όπως σημεριανώς τον πόνο μου και την απελπισία της φτωχούλας μου καρδιάς. Δημιουργώντας αυτό που σου στέλω. Ίσως διαβάζοντάς το ο αγαπημένος μου, με λυπηθή και με συγχωρήσει! Ίσως επί λατρευτό μου Μπουκέτο γίνης προστάτης μου αυτή την φοράν διά να αισθανθώ ο αγαπημένος μου την αγάπη μου την στοργήν μου, τον πόνο μου, και ξαναγίγνησι πάλι στην φτωχεία του μικρούλα! στην άλλοτε γλυκιά του Μαρία... καθώς με ελεγε».

Για να σας ευχαριστήσουμε, δημοσιεύουμε και το... πεζογράφημά σας:

(ΚΑΛΗΜΕΡΑ)

Βάγγο μου δεν πέρασε ακόμη ο θυμός σου; Ακόμη δεν με συγχώρεσες; Πόσο καλός ισούν άλλοτε!... και πόσο κακός είσαι σήμερα... Μά! και όση κακία να διέξες προς μέ! θα μου είνε αδιαφοροί!... (Ναί) αδιαφοροί γιατί ο' α γ α π ω γικό του ύπνου μου "Ονειρον!"

Συγχώρεσέ με!

Ανό λέξεις, Που προσφέρονται από χείλη αγαπημένα... Ανό λέξεις, Που μονάχα διφυών πραγματικά για συγχώρεση... Ανό λέξεις, Που νοιώθουν τον πόνο και την απογοήτευση που προξένησαν σε μία αγαπημένη ύπαρξη τους...

Συγχώρεσέ με Αγαπούλα μου!

Πόσο βάλαμο θα σταλάξει στην πονεμένη καρδιά μου, ή ποινή σου λέξεις

(Σε Συχωρώ!)...

Συγχώρεσέ με!

Οι δυο μου ατέρες λέξεις έχουν και μιαν άλλη ακόμη σημασία. Αιτός που της προφέρει δεν μπορεί παρά να αγαπά... Πολύ... Με μία αγάπη που μπροστά της θυσιάζεται ο ατομικός Εγωισμός!

Συγχώρεσέ με Αγάπη μου.

Ποιος μπορεί να μη συγχωρήσει; "Όσος εαυτός, όσο τρανός, όσο μεγάλος κιάν είνε ο πόνος και ή απογοήτευση που του προξένηθηκε..."

Τα λόγια αυτά προσφέροντας με πραγματικήν συντριβήν και με αληθινήν μεταμέλειαν, από μία ύπαρξη που ίσως αβέλατης τόσο βαθειά σε λύπησε...

Ενα επενσώδιον, μία παρεγγήγνις, δυο λέξεις που προσδίδουν, μία πράξη διφορούμενη που θέτι «εν αμφοτέρω» την καλή μου πίστη. Κάτι τέτοιο δεν ήλπιζα πως υποπόσει νάταν αφορμή για μεγάλο κακό. Δεν πίστευα πως θα απορροφεί να προκαλέση άμειον ψυχρότητα.

Μεταβάλε! Ναι! μεταβάλε μία φορά ακόμη ιδέαν, σε μία ακόμη φορά εκδήλωσης αγάπης και λατρείας, σε ένα ακόμη σύνδεσμο που θα κάνει πιο γερούς, πιο αδιάσπαστους τούς δεσμούς, δυο υπάρεθων, που αγαπιούνται. Την

στημην που τ' αγαπημένα χεί-
λη σου ψιθυρίζουν ειλικρίνα με-
τανοημένα

Συγχώρεσέ με αγάπη μου».

Ν. Π. Κάλυμνον. Το διηγημά σας όχι καλό. Πολύλογο και λανθασμένο. Κ. Γραμμένον. Έπιτοχάριστο. Θα το διαβάσουμε με προσοχή κι' αν είνε καλό θα το δημοσιεύσουμε. Χωρίστ' ην. Πετρίνου. Το ποίημά σας πολύ. Φίλοι αλλά όχι και επιτυχές καί... Ιδού ή απόδειξις:

Θ' ΑΡΘΗ Η ΜΕΡΑ.

Θ' άρθη ή μέρα Άνθρωπε, να σ' ανταμώση ή γαλήνη. Και χαρά στα έργα σου, αν έχουνε μικρό το βάρος. Τότε, θέ να σου φέρη την ψυχή στ' ανθίστατο λίκνο Κ' αιώνια θάσαι εὐτυχής, στο Παράδεισο του Άδ'.

Όλο το κατόρθωμα δικό σου θά'ναι, Πού οι Άγγελοι τριγύρω θά πετάνε, Γιατί ως φαίνεται θυμήθηκαν το τί μας περιμένει. Άμα έδώ τα έργα, ή Δικαιοσύνη τ' άλλαφάνει.

Θ' άρθη ή μέρα Άνθρωπε, να σ' ανταμώση ή γαλήνη. Και χαρά στα έργα σου, αν έχουνε μεγάλο βάρος. Κ' άλλοιμονον στα έργα σου, αν έχουνε μεγάλο βάρος.

Όλο το πετάξη την ψυχή, στ' άπέραστο σκοτάδι Κ' αιώνια θά τρίζεις, στη Κόλασι του Άδ'.

Όλο το φταίξιμο δικό σου θά'ναι, Πού οι Διάβολοι θά σε τυρανώναν,

Γιατί ως φαίνεται λυσιμώνας το τί μας περιμένει. Άμα έδώ τα έργα μας, ή Άδικία τά βαρύνει.

Άφου σε τούτη τη ζωή ερχόμαστε για λίγα χρόνια στην

Γιατί ο βίος, να μη βασίση σύμφωνα με τον θείον νόμο

Άς μη πλανώμεθα λοιπόν, από τη λιγύχρηνη τούτη Στήν

Τίμωι και Δίκαιοι όλοι μας, για ν' αποκτήσουμε την

Γ. Θ. Χαρ-ε-ε. Οι στίχοι σας καλοί. Θα δημοσιεύσω στην

στήλη. Α γ γ ε λ ο υ. Ρ α κ ι ν α ν. Το ποίημά σας όχι καλό και

άκαταλόγητο. Σ ω τ. Μ η λ ι ο ν. Τα ποιήματά σας άξιμα της

γικής, αλλά κοινά πολύ, χωρίς πνοήν ποιήσεως. Θ. Σ τ ρ α τ τ

Ένταθα. Το διηγημά σας «Όταν Κυβερνούν οι Νεκροί», όχι έπιτο

φος ήτρο, δημοσιογραφικό, πρόχειρο. Λ ε υ κ ή ν Κ ο δ α ν

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

Σόφισιν. Τα φύλλα εστάλησαν. Δεχόμεθα γερμανικά μάρκα. Η

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ ΚΙΣΣΙΝΓΑ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις άπαντα τα φαρμακεία
Εν'ήντηρ ΙΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ Πλατεία Αγ Θεοδώρων 9
Διοφ. ΦΟΙΝΙΞ

ΑΝΘΗ

Διά Βάζα.

Διά Φορέματα.

Διά Μπουτυνιέρες

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Μιστόλ
Το παγκοσμίως
άνεγνωρισμένο
ως το άριστον
προφυλακτικόν
και θεραπευτικόν
του Συναχίου και των Ηνολογι-
ματιν. Πωλείται εις
τά καλά φαρμακεία
φιαλίδια με ειδικόν
σταγονόμετρον

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΙ ΓΑΓΜΙ

Άπαραίτητον καλλωπιστικόν διά καθε
κυρίαν. Διατηρεί την δροσερότητα του
προσώπου. Καθαρίζει το δέρμα. Έξυλι-
φει τας ρυτίδας. Προφυλάσσει το πρό-
σωπον από τας καρκινικές μεταβολάς.
Διά περισσότερας πληροφορίας απο-
ταθίτε εις τὸ Φαρμακείον κ. Νικήτα
Δασκαλάκη, Όμόνοια.

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

παντός είδους ώρολόγια, παλαιά αση-
μα, εικόνες Βυζαντινές, αγοράζω με ά-
νωτέρας τιμής όλων των άλλων κατα-
στημάτων.

Όστις μās πώληση τὸ χρυσούν του
ώρολόγιον, αναλαμβάνομεν την τοποθέ-
τησιν της μηχανής του εις νικελίνα κά-
σα. Μην πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας
πρὸς τοῦ με έπισκεφθήτε, καί τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Όρολογιοπώδς—Χρυσόπώδς.
Εὐκόλως καί Ἀθηνάς 56, ἔναντι
Δημοτικῷ Θεάτρῳ.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδιαιτε-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κα-
ραλληνίας καί Τεγγεας 1.

Όροι 8—11 π.μ. καί 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ
ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ SWAN

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

“Αν θέλετε να διατηρήσετε και να αυ-
ξήσετε την καλλονήν και τὰ θέλητρα
του προσώπου σας, δεν έχετε παρά να
προμηθευθήτε την ασύγκριτη Κρέμα
Λοσιόν και Πούδρα NELA.

Η Κρέμα, ή Λοσιόν και ή Πούδρα
NELA συντελούν εις την ανάπλασιν δρο-
σερης και νεανικής επιδερμίδος, και διά
της τακτικής και συνεχούς χρήσεως ά-
φαιρούν όλες τας ρυτίδας και τὰ διάφο-
ρα στίγματα του δέρματος. Αρμόζουν
εις όλες τας επιδερμίδας, ως έχοντα ως
βάσιν την Διαδεξιμένην NELA. Έπιτοός,
έφανάσται στή Καλλονική. Καυμά
Κρέμα, καυμά Πούδρα, καυμά Λοσιόν
δεν θά τοιμήση να τίς συναγωνιστή!
Μία μικρή έπίσκεψη στο SALON NELA,
Υψηλάντων 187, θα σας πείση, ή στα
κεντρικά Φαρμακεία, Κομμωτήρια και
καταστήματα ψυχικών Πειραιώς.

ΛΟΥΚΑΣ ΜΟΥΖΑΣ

Ίατρὸς Παθολόγος
Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Λα-
ζώνης, τέως εσωτερικός βοηθός
Νεοσοκομείου Πανεπιστημίου Λα-
ζώνης. Δέχεται Λέκα 7 (πάρδος
Βουλής) 10—12 π.μ. καί 6—7 μ.μ.
Τηλέφ. 23078.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΡΕΊ Ν

της Έκδόσεως Θεσσαλονίκης Ελα-
βον αι οικιακής χρήσεως Γερμανι-
και Βαφαί ύφασμάτων

ΑΡΤΙ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είναι να βαφείτε μόναι σας
τά περσινά σας φορέματα με
τας Γερμανικάς Βαφές

ΑΙ ΒΑΦΑΙ ARTI

ΑΙ Βαφαί ARTI κάνουν
τά παλαιά φορέματα και-
νούργια και μεδέρνα. Έπιτυ-
χία άφάνταστος. Χρήσις ά-
πασοτατη Ούνηγιά Ελλη-
νιστι. ΑΙ Βαφαί ARTI έτι-
μήθησαν με τὸ Μέγα Βρα-
βείον τῆς τελευταίας Έκθέ-
σεως. Πωλούνται στα έμπο-
ρικά και τὰ φαρμακεία.

ΓΚΡΑΣ

Τὸ λεπτότατον, τὸ ωραιότατον,
τὸ πλέον μεδυστικὸν και μοντέρνο
ξρώμα

«AIR DE GRACE»

Εἰς χύμα πρὸς δρ. 3 τέ γραμμ.

«ΓΚΡΑΣ» Περικλείεας 48

Ὁ Πόνος παρηγορεῖται

Ἡμπορῶ πάλιν νὰ κινουμαι ἐλευθέρως. Τὸ πλάστρον Λέοντος ἐνέργει καταπληκτικῶς. Εἶνε καλλιτέρα μέθοδος, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα ἐπὶ ματισμῶν, Ἰσχυαλγίας καὶ ἀρθριτισμοῦ.

Εὐθὺς ἅμα τῇ ἐπιθέσει αἰσθάνεται τις πῶς ἔμπλαστρον προσελκύει ἔντονον ρεῦμα αἵματος πρὸς τὸ πάσχον μέρος.

Σχεδὸν αὐτοστιγμὴ ὑποχωροῦν οἱ πόνοι καὶ ἔως καταπαύουν ἐντελῶς. Τὸ σπουδαιότερον ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὠφελημάτων, διαλύει ἀποβάλλει τὰς ὑποὺλους δηλητηριώδεις οὐσίας τῶς ὥστε τὸ σῶμα ἀπελευθεροῦται ἐξ αὐτῶν κατὰ συνέπειαν θεραπεύεται τελείως.

Τὸ ἔμπλαστρον Λέοντος ἀφαιρεῖ τὸ κακὸν παντοῦ, ἐνέργει δὲ ταχέως καὶ ἀσφαλῶς.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι Ἑταιρεία

«Δάφνη»

Ὁδὸς Θεάτρου 11

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΦΑΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

		ΕΣΩΤΕΡ.	ΕΞΩΤΕΡ.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ	Δρχ. 60	Δρχ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	" 30	" 40
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ	τοῦ ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ ἑκαστος τόμος	" 15	" 20
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι)			
ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	" 20	" 30
ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	" 20	" 30
Η ΣΟΝΙΑ	τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΓΚΕΒΙΑ	" 15	" 20
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	" 15	" 20
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΔΑΓΚΕΡΛΕΦ	" 15	" 20
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	τοῦ ΜΥΡΖΕ	" 15	" 20
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		" 15	" 20
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	τοῦ Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	" 5	" 8

"Ἀπαντα τ' ἀνωτέρω ἐκλεκτὰ βιβλία εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ὁδὸς Λένα 7.